અમદાવાદ.

આવૃત્તિ બીજી પ્રત ૨૦૦૦

અમદાવાદ.

શ્રી સવખંડ જ્યુબિલી પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ કે સભાપોસ કુરસાજે.

શાકે ૧૮૧૨

નામી શારદા, ...
દશ. ૧ હુંજર સુખ મેણુ રૂપા
અતી રૂપ સુદર નામ
અરૂણ કુશમની
તન શીંદુર લેપન; અરૂણ ચંદન ભાલ. ૩ કર કમં-
ડ ફરશી, અએપાત્ર અનોપ; ચરણ નેપુર કનક કુંજર, નહા
મનોહર રૂપ. ૪ મુષક વાહન દુષ્ટ દાહન, ગહન ગુણ ગંભીર,
મોદીક ભક્ષાણ જગત રક્ષણ, વચીક્ષણ રણધીર. ૫ વીઘન હરતા
શીધ કરતા, વક્ર તુંડ વિઘનેશ: વીશવ વલભદેવ દુલભ, અકલ
અદભુત વેશ. ૬ શરવ પેહેલો શરવ પુજે, ગુણ વખાણે આપ,
મુની માનદેવ દાનવ; જપે નીશદીન જાપ. ૭ પ્રણમું તે માંહે
પેહેલો; ગણપતી ગુણવંત, પ્રહલાદનું આખ્યાન કેહેવાં, ઉપની
મન ખંત. ૮ શ્રી શારદાને પ્રતાપે, પ્રહલાદનું આખ્યાન; સંક્ષેપ
માત્રે કરૂ વરણવ; ભગતી શ્રી ભગવાન. ૯ કરી નવવીધા ભગતી
જેણે, ધરી મનમાં ધીર; દુષ્ટ કુલનો હવેશ દેખી, શહુ દુખ શરીર
૧૦ અરપી ઉચીત પ્રભુ ચરણે, કરૂં શમરણ આપ મુખ થકી
હરી નરમ કેરો, જપે નીશદીન જાપ. ૧૧ તે શુણીને તાત કોપી-
ઓ, જેને વિસ્ણુ સાથ વેર, મંગલ મોહારા વેરીનું શમરણ, શી-
ખવે ભલી પેર. ૧૨ ધણી ભાતે લોભવીને, ભણાવે ભાવે કરી,
પણ ન મુકે મન થકી, નીત્ય શમરે શ્રી હરી. ૧૩ તાતને તવ ક્રોધ
વાધો, દુસ્ટે કીધો દંડ; તે તણો બહુ માર દેખી, ભેદરે બ્રમાંડ.
૧૪ તેજ વેલા કષ્ટ ભંજન, દુષ્ટ કરવા ભંજ, સ્થંભ ફોડી નાથ
પ્રગટયા, નાથ શ્રી નરશીંઘ. ૧૫ તે કથાનો અતી મહિમા, શરવથા
બોલે સ્તુતી સાંભલા વણ પ્રથા કાવ્યા, તે જથારથ વીનતી. ૧૬
તેજ માંડી વેદવ્યાસે, કહું શ્રી શુકદેવને, પરીક્ષતને કેહે શુકજી;
જે ધરે કરૂણા દેવને. ૧૭ પુરાણોં શુ તે શુણુ, તે કહુ નિસી શા
રણને વીખે, રૂશી શધળા શુણોં હરખા, થઉં તનપાત કખે. ૧૮
સ્કંધ દ્વાદશ ભાગવતે, ગરંથ કેવલ ગનાંન; માંહી નીરગુણ શ-
ગુણ ભાવે, ભકતી શ્રી ભગવાન. ૧૯ તે માંહી વલી તત્વ ભક્તી,
પ્રહલાદનું આખ્યાન; શાંભલ ધ્રઢ ભગતી પામે, મલે મોક્ષની
દાન. ૨૦ તેજ માટે સરસ્વતીની, સ્તુતી કરૂં કરજોડ, શંસ્કૃતે પ્રા-
કૃત કેહેવા, ઉપનો મનકોડ. ૨૧ સાહ્ય થાઓ શરસ્વતી મુને, માત
મોટી આશ, ચરણ પંકજ શીશ નામી, કેહે કાલીદાસ. ૨૨ પ્રુર-

... તુ, ત્રલોક૦ ૨ ચ...
ચાતુર વરણ તુ, અગનાન તામ...
ત્વ રાજસ તામશી, ગુણ ...
હુમાં તું વશી. ત્ર...
શુરા શુરવંશમાં, અવ્યકત પદના અંશમાં, ત્રઇલો...
વીર્સ્નમા અવાનાશી તું, પ્રથવી પવન આકાશ તું, જલ
પીઠ પ્રકાશ તું. ત્રઇલોક૦ ૬ નીરગુણ સગુણમાં સત્ય તું, આદ અં-
ત્યની ઉતપત્ય તું, મોહોટા મુની નીમત્ય તું. ત્રઇલોક. ૭ તનરૂ-
પ તાહારૂં રશ ભરૂં, અદભુત હંશ આશન કરૂં; જપમાલ કર
પુસ્તક ધરૂં ત્રઇલોક. ૮ મસ્તક મુગટ મંડીત મણી; ઝલકે કલા
કુંડલ તણી, રવી કોટથી શોભાવણી ત્રઇલોક૦ ૯ મુખ ચંદ્રની ક-
લંકો જેવું, સ્વરૂપ સુંદર વરણવું: ના આવે કહામાં છે એવું ત્ર-
ઇલોક. ૧૦ હદે કમલ લોચન કામની, છો ભગતવછલ ભામંની,
તન જલ હલે જેમ દામની, ત્રઇલોક૦ ૧૧ નવા નવા આભુષણ
ધારણી, નખ શીખ શોભા તુજ તણી, નવ જાએ વાણીએ ગણી.
ત્રઇલોક ૧૨ તું કમલ નંદન નંદની, વીધા સકલ શુર વંદીની;
માહા દુષ્ટ દઇત નીકંદની. ત્રઇલોક૦ ૧૩ જેને કૃપા તારી હશે,
તે પરમપદને પામશે, તુજથી સકલ દુખ વામશે; ત્રઇલોક૦ ૧૪
તુજ દયાએ દુક્રીત બલે, શત્રતાં પદારથ પણ મલે, શંશાર દુ:ખ
તુજથી ટલે ત્રઇલોક૦ ૧૫ ત્રણ કાંડી વીદા વેદની, ઉતપત ભેદા
સેદની, તુજથી પ્રકટ થઇ છે મેદની, ત્રઇલોક૦ ૧૬ તું શરવ વ્યા-
પીક શરસ્વતી, વાણી વીશ્વરૂપે થઇ છતિ; શુણ માતા મોરી વી-
નતી ત્રઇલોક૦ ૧૭ છઊં ચરણ તારે શાંમની, તું પુરતલ મન
ની હાંમની, મુને આશા તારા નામની. ત્રઇલોક૦ ૧૮ તે મારે
શુંદરી શારદા, આપો પ્રબલ વાણી સદા, કહું વિષ્ણુ લીલા શર-
વદા. ત્રઇલોક૦ ૧૯ પ્રહલાદનો કેહેવા કથા અભીલાખ મન
પરગટો અથા, હવે સરસ્વતિ તું શાહે થા. ત્રઇલોક૦ ૨૦ તારે
પરતાપે પ્રેમદા, બોલું પ્રભુના ગુણ શરવદા; અવગુણ ન ધરશો
મન કદા. ત્રઇલોક૦ ૨૧ મુજ નામ કાલીદાશ છે, તન માહે તાહા-
રો વાશ છે, તેણે એવો અભીઆશ છે, ત્રઇલોક૦ ૨૨ તારી કૃપા-
એથી હવે. કહું કથા પદ નવે નવે; બહુ રાગ કડવે જુજવે. ત્ર-
ઇલોક. ૨૩ જુગદંબે એણીપેરે વીનતી, કર જોડીને બોલે કવી,
ત્યાંથી કથા ચાલી નવી. ત્રઇલોક૦ ૨૪ પુરવ છાઓ.

-રન, વાધ્યા આશ્રજ મન અપાર, દેખી અકલ લીલા કી-
રતાર. ૧૬ તીહાં નારદ રૂષી હતા પાસે રાજા જુધીશ્ટર વચન પ્ર-
કાશી- શીશ નામી તે રૂષીજીને પાએ, એમ બોલા જુધીશ્ટર રા-
૧૭ સ્વામી કારણ કહો માહારાજ. અમો આશ્રજ પામ્યું
જ મહા પાપી હતો ભુપાલ, કેમ મોક્ષ પામો શીશુપાલ. ૧૮
મે સકલ વીધાના વેદ, સરવ અગમ નિગમના ભેદ, તેનું કાર-
ણ કહો દ્રીજ દેવ, દુષ્ટ ઓધારાનો અર્થમેવ. ૧૯ હેવું સાંભળી
. ..ન્ય, રાએ પુરણ તારૂં પુન્ય, પુછી પવિત્ર કથાનિ વાત,
..રૂ મનડું થયું રલીઆત. ૨૦ સભલાવું તે સાંભલ રાએ, જે
થી જનમના પાતીક જાએ; થાએ પાવન સરવ શરિર, જીવ ભ-
ગતી પામે જદુવીર. ૨૧ જેમાં પ્રગટા પ્રભુ સાક્ષાત, જારે પુત્રને
પ્રભવો તાત; લીધું નરસીહ રૂપ વીશાલ, કીધો હિરણકશપનો
કાલ. ૨૨ શીશુપાલ તેનો અવતાર, હવે હવે સંભળાવું કરી
વીસ્તાર. ૨૩

પુરવછાયો. સંભળાવું વીસ્તાર તેનો, સાંભળ રાએ સૂજાણ;
મુળ કડા માંડી કહું, તેના વેદ કરે વખાણ ૨૪ —

કડવાં. ૪ વળણ. વેદપુરાણે તે હરીગુણ ઝાઝાજી, જેને
શુણતાં તે થાએ પ્રાજાજી; નારદ બોલા તે ધન ધન રાજાજી. ૨૫
રાગ માલવ. રાજા ધન્ય તારો અવતારરે, મુને વાહલા છે વિશ્વધા
રરે, પુછી પવીત્ર કથાની વાતરે, મારૂં મનડું થયું રળીઆતરે. ૧
શીશુપાલ પરમગતી પામોરે, જરા મરણ તણા ભોવાંમોરે, આગે
રાજાને કૃષ્ણનો દવેખીરે, કેમ શાઉજ પદવી પેખીરે. ૨ તેનો માં
ડીને કહું મરમરે, તમે સાંભળો રાજા ધરમરે, એને આદ અનાદ
હું જાણુંરે, તેનો માંડીને મહીમા વખાણુંરે. ૩ એક સમે શ્રી કમ-
ળ કંથરે; સુખ રાજા પોડા ભગવંતરે, બળ બાહુ તણું થયું
ભારીરે; જુધ કરવાની ઇચ્છા ધારીરે. ૪ એવે સમે શ્રી કમળા રા-
ણીરે, આવા જગદીશ પોહોડા જાણીરે; દુવારે જેવી જેહ તા ભ-
નેરે, તેણુ વાત વીચારી મનેરે. ૫ જાણું માતાને રાખીએ વારિરે,
એમ ઇછા માગું મોરારીરે, જોઇ માતાનું તેજ અપારરે, બોલ્યી
નવ શકા મુખ છડીદારરે. ૬ વિશ્ણુજનનીએ પ્રીછી વાતરે, આ-
ડી નયણ જોતાં ગયાં માતરે, એકા દુરમતિ ન ધટે આંહીરે; જેને
ભીનંતા છે મનમાંહીરે. ૭ મુજ વિસ્ણુ વીવેચે જાણ ભેદરે, એતો
પ્રથવીમાં પડશે વેદરે; એને હરી સાથે થાશે વેરરે, અવતરશે
અસુરને ઘેરરે. ૮ એમ માતાજી મનમાં વીમાંશેરે, પછે આવ્યાં પ્ર-
ભુજીની પાસેરે. જાતાં વેહેત બોલા વનમાળીરે, મુખથી પીતાંબ-
ર મારૂં ટલીરે. ૯ હસી પુછે મોરારીરે આજ વરતિ મે વાત

જાશર; અમુ સાભળ્યા [illegible]
પાંમેરે. ૧૧ જેવુ શરજુ હોય તેવુ થાયેરે, અને પાદસ્વદ
વીમાં જાયરે; તે માન મલે તે કાંઇ ઉપાએરે, વિધી એક ગાથા
[illegible] ૧૨ [illegible] રીત [illegible] જાણીરે, આદ વીષ્ણુને ક્રમ-
[illegible] ૧૩ [illegible] ઉપની,
ની [illegible] પડા પડી આર.
[illegible] ઓચીપર બોલ્યા તે નારદ શારજી,
નક શનતાન આધવ ચારજી; દરશને આવ્યા તે પ્રભુજીને દુવારજી.

ઉથલો. પ્રભુજીને દુવાર આવ્યા, એક સમે મુનીશ્વર [illegible] અ-
મલ વપુ કમલ લોચન, કમલ પુત્ર કુમાર. ૨ ઘનરૂ-

ઢાલ. એક સમે શ્રી સનત કુમારરે, જાંહાં વીષ્ણુ વશે છે;
આવ્યા બ્રમાના સુત ચારરે, જાંહાં વીશ્ણુ વશે છે. ૩ જેનો પં-
ચ વરસનો વેશરે, જાંહાં વીષ્ણુ વશે; જેનો ચઉદ ભુવનમાં પર-
વેશરે. જાહાં વીષ્ણુ વશે. ૪ તેતો ક્રીડા કરે દીનરાતરે. જાંહાં૦
નીત ગાએ ગોવીંદનો ખ્યાતરે. જાંહાં૦ ૫ એહુના મનમાં ઘણો
છે મોદરે. જાંહાં૦ માંહો માહે કરે છે વીનોદરે. જાંહાં૦ ૬ મુખે
ઓચરે ચારે વેદરે, જાંહાં૦ મનમાં નહીં ભેદાભેદરે. જાંહાં૦ થયા
કલપ કહેનાં કઇકાલરે, જાંહાં૦ દીસે પંચવરસના બાલરે. જાંહાં૦
૮ આવે વેગે ધરી વૈકુંઠરે, જાંહાં૦ હરી મુખ જોવા ઉતકંઠરે. જાં-
હાં૦ ૯ ક્રોજ દોડીને આવ્યા દુવારરે જાંહાં૦ હુતા જેવી જે છડીદા
રે. જાંહાં૦ ૧૦ તેણે રોકયા છે રૂશીજનરે; જાંહાં૦ ત્યારે ક્ષોભ
પાંમ્યા મુની મનરે. જાંહાં૦ ૧૧ તેણે દિઠો નહિ દુરમીટરે, જાંહાં૦
કોણે નવ દુભા ફુલને દીઠરે. જાંહાં૦ ૧૨ મન ઉપનું દુઃખ અ-
પારરે; જાંહાં૦ જેહેનો અતિ ઘણો અધીકારરે, જાંહાં૦ ૧૩ જેને
શંકર ન માવે શીશરે, જાંહાં૦ જેહેને આદર દીએ છે ઇશરે.
જાંહાં૦ ૧૪ જેહેને બેશારે અજ ઉછંગરે, જાંહાં૦ જેનું કદિ નહીં
મન ભંગરે. જાંહાં૦ ૧૫ જેનું સદા રેહે છે ચીંતરે. જાંહાં૦ જેનું
મન રહે દિનરાતરે; જાંહાં૦ ૧૬ નીત બોલે પ્રભુજીની ખ્યાતરે,
જાંહાં૦ ૧૭ તેણે પોલીઆના સુણી વેણરે. જાંહાં૦ રીશે રાતાં
થીઆં છે નેણરે. જાંહાં૦ ૧૮ લાગું મુનિ તણે મન દુઃખરે, જાંહાં૦
રૂપી ક્રોધેથી બોલીઆ મુખરે. જાંહાં ૧૯ તેણે શ્રાપ દીધો મુની
ત્યાંહેરે, જાંહાં૦ તમે દુષ્ટ મરે હે શો આંહેરે. જાંહાં૦ ૨૦ એમાં
આચરા બ્રહ્મ કુમારરે, જાંહાં૦ કીધો પોલીઆને તીરસ્કારરે.
જાંહાં૦ ૨૧ પુરવ છાઓ.

પોલીઆને તીરસ્કાર કીધો, રૂશીએ તતખેવ, પણ પુત્ર બ્રમા
તણા, તેને રજોગુણની ટેવ. ૨૨ ઉથલો. રજોગુણની ટેવ
તેન, રાય સાંભલ સરવથા, જેવી જેને શ્રાપ દીધો; હવે તેહેની

... ભુવન જથા થાયે પાવન, ટલે
ક્રોધના તાપ; જયવિજયનો કરો અનુગરેહે, જે સનક કેરે
... ૨ સનકે શીર શ્રાપ દીધો, દ્વાર કેરા દાસ; નેત્ર ભરતા
દુઃખ ધરતા, આવેલા પ્રભુજની પાસ. ૩ નીમીત લેખે નીપનું,
અખિલ જુગદીશ; થાઈ પ્રભુજી દ્વાર આવ્યા, શરવનાં મે શીશ.
૪ પારસ્વદ વલતુ બોલીઆ, તમે સાંભલો માહારાજ; આવ્યા
અમને શંકરજીએ, શ્રાપ દિધો આજ. ૫ વિપ્રને અમે વારિઆ,
તેમ આશાનાને અરથ; વારૂં કેહેતાં થયું વશમું, ઉપનું અનરથ.
૬ અમે શરાપે પરજલુને, દુખ પામે દેહ; સ્વામી તમે કરૂણા
કરો, તાપ નીવારો તેહ. ૭ સ્તુતી કરીને હરિ જણાવે, આંગલી-
એ લીએ દંત; શરાપ કેરે તાપથી, ઉગારીએ ભગવંત. ૮ પુરવે
તપજપ ધ્યાન માંહે, નાથ રાખી નુન્ય; તે પુંને પ્રથવી પડું,
અવતારાઓ છે પુંન્ય. ૯ વઈકુંઠમાં જે આવીઆ, તે જીવ બીજે
ધામ; જાય નહી પાછો કદા, કંઇએ ન લોપે કાંમ. ૧૦ શરણુ આ
એવા તણો મહિમા, થયો અશરણા ચરણે; જનમનું જોખમ ટલે,
આથે મલે નહી મરણ. ૧૧ પરમપદ છે પ્રાણીને, વૈકુંઠ કેરો વાસ;
જાંહાં અજરામરપણું, નીશચે પાંમે નાશ. ૧૨ તો અમે કેમ
પડું પ્રથવી, કોહો કમલાનાથ; વૈકુઠવાસી શરણ સેવક, શીર
તમારો હાથ. ૧૩ અવીનાશ કેરે આશરેથી, દુર જાતાં દેવ; નેત્ર-
માંથી જલ ઝરે, જેમ મેઘ મસ્તકનેવ ૧૪ માહારાજની ઈછા વના,
એ નીપજે કેમ કામ; અનુગ્રહ એવું કરો જે, શીઘ્ર આવું ઠામ.
૧૫ અધક્ષણે અલગા માં રેજો, રૂદેથી શ્રી રણછોડ; એજ માગું
તમ કને, સ્વામી તે એહુ કરજોડ. ૧૬ જાહાં વશુ તિહાં રાત
દીવશ, ચંતમાં રેહે ચંત; બીજું અવર માગુ નહીં, બ્રમાંડમાં
ભગવંત. ૧૭ વલતા તે વિશ્ણુ બોલીઆ, તમ મત ધરો ચંતાએ,
કરશે અનુગ્રહ તમ તણું, જારે સનક થાશે સાદે. ૧૮ પુરવ છાયો.
સનક થાશે સાહેરે, શ્રી વિશ્ણુ વાણી વદે. નિમીત લેખે નિપનું,
ઉચાટમાં ધરશો રૂદે. ૧૯ પારસ્વદ શુ બોલીઆ, પરીભ્રમ એ-
ણીપેર વાંણુ; પછે આદર દીએ રૂશીને, સ્વએ શારંગપાંણ ૨૦
ઉથલો સ્વએ શારંગપાંણરે, આદર દીયો અતી ઘણો: નારદ-
મુની કેહે શુણો રાજા, કહું મહિમા તેહ તણો. ૨૧

કડવાં ૭ મહીમા સાંભલ રાજા શ્રવણે ધરિ, સંભલાવુ
બોલ્યા જે દેવ હરી. ૧ આવા સનક કુમાર જે બાલ રૂશી, જેના
વદનમાં શારદા શેસ મુખી. ૨ દીઠા કમલાવરે રૂશી ક્રોધ ભરા,
સ્તુતી કીધી શ્રીવરે હાથ ધરા. ૩ રૂશી આવો પધારો બીરાજો
સુખે, મારૂં મન પાંમે તમારે દુખે. ૪ એવું કોણ જે દુભી શકે
તમને; જેણે તમને દુભવ્યા તે દુભવ્યા અમને. ૫ મુને વીપ્ર

શરવશ વીપ્ર હું જાણું છું, ... ૮
મેતો વીપ્ર પ્રસાદે ધરણી ધરિ, મારિ વીપ્ર પ્રસાદે માયા ૫
૯ મેતો લક્ષ્મી વિપ્ર પ્રસાદે વરી, મેતો વીપ્ર પ્રસાદે ?
કરી ૧૦ જય વીપ્ર પ્રસાદથી માહારે સદા, ભુય વીપ્ર પ્રસાદે
લાગે ... ૧૧ ... લીલા માહારે આદ થકી તેતો વી
આશીરવાદ થકી. ૧૨ દ્વીજ વિપ્ર ... જપ તપ સાધે. મુજ ...
ત્રના દેવતે મુને આપે. ૧૩ એમ કામ દુરધા વશ ... પર, ...
એ મુને રાખીઓ એણી પેર, ૧૪ નિત્ય શીતલ જલે સ્નાન કરે
શુચીભુત થઇ માહારૂં ધ્યાન ધરે. ૧૫ જપ તપ કીયા ... દેહ
દમે, પંચ અક્ષ-હોમી હવીશાન જમે. ૧૬ દેવ પીત્રી ત્રીલોક ત્ર-
પત કરે, શાલંગરામ શોલા શીર તુલશી ધરે. ૧૭ તારે ઇંદ્ર પ્ર-
સનતા મન પામે, પ્રથવી પર મેઘનું નીર નામે. ૧૮ થાએ અઉ
શધી અન અપર તેથી પામે ત્રપત ઘણું સંસાર એથી. ૧૯ એમ
શ્રષ્ટી સદા ઉતપન થાએ; કરે વીપ્ર કીયા દુખ વીશવ જાએ.
૨૦ તેણે વીપ્ર વાહાલા મુને પ્રાણ થકી, તેં તો પ્રીછજો વીષ્ણુ
પુરાણ થકી. ૨૧ ઘણું વીપ્ર વાહાલા મુને મન માંહે; જેને જગ-
નેત જગત ત્રપત થાએ ૨૨ ત્રૈલોકના સ્થંભ તે વીપ્ર જાણું કેટલો
ક મહીમા હું મન આણું. ૨૩ નહીં ભીનતા વીપ્રને વિષ્ણુ વીખે.
કોઇ જાણતો મુજથે રૂપ રખે. ૨૪ જુગ માંહે જે દવેશ કરી દ્વી-
જનો, તેતો વેરી થાએ બાલા મુજનો. ૨૫ એમ વીશ્ણુ બોલા
જારે વીપ્ર ભણી, તારે સ્તુતી કરેછે કુમાર ઘણી. ૨૬ કરજોડીને
શીશ નમાવી રહ્યા, ગુણ સ્વામી તમારા ન જાએ કહ્યા. ૨૭ મુખ
વાંણી બોલે ગદ ગદ ગીરા, મુની ક્ષોભ પાંમ્યા મન માંહે ખરા.
૨૮ અમે પછમ બુધીઆ વીપ્ર કહાતું, ક્ષણુંમાં ગુણરાશી મન
લાવું. ૨૯ તમ શેવકને અમે શ્રાપ દીધો, રમાનાથ ક્ષમા કરી
તેજ લીધો. ૩૦ તે માટે માહારાજ અમે આજ માગું કરજોડી
કૃપાનાથ પાએ લાગું. ૩૧ અભીલાખ થીઓ ગુણ કીરતી ગાવા,
ગુણ આપજો ચંદ પ્રબંધ થાવા. પુરવછાઓ પરીબ્રહ્મ પશાએ
કરી, જશ વરણવું જુગદીશ, અકળ લીલા ઓચરૂં, ચરણે નમાવું
શીશ. ૩૩ એમ સુત બ્રહ્મા તણા, વરશ પંચને અનુમાન, ભગ-
તીમાગું ભગત વછલ, ભુવનપતી ભગવાન. ૩૪

કડવાં ૮ વલણ. વલતા બોલ્યા તે નારદ વાણીજી, સાંભળ રા- ૮
જા તે ચતુર સુજાણજી, સ્તુતી કરે છે ગત્ય ગીરી વાંણીજી. ૧ ઉચરો
સ્તુતી કરે મુની સનક મનોહર, શારદ સુંદર વાણ. વેદો ...
... પદ, અગોચર ગીત ગત્ય ગીરી વાણ, ૨ સનક સનકાદીક
સ્તવે, જે ... નમો ... પુરણાનંદ માધવ, ...
... વાસારે. ૧ જગત ... કૃષ્ણ કેશવ ... જન ...

..., ગાવાલીઆ... ચક્રર૯
આજ. ૨૩ પાંડુ શુતની પક્ષ રાખી, છલવછની
મોબાલ નાંખી; હરી લીધી રૂકમણી. ૨૪ તેણે તુજ
ણ હું નમું નહીં નરપતી, આ ભુપ સઘલા છે સ
હેછ તુજથી અતિ. ૨૫ હું બીહું નહી તુજ થકી, ત
બાલો નથી. ...જ જોઈ હીંડે છે નાસતો, કહુ તે તણી
ણી કથી. ૨૬

કડવાં ૩ ાા વલણ ાા એણી પેર કોપે તે મન શીશુપાલજી દેવા માંડી તે પ્રભુજી ને ગાલજી; કપટી કહીને બોલો આલજી. ાારાગ મારૂણી ાા હેલા કૃષ્ણ તું જન મનો કપટી, તુને ચતુરાં વજાડે ચપટી; તારૂં બલીઆપણુ મેં તો જાણું, જેને સાધુએ શબલ વખાણું. ૧ આવો માત પીતાથી તું નાશી, પય પીતાં મારી તેં માશી; વન વંદની ધેનુ ચરાવી, ગાઉ દોહીને ચોરે બોલાવી. ૨ કાંધે દુધની કાવડ લીધી, ચોરી છાશ ગોવાલાની પીધી; માથે મુગટ ધરે મોર પીંછ, રાખી તનઆ તે ઘરમાં રીંછ. ૩ ગલે માલ ગુંજાની ઘાલી, વનમાલી ત્રણું તુને વાલી; તારે અબલાનોરે આશંગ, નોએ પુરૂષ શમાગમ રંગ. ૪ રચી રાશ નારીમાં નાચો, વલી જુવંતીને જઈ જાચો, કાંઇ કામણ મોહનાં જાણે, તેણે ૧વ. ધમાં તુજને વખાણે. ૫ નાઠો કાલ જવનને ત્રાશે, ઉગરો ગએ મુજકુંદ પાશે; તુને વીશરે જે ફરતો વનમાં, હવે મોટપઅણ ચમનમાં. ૬ રાબ છાશ આહેરમાં જમતો, કાંધે લાકડી વનમાં ભમતો,તુને તે વાત વીશરિ ભાઇ, હવે મલવા લાગીરે મીઠાઇ. ૭ પેલાં રાખતો ધાબલી કાંધે, થયો બલીયો પીતાંબર બાંધે. મારા અગ બગ વનની વાટે, રોકી જુવંતી જમનાં ઘાટે, ૮ ગીરીવર ગોપ મલીને ઉપાડો, જલમાંથી કાલીનકાડો એવા ગારૂડીકે કે ની હાલા, ઝાલી શરપને પેખવા પાલા. ૯ વલી મારો વછાસુર મલ. કાડાં દંતી દંતોશલ, ખાઇ માખણને થયો માતો, તેણું હીંડે છે ફાબલ ફુલાતો. ૧૦ મારિ કંશને સબલ કમાણો, મામો મારી થીઓ ર પરાણો, એવો ગરવ ધરે શાને માટે, તુને કોણે બેસાડયોરે પાટે. ૧૧ મોટા રાજા જે દેશ વરીતા, કહા ચક્રવતીને ઝીતા. રાએ ન થવા એ લક્ષ્મી લાધે, બલ પામે વડાઇ નવ વાધે. ૧૨ એવી શોહો ગાલો સંભલાવી, પછે પ્રભુજીએ ભ્રગુટી ચડાવી, રીશે રાતાં થીયાં છે નેણ, કૃષ્ણે સાંભલાં વશમાં વેણ. ૧૩ નાંખું ચક્ર કોપા અવી નાશી, છેદ્દુ મસ્તક થયો નિરાશી, આવું ચૈતન તનથી જે બા-

શું આખ્યાન; જેહેને શુણે શચીત દુઃખ ટલ, પુ-
નાતીક બલે. ૨ ગંગાદિક તીરથનું સનાન, તે પુન્ય
તાં દાન, પાપી જન તન પાવન થાએ, શદ એહે
ઉપાએ. ૩ જેમ જાતે પાવકની પાશ; શદ શીત-
તાએ નાશ; જેમ રજની દીનકરથી દળ. તેમ પ્રાનીક હરી
વરતા ઉર. ૪ હરી ગુણનો મોહોટો મહીમાએ, ભાગ્યવીના પ્રા-
પ્ત નવ થાએ; તે માટે નીશ્ચે મન કરિ; સાંભલજો ગુણ શ્રી નરહ-
રી. ૫ એક સમે પાંડુ સુત ધરમ, માંડયો રાજસી જગનનું કરમ;
જેને શ્રી કૃષ્ણની કીરપાએ, મારી જરાશંધ મેલાવા રાએ. ૬ તેડી
લાવ્યા પોતાને ઘેર; આદરભાવ દિધો ભલી પેર, વલતું વચન
બોલ્યા શ્રી કૃષ્ણ; પાંડવ તમને કહુંછું પ્રશ્ન. ૭ વેગે કરો રાજ ર-
શોધનું કાજ, શરવે ભુપતી તમે જીત્યા આજ; તેડી પંડીત નરપ-
મંડપ કરો, ઘણો હુત દરવ વાવરો. ૮ ધરમ કેહે ચીંત તમને
નમું, થાય કારજ તે તમને ગમું; શ્રી કરણજીનું જાણું હેત, માંડો
જગન રાજા કેતાં વેત. ૯ તેડાવો દેસો દેશનાં ધિશ, જેને મુગટ
મંડીત મણી શીશ; રાજસભા મલી શબલી શરવ, કોઇ અભી-
માની કોઇને નહિ ગરવ. ૧૦ રાજા જુધીષ્ટર જોડી હાથ, પ્રારથ-
ના કીધિ શરવ સાથ; વેદ વ્યાસ રૂશી તે હતા પાસ, પુછી વાત
ધરિ વીશવાશ ૧૧ કહો તેને પ્રથમ કરૂં અરઘપાદ, ભુપતી કોએ
ન કરે વાત; બાદરાઅણ મુખ બોલ્યા વાણ, પેહેલાં પુજો શારં-
ગપાણ. ૧૨ ધરમે વચન શીરપર ગ્રહ્યું, વાહાલું ને વલી વેદે કહ્યું
વીઘો હરખે મન ફુલારાએ, પ્રભુ પુજાની શામગરી થાએ. ૧૩
કનક પાટ ઢાલા તતકાલ, પ્રેમે પધરાવા શ્રીગોપાલ; કેશર ચંદન
પુષ્પ અનોપ; અગરતણા ઉવેખા ધુપ. ૧૪ કીધ આરતી અગર
કપુર, વાજે વાજીંત્ર દેવ દુંદુભીતુર: બ્રામણ સ્તુતિ ભણે શરવે
શાર, જેએ જેએ શબ્દ વંચે શંશાર. ૧૫ એહેવું દેખી ડાહોલ
દેશ પતિ, થયો મન ક્રોધાતુર અતી; બોલો મંદમતિ ધન ધન
ધરમ, શી બુધીયે માંડં જગનનું કરમ. ૧૬ ધન ધન રાજા એક-
ઠા આંહી મલા, કષ્ણ આગલ શહુના ગરવગલા; ધીક જીવું જા-
ણો સંસાર, જેણે પ્રથમ પુજો પીંડાર. ૧૭ જુધીષ્ટરની જોજો ગઇ
મત, રાજા પેહેલો પુજો પશુપત; એવું કહી વલી બોલો પ્રભુ ભ-
ણી, કષ્ણ વડાઈ નવ કીજો ઘણી. ૧૮ જાણું છહું તાહારાં સઘલાં
કરમ, શંભલાવું તેહેનો શહુને મરમ. ૧૯ પુરવ છાઓ; મરમ શું

[illegible] જુવર. ૧૭ રૂદ્રતણી છે મહાશવેલા, મન
જટા ધરિરે, તેમાંથી ઉતપાતજ થાશે, નીશ્ચે તે નીરધા
રરે. ૧૮ સમજાવી સમજે નહી સુંદરી, ચડ્યું અંગ અભીમાનરે,
પછી રૂશીજી પરવશ થઇને, આપ્યું પુત્રનું દાનરે. ૧૯ પુરવછાએો
આપ્યું પુત્રનું દાનરે, અદ્લાઃ મન હરખી ઘણું, શીઆઃ પુત્ર બે તે
હને; કહું સાંભળ આકમ તે તણું ૨૦ જે દહડાના એોદર અવતરા,
બે વજે બે વીર; તે દાહાડાનું મેઘ મહિપર, પુરૂં ન મુકે નીર. ૨૧
ક્ષીરમાંથી ભાંભરે, અરધ નીશાએ ધેન; સ્વાન મુખ ઉંચે રૂવે
એમ થાએ છે ઉપચેન. ૨૨ ઘણુ ઘણે ધરણી એક વાએક, પડે
માગી ભાંડ; શાઇલવા બોમ ગાજે, ખલભલે બ્રહ્માંડ ૨૩ વૃક્ષ શુ
કે કાનફુકે; ઘણુ ઘણે ધન શુન, રૂધીર વરશે શુપ શરખે, રહ્યાં મા-
જન મુન. ૨૪ મધ્ય રાતે વાયસ બોલે, કરે કાગારોલ; પ્રાતુશકાલે
શ્વાન બોલે, હોય હાહા કલોલ. ૨૫ અકાલે વરસાદ વરશે, ચડી
આકાશ માત; પડે ચક જાવો મથી, એમ થાએ ઉલકા પાત. ૨૬
એોદર માંહે આવીઆ, લઇ વિષ્ણુ સાથે વેર; એણિપેર અવનિ વિખે
થાય આગમથી એણીપેર. ૨૭ દીતા મનમાં મોદ વાધો, પતીએ
પુરી આશ; સદા શીવને લોપીઆ તે, કોપીઆ અવીનાશ. ૨૮
કડવા ૧૦ રાગ ધનાશ્રી. દીતી ઝીતી ફુલ પુત્રનું સ્વામી, પામી પ-
રમ આનંદ નારી; દાડે દાડે ચડતી કલા કામની, મુખ પુનમનો
ચંદ નારી. ૧ નેત્રવીશાલને વાંકી ભમે, કોઇ પરણી ન આવે પા
શ નારી; મુખ જુવે તે બીહે મનમાં તેમ પમાડે ત્રાસ નારી. ૨
જોરે ઝળુકે લલાટાનો લાવણ, દામની કોર કપોલ નારી; અંગ
વધ્યો ઉચરંગ ઘણેરો, તન દીસતિ ઝાકઝમ ઝોલ નારી. ૩ ગેહર
મનમાં ઘણો ધરે માનની, બોલે ભલભરા બોલ નારી; ત્રણ ભુવ-
નમાં કોઇ નવ દેખે પોતાને સમતોલ નારી. ૪ ધરમની વાતમાં
દ્વેશ કરે, નહિ ભુધરજી પરભાવ નારી, જુની પ્રક્રતી ટલી ગઇ
કાંમની, નવો થયો છે વિચાર નારી. ૫ શાશરિયામાં સહુને વઢે,
વઢ લીએ તે ન મલે વાત નારિ; જેમ ઘણો ઘરમાંહે જગાડે, રી-
શ કરે દીન રાત નારી. ૬ અદીતીની અણખ કરે, તે ઉપર આ-
ણે રોશ નારી; ભુષણ વસ્ત્ર નવાં નવાં જોએ, રાખે નહિ સંતોષ
નારી. ૭ સનમુખ કોઇ નીહાલી શકે નહી, તેવું થયું છે સ્વરૂપ
નારિ; બોલાવે તે બીહે મનમાં, જાણે હમણાં કરશે કોપ નારી.
૮ ગત્ય ધરે ગજ ગામની કામની, આવે આંગણા બાહાર
નારિ, ચરણે ચાલતા ધરણી હાલે; શીર શેશ ન ઝાલે ભાર નારી
૯ એમ કરતાં ખટ માસજ થીઆ, સાતમે સંકટ થાએ નારી;
એોદરમાં ઉતપાતજ માંડો, અતી ઘણું અકલાય નારી. ૧૦ દાહેલા
દીન પુરા કરો કામની, રહે રહુ નવ જાએ નારી; માંડ કરી દીન
રાતજ કાડે, પણ પુરૂં અન ન ખાએ નારી. ૧૧ જોશી જાણે દા-

ભલાવં, ગરભ પીડા જયા જાય નારી. ૧૨ ----- -
રતા, શંભળાવે રૂશીજન નારી. પંડીત પુરોહિત રક્ષા બ
કરાવે હુવન નારી. ૧૩ એમ કરી દુઃખમાં દીન નીરગમાં, પુરા
થીઆ દશ માશ નારી. તેવે સમે [illegible] આવ્યા, કીધી વાત
પ્રકાશ નારી ૧૪ દુખ વધુને બહુ દુઃખદાયક, ઉપતા ઉગ્ર અસુર
નારી; ત્રણ ભુવનને ચાક મચાવશે, [illegible] ક્રુર નારિ. ૧૫
પીડશે પુત્ર પ્રજા સઘલીને, આદરશે બહુ પાપ નારી; જે વજેનો
અવતાર થયો છે, સનક રૂચીને શ્રાપ નારી ૧૬ એવું સુણી અબ
લા બે લાગો, ભાગો તે મનનો હરખ નારી; ગરભ વીશે સુત
રાખી રહી છે, સંકટ થી શતવરષ નારી: ૧૭ જાણે રખે સુત જ
નમ ધેરે તો, પૃથવી પીડા થાએ નારી; મેહની દુઃખ મનમાં
જાણી, પ્રસવે નહીં જુગ માંહે નારી. ૧૮ સુંદરી સંકટ ભો-
ગવે ભારી, તે વાત જાણી ત્રીપુરારનારી, વેશ ધરી અવધુત કરો,
શંક [illegible] હવાર નારી. ૧૯ ચરણે લાગી ચતુરાં પરી ભરમને,
આહુડવ [illegible] નારી. ગરભ હવે પ્રસવ સતી શીઘ્રણી, વ
ર આપું તે જાણે નારી. ૨૦ વિષ્ણુ તણા એ વેરી થાશે, જીતશે
બાહુ જગ નારી; બહુ એમ ઘેર પુત્ર રૂપે, અવતરશે એક ભગત
નારી. ૨૧ એમ કહી તતકાલ ગિયા ઉમયાવર અદ્રશ્ય; નારી મા
નુનીએ [illegible] ચીચાણું, [illegible] સારો શકુન્ટ નારી. ૨૨ દીતીએ
પછે [illegible] પ્રસવ્યા, બેલડીએ બેહુ બાલ નારી; રૂપ ભયંકર ઉગ્રમાં
હાં બલ, [illegible] ક્રુર નારી. ૨૩ ચાલે હોલ નીશાનને ડું-
દુભી, નાદ [illegible] નીર [illegible] નારી [illegible] બારણ જુથ બંદિ જ-
ન. [illegible] ૨૪ દીસતી કંચન જેવી કાયા, પ્રત
નીહાલે આપ નારિ, વાહાલા કરી બોલાવે બેન, આહા બલીઆ
વીખ્યાત નારિ હરખ ધરી લાડ લડાવે, જાલવે જીવની પેર ના-
રી. [illegible] ઉધાં ઝુલા કુંવર, મોકલે નહી પરઘેર નારી. ૨૬
એમ કરતાં એક સંવચ્છર, પુત્ર રહ્યા વશ બાત નારી; પછે આંગણા
બાહાર ફરે, તે આહા બલીઆ વીખ્યાત નારી. ૨૭
પુરવછાંયો. આહા બલીઆ વીખ્યાતરે, બાલક બે ઉતપન
થીઆ; [illegible] માને નહી, તેણે અધરમી અસુર કહ્યા. ૨૮ હિ-
તિ ઓદર અવતરા, તેણે કેહેવાણ દઈત, અચ્યુત શું અણચીંત
પણું; નહી પ્રભુજીપર પ્રીત. ૨૯
ઉથલો નહી પ્રભુપર પ્રીતરે, નારદમુની વાણી વદે
બલીઆ બાંધવ ઉપના; તે વાત કહું ધરજો રૂદે ૩૦ કડવાં. ૧
વલણ. વલી વલી બોલા તે નારદ વાણીજી, સાંભલ રાજા તે ચ
તુર સુજાણજી; દાનવ પ્રગટા તે માહાં જો રાણજી. ૧ ઉથલો જો
રાવર જુગ માંહે પ્રગટા, કરે અસુર ઉનમાદ; બલીઆ બાંધવ
થીઆ, સુર સાથ કીધો વાદ. ૨

ત્રિગુણ. તીત ત્રીગુણાકારરે, ૩ નિરંજન ભવ ત્રાસ ભં-
જન, દુષ્ટ ગંજન દઇવરે, ભગત વછલ પદ અવીચલ, કુશલ કરૂ-
ણા દેવરે. ૪ સતક સાયક વીશ્વનાયક અકલ વાયક વેદરે, ગુણ
સ્તવે મુખ ચારથી, બ્રહ્મા ન જાણે ભેદરે. ૫ ગરૂડગામી જગત
સ્વામી, અલખનામી આદરે, ત્રૈલોક વાશી રૂપરાશી, પ્રકાશી જગ
[illegible]. ૬ વરણ મેઘલ શ્યામ સુંદર, પીત પટ પરીધાનરે, કંઠ
[illegible] ઝળહલે, રવી કોટ સુરજ સમાનરે. ૭ રતન સ્ફાટીક જ-
ડીત [illegible], મુગટ કુંડલા કાનરે, વદન કોટી મદન શોભા, ધરણ
શ્રી ભગવાનરે. ૮ ચતુરભુજ ગજ શુંઢ સરખા, દીશે શોભીત શ્રી
કારરે, બેરખા મણી કનક વેલીઆ, ચુનીના ઝલકારરે. ૯ ઉર વિ-
શે શ્રી વછ લંછન કમળ નામ મોરાર રે; મધ્ય ધમકે ગોફિણ,
નેપુર ચરણ જયકારરે. ૧૦ કરણ કમલ સંગ કેશવ, લલીત લીલા
વીલાશરે, નીગમ અગોચર ગુણ ગોવીંદ, જગતના તમે ઇશરે. ૧૧
તમે માતા તમે પીતા, માહા વર તમે ભગની ભ્રાતરે. તમે કુલ
ગોત્રજ ગુરૂ, શરવ શતમે શાક્ષાતરે. ૧૨ તમ થકી બ્રહ્મા એકાદશ
રૂદ્રને રૂશી જનરે; સ્વરગ મૃત્યુ પાતાલ પણ, તમ થકી થીઆ
ઉતપનરે. ૧૩ તમ થકી આ વીશ્વ બાધું, ભુવન ચઉદ પરીયકરે;
વરણ બાવન વીસ્તરા, અધીકો નથી કોઇ અંકરે. ૧૪ વરણ ત્રેપ-
નમો તમે, બાવનથી જે બારરે; પચાશને બે પરવરા, તે તમો આ-
ધારરે. ૧૫ પામશે જે પ્રભુ તમને, વામશે દુખ દેહરે; આભથી
અળી ન જાશે મુલ મારગ એહચે. ૧૬ તેજ માટે નાથજી, અમે
માગું નીરધારરે; ચરણ શરણે રહું સદા આપો એવો અંગીકાર-
રે. ૧૭ અમે તમથી ઉપના, આ જગત ભેલાં જતરે; અજાણે
અપરાધ કીધો, ભુલ પડી ભગવંતરે. ૧૮ પારશ્વદને અમે પાડી-
આ, શ્રાપ દીધો શીશરે; હવે તેનું જે કહો તે, કીજીએ જુગદી-
શરે. ૧૯ ઇછાએ અહીં રચો, જુઠા કરો કાંઇ ભાતરે; શ્રીને સુજે
નહી, વિષ્ણુ તમારિ વાતરે. ૨૦ શુરા શુર સરજી તમો, જુગતે તે
કહાવો જુધરે; જગદીશ કીધી જુજવી, જોતાં તે બેહુની બુધરે.
૨૧ અમને રૂશા કીધા તમે, જપ તપ કરવા કાજરે; અધીકાર આ
પો અર્તા ઘણો, મુલ થકી માહારાજરે. ૨૨ વાયક શીધી અટલ
આપી, તે તમે નીરવાણરે; વીપ્ર વાઅક નવ ફરે, તમ પ્રતાપે પ્ર-
માણરે. ૨૩ શરાપ આશીરવાદ કેરા, વીપ્ર બોલે વેણરે; જે ઉપર
ઇછા તમારી, જેવી પંકજનેણરે. ૨૪ એવાં વાએક વીપ્રના, તે સાં-
ભલાં શ્રીનાથરે; રૂશી પ્રતે બોલીઆ મનમાં થયા રલીઆતરે. ૨૫
માહારાજ માગું તમ કને, કરૂણા કરો મન માંહેરે; જય વીજયનો
કરો અનુગ્રહ, જે શીઘ્ર આવે ઠાંમરે. ૨૬ વલતા તે વાડવ બોલી-
આ, તમે સાંભલો શ્રીપતરે; ભગતિ ભાવે અહીં આવે, સાત જ-

ઓલીઆ, મસ્તક નામી ચરણુરે; વેર ભાવે એમ ભજ:
આપ્યું શરણુરે. ૨૯ પુરવ ભાખ્યો શીશ થઇ [illegible] શરણુ, એમ
વશાવશું જઇ વેરરે; એમ કહી અવતાર લીધો [illegible] ધરીને પેરરે.
૩૦ હવે તેની કહું કથા, તે સાંભળો [illegible] જન્મ
[illegible] ઉતપત્ય છે.
[illegible] તે મુની વર [illegible]
હ રાજા તે પ્રભુજીની ગત્યજી, દેવે કીધા તે દેત્ય ઉતપત્યજી. ૧
ઉથલો દધવે કીધો દધત ઉતપત્ય, જુધ કરવાને કાજ; [illegible]
અવતાર લેવા, મન ધર માહારાજ. ૨ કશ્યપને ઘેર કુંવર પ્રગટ્યા,
દિતી સુત દુરબુધ, શમે વનાની સંતની, શુર સાથ કીધું જુધ. ૩

રાગ ચોપાઇ. એક સમે રૂશી કશ્યપ પોતે, તે તો બ્રહ્માના પુત્રરે, જેને ઇંદ્ર રવિ સુત મારૂત, મોટું ઘણું ઘર સુત્રરે. ૧ ધરમ કરમ પાલે પરીપુરણ, ચુકે નહી કોઇ કાલરે, શીશ જટા પંચ કેશવ ધારી, પ્રજા તણા પ્રતીપાલરે. ૨ ધરમધોરંધર દેવ દયાનીજ, જ્ઞાનપણે ગંભીરરે, સ્નાન સંધ્યા ખટ કરમ ઉપાશી ધ્યાન ધરે મન ધીરરે. ૩ અંગ સદાશુ ભુત રહે. સત્ય વાકય પ રેમ પવીત્રરે; પ્રેમેશું પુરણ બ્રહ્મને પરણુવે, વરણુવેવેદ ચરીત્રરે. ૪ વેદ પુજનને જગન જે જેતગ, મંત્ર ભણે સ્તુતી શ્તોત્રરે; પાવક કુંડ પ્રદિપ્ત કરીને, હોમે અગ્ની હોત્રરે, ૫ દવાદશ નાર તેના ઘરમાંહે, કામની માહા કુલવંતરે; એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર, એ કથી ઉપજે શુધરે, ૬ તે થકી અષ્ટી શુરાસુર ઉપની, નીપના રૂપ રૂપ અનંતરે, ૭ રાક્ષસ જક્ષ પીશાચ પનંગ. વાઘ વારાહને વઇતાલરે ;. મેઘ મારૂતને ભયંકર, ચેટકને માંડાલ રે. ૮ દવાદશ કામની કશ્યપ કેરી જોગ માયાનુ જુથરે, એકથી ઉપજે દુષ્ટને દુસ્તર; એકથી ઉપજે શુધરે. ૯ તે માટે કહું સાંભળ રાજા, વિસ્તારીને વાતરે, એક સમે રૂશી કશ્યપ પોતે, શાંઝ સમે વીખ્યાતરે. ૧૦ પાવડીએ ચડી દવાર પધાર્યા, મરજન કરવા કાજરે, દીતીએ તીહાં સ્વામી નિહાલ્યા; આવી માગુ હાહારાજરે. ૧૧ પુત્રનું દાન આપો મુને સ્વામી, ઇછા ઉપની આજરે તે માટે તમને આવેલા, કહું છઉં લોપી લાજરે. ૧૨ એહેવું સુણીને કશ્યપ બોલ્યા, સાંભળ નિરલજ નારરે; શમે વના નવ માગીએ સુખે, મનમાં વાત વીચારરે. ૧૩ સમે સંઝા પણ થાવા આવ્યો, અગ્નીહોત્રમાં દેવો છે હોમરે, થાય અસુર જો આથમે સુરજ, આવજે ઉગમતે સોમરે. ૧૪ એવું સુણીને સુંદરી બોલી, સાંભળો સ્વાગી વાતરે, પ્રાણ પાકુ હકીકત કીધાવણ; નાથ ન પરે રાતરે. ૧૫ તે સાંભલી મુની કશ્યપ બોલ્યા, તું કામની કલાનુ મુલરે, શા માટે ઉપજાવ સુંદરી, પેટ • વરોલીને શુલરે, ૧૬ ઉપ-

રાગ સારંગ કશ્યપને ઘેર અવતરા તે કરૂર રૂપે કુમારરે, અત્યંત બહુ ૧ હીરણાક્ષ અને હીરણકશ્યપ, નામ પાડાં નીરધારરે. બલવંત બહુ. ૨ આવી કીડે આગણે, વરક્ષ એકને અનુમાનરે બલ. સાહી લીએ ગગનમાંથી, શુરજી સહીત વેમાનરે. બલ. ૩ ઉડી વલગે આભને, તારાને પમાંડે ત્રાશરે. બલ. ચંદ્રમાને કર ધરે, ને કરે ઉચા આકાશરે. બલ. ૪ રીખતા દીગપાલ ડોલે, પાડ પરવત શ્રંગરે. બલ. ભોમ ઉપર ભાર લાગે, ખલભલે નવ ખંડરે. બલ. ૫ બાલપણામાં બલ એવુ જે મહી મેલે માણરે. બલ. તેવા દાનવથી આ પ્રોઢા, થરથરે બ્રમાંડરે. બલ ૬ પાતાલ માંહે પરવરે, દાનવ વધારે દવેશરે. બલ. પુંછ તાણે પનંગનું, સુતો જગાડે શેશરે. બલ. ૭ વરૂણ શું વઢવામાં, ઉડાડે જલ અઘોરરે. બલ. નીર કેરા નાથ પાશે, અસુર માગે ભોગરે. બલ. ૮ અમર સાથે આથડેને કરે શબલો ક્રોધરે. બલ. જગનમાંહે ભાગ માગે, શીખવે પ્રબોધરે, બલ. ૯ કરે અદાવત ઇંદ્રની સાથે, સુરશું રાખે વેરરે, બલ. ચૌદ ભુવનમાં ગદા ગ્રહ ને, ફેરવે ચારે મેરરે. બલ. ૧૦ કોપવાન કુબેરશું થઇને, રત્ન માગે રોકરે. બલ વાજ આણ્યું વીશ્વ બાધું, ત્રાહે ત્રાહે ત્રેલોકરે. બલ. ૧૧ દીગપાલ કેરા ગજ કેરા, જઇ દંત તાણે શાઅરે. સલ. શુંઢે શાહીને ફેરવે, વારી ન શકે કોઅરે. બલ. ૧૨ કરે ક્રીડા સીંધુ માહે, રમે લાતો લાતરે, બલ. શાત શાગર ભેલાવે ભેગા, ઉલલે ઉતપાતરે બલ. ૧૩ રૂશી સાથે રાડ રાખે, દુરમતી માંહા દુસ્ટરે. બલ. વાધીઆ બ્રમાંડ સુધી, થીઆ પ્રૌઢ પુશટરે, બલ. ૧૪ અચલ મોટા કરે ઉંચા, ચાલવે શો ખુંણરે. બલ. આકાશ ચાટે જીભશું, જેમ વૃક્ષને વલગે ઉંટરે. બલ. ૧૫ ભય ધરે નહી મન વીખે, અલવે વખાંણે આપરે. બલ. પુંનનો મારગ પરહરીને પંડે આચરે પાપરે બલ. ૧૬ નારદ મુની સંધ્યા કરે, એક સમે ગંગા તીરરે, બલ. દઇત હીરણ્યકશ્યપ તીહાં, ઉભો રહો છે વીરરે. બલ. ૧૭ નીર નાંખે છે રૂશી શામું, હશે સુખથી મંદરે. બલ. તારે નારદ બોલીઆ, તુને મારશે ગોવીંદરે. બલ. ૧૮ પછે દાનવ કહે રૂશીજી, કોણ છે એ ભુપરે. બલ. એને મારૂં કાં હું મરૂં તે દાખવાની રૂપરે. બલ. ૧૯ તારે નારદ બોલીઆ, એ છે દેવનો દેવરે. બલ, પીડા કરીશ જો અમરને, તો આવી મલે તતખેવરે. બલ. ૨૦ ત્રણ ભુવનનો ભુપ કહાવે, સરવનો સ્વામીનરે. બલ. શુરા બ્રહ્માંડ માંહે, એ જેવો નહી અન્યરે. બલ. ૨૧ એવું શુણીને કોપીઓ, દઇત થયો ક્રેધા ક્રાંતરે. બલી. ૨૨

પુરવછાઓ. હું કરૂં કલપાંતરે, હેત મન ક્રોધે ભરો તે તણો વીસતારરે, શ્રી વારાહ પુરાણે વીશતરે. ૨૩ વલી તેની છે કથા. શ્રી ભાગવતમોઝાર. સંક્ષેપ ત્રાત્રે કહી વ્યાસે, પરીક્ષતને સાર. ૨૪ રાએ સાંભલ સત્યવાદી તે તણું આખ્યાન, હીરણાક્ષ મલ માર-

વા વારાહ થયા ભગવાંન. ૨૫ કડવાં જેર વલણ વલી વલી બોલા તે મુનીવર શુખજી, મનમાં કોપો તે માહા દુરજોધણજી. ૧

ઉથલો જોધ જોવા ચાલો દાનવ, દેવને દેવાડંડ, કાંહાં મુજને મલે માધવ, બોલું તે ખડો ખંડ. ૨

રાગ વેરાડી. હીરણાકશ હઠે ભરાણોરે, બીજો કોણ છે મુજ શમાણોરે, કોણ દેવનો દેવ કહાવેરે, દઈત મારવા હામ ધરાવેરે. ૧ એને બોલી કાહાડું ક્ષણું માંહેરે, જઇ ઝીતું રેહેતો હોએ અજ્યાહેરે. જાએ નાહાંશી તો જીવતો ઝાલુંરે, લાવી કાલાગ્રહમાં ઘાલુંરે. ૨ એમ કહી મુછે કર ઘાલ્યોરે, ચૌદ લોકમાં જોવા ચાલ્યોરે, જઇ ઇંદ્રપુરિમાં પોતોરે. દઇત હીંડે ઘેર ઘેર જોતોરે. ૩ કોઇ માધવ મુજંને દેખાડોરે, પુરૂશોતમ દરષ્ટે પાડોરે, એશુ ખડગ વીહાએ ખેલુંરે, દરષ્ટે દેખુંતો જાતો ન મેલુંરે. ૪ અમે સાંભલો અમરની મેરરે રાખે દાનવ સાથે વેરરે. કરે દેવ તમારી સારરે, તેને બોલી કાઢું નીરધારરે. ૫ એતો આવ્યુ અસુરનું આણુંરે, તેની ત્રેવડ કરવી ટાંણુરે; જેને મુનીજન સર્વ સંભારેરે તેનું સુખ જોવું છે માહારેરે. ૬ કાહાવે અમર તણો એ સ્વામીરે, બહુ વેશ ધરે બહુ નામીરે. તમે દેખાડો એનું ઠેકાણુંરે, નહીતર અંત તમારો આણુંરે, ૭ વલતા બોલા તે સરવે શુરરે, તુંતો કાંઈ નવ જાણે અશુરરે; એતો અખીલ જગતના વાશીરે, તુંતો જોની સઘણે તપાસીરે. ૮ એતો કોય થકી નવ છેટેરે, પણ બોલાવના નવ ભેટેરે. ઘર મુકી વનમાં જાએરે, તેને સનમુખ દરશન થાએરે. ૯ મોટા શતગુરૂ શીર થાપેરે, તે પણ એનું પાસ ન આપેરે, જે કોઈ નીશદીન શમરણ રાખેરે, તેને રૂપ રમાવર દાખેરે. ૧૦ તુને વેરભાવે લાગો લક્ષરે, તોએ પ્રભુ સાથે પ્રત્યક્ષરે એહેની વાત બ્રહ્મા જાણેરે, મુખથી ચાર વેદ વખાણેરે. ૧૧ તુંતો બ્રહ્માને પુછની ભ્રાંતરે, જે જાણેછે એની વાતરે; એવું સાંભળી બ્રહ્મા પાસેરે, દેત આવો છે અક સ્વાશેરે. ૧૨ આવિ ઉભો તે શીશ નમાવીરે, બ્રહ્મા પુછે છે પ્રેમ જણાવીરે. કેહે પુત્ર આવો છે કેમરે, કાંઇ માંડોછે ઉનમાદરે. ૧૩ બોલા દઈત તે જોડી હાંથરે; મારી વીનતી સાંભલો નાથરે. મુની નારદ મુને કહુંરે, તેતો વચન રૂદેમાં ગ્રહુંરે. ૧૪ તુને મારશે માધવરાયરે, જેને મોટો ઘણો મહીમાએરે, જેને મધુકેટભ અને મારારે, મોટા બલવંત એથી હારારે. ૧૫ તેને જાણો તમો આરાજરે, જેને દેખાડી દાની આજરે, કરી જુધને એને ગાલુંરે, દેત સઘલાનું દુઃખ ટાલુંરે. ૧૬ એવું સાંભળી બ્રહ્મા બોલેરે, કોઇ પુરૂષ નહિ એને તોલેરે. એતો આદ પુરૂષ અવીનાશીરે; એની જોત જગતમાં પ્રકાશીરે. ૧૭ એતો કોઇથી માર્યો નવ મરેરે, સહુ દેવ દાનવ એને સમરરે. એને બોલીએ જો જુગ બાધેરે. તો એ દૈત ભાવે નવ લાધેરે. ૧૮ ઘણા દિવસ લગે તપ સાધેરે, એક ચીત કરીને આરાધેરે. એને ચરણે તે તન મન અરપેરે, હરી ચરણને

સરવે સંપરષેરે. ૧૯ તેને મલે મધુસુદન પોતેરે. મન હુંકારતાં પણ ઓતેરે તેહ નામધરે કાંઇ નવ જાણુંરે; બોલો અહંકારે આપ વખાણુંરે. ૨૦ અલ્યે પાપ કરો અણુ લેખેરે. તે પણ દૈત અંતરીક્ષથી દેખેરે. તેણું તમ ઉપર નીરધારરે. મન કોપ કરે કીરતારરે. ૨૧ શુર સઘલા મેલી અભીમાનરે. ભાવે ભગતી કરે ભગવાનરે, ગુણ ગોવીંદના નિત્યે ગાએરે, તેને શ્રીહરી થાશે સાહેરે. ૨૨ તમે ગુણ જો ગોવીંદના ગાઓરે, ક્ષણમાં શુર સરખા થાઓરે. એને સુર અસુર બે સરખારે, જેમ સઘલે તે વરશે વરખારે. ૨૩ તમો દુખ દીઆછા સુરની દેહરે. તારે સ્તુતિ કર પ્રભુજીની તેહરે, સ્તુતિ સાંભલી શ્રી વર રીઝેરે, શુણી ગોર્વીંદ તમપર ખીજેરે. ૨૪ તેણે શ્રીહરી તમને સંધારેરે. દેવ પોતાના કરીને ઉગારેરે, તમે દઇત પોતાને પાપેરે, વલી વેર કરોછો આપેરે. ૨૫ તમે શેઝે કરોછો ક્રીડારે, તેમાં પ્રથવિ પામે પીડારે; તેણે તમને વિષ્ણુ વીડારેરે, તેમાં કોણ પ્રભુજીને વારેરે. ૨૬ તમને શર જાડા શ્રી નાથેરે, વલી વેર કરોછો તમે હાથેરે; વેર વિષ્ણુ સાથે જોર કરશોરે, એહેના મારા તે નિસ્ચે મરશોરે. ૨૭ એવું સાંભળી દાનવ હું કેરે, એના સમજો મારાવણ મુકેરે, એણે પક્ષ જો દેવની રાખીરે; અમે જુધ કરવા અભીલાખીરે. ૨૮ એથી નહી બીજીએ નીરવાણુરે, પાડું પ્રથવીમાં ભંગાણુરે; એતો કાહાવે પ્રથ્વીના પતિરે, વઢ અમ સાથે અમરની વતીરે. ૨૯ બાંધી પ્રથ્વીને જલમાં ઝબોલુંરે, વિષ્ણુ સંઘાતે નીશચે બોલુંરે; એમ કહીને અસુર પાછો વલીઓરે, આવો અવની ઉપર અતી બલીઓરે. ૩૦ અવની ચરણ બલે કરી ચાંપીરે, બાંધી વીશ્વ તે થર થર કાંપીરે; નવખંડ ધરા તતકાલ રે, શેશ સહીત ચાલી રશાતાલરે. ૩૧ તારે સુરપતી જોડી હાથરે, સહુ સંભારે વૈકુંઠનાથરે. ૩૨ પુરવ છાઓ. પ્રથવી ચાંપી ચરણેશું, ડોલા દશ દીગપાલ; સુર બ્રહ્માદીક સ્તુતિ કરે, શમરે દેવ દઆલ. ૩૩ વારાહ કરો વૈકુંઠપતી, કમલનાથ કૃપાલ. સુરસાગક જગત નાયક, ત્રણ ભુવન પ્રતીપાલ. ૩૪ કડવાં. ૧૩ વલણ. વલતા બોલા તે નારદ સારજી, સાંભલ રાજા તે ધરમ કુમારજી; સ્તુતી કરેછે ઇંદ્ર અપારજી. ૧ ઉથલો.

સાંભલ રાજા વચન પાવન, સ્તુતી કરે છે ઇંદ્ર તે સુણીને શીઘ્ર પ્રગટા, વારાહરૂપ ઉપેંદ્ર ૨ રાગ રામગ્રી. ભણે ઇંદ્ર સુનીંદ્ર ઉપેંદ્ર નમો, કરૂણાવર શ્રી હરીચંદ નમો; શચ્ચીદાનંદ શ્રી અવીનાશી નમો, કમલાવર વૈકુંઠવાશી નમો. ૧ પુરૂષોત્તમ પંકજ નેત્ર નમો, પરી પુરણ બ્રહ્મ પવિત્ર નમો; રવી કોટ કલાધર રૂપ નમો, ભગવાન સુરાસુર ભુપ નમો. ૨ પરમેશ્વર પંનગ શાહી નમો, શચરાચર સંપત દાઇ નમો; શીર ચરણ કરાં ભુજ શેશ નમો, પરીધાન પીતાંબર વશ નમો. ૩ કિરિટાદીક લંકૃત ધારી નમો, મધુસુદન દેવ મોરારી નમો, શંખ ચક્ર ગદા ભુજ પાણી

નમો, ખગવાહન પુરૂષ પુરાણી નમો. ૪ ત્રટ નીરમલ પાવન શરણુ નમો, જય માધવ મંગલ કરણુ નમો, સુરવાહ સુંદર શ્યામ નમો, જનદાયક દુરલભ ધાંમ નમો. ૫ નભવાયુ હુતાશ પ્રકાશ નમો, પ્રથવી જલ જંતુ નીવાસ નમો, ગુણવંત અચોંત્ય અનંત નમો, ભયભંજન શ્રી ભગવંત નમો. ૬ નીરાકાર નીરંજન દેવ નમો, શીવ શંકર શાયક શૈવનમો; શરણાંગત વછલનાથનમો, નીજભગત તણા શદા તનમો. ૭ ભુવનેસ્વર ભુધર વીર નમો. શુભ ધરમ ધોરંધર ધીર નમો, દ્વીજ પાલક દીન દયાલ નમો, જગદીશ જગત ક્રપાલ નમો. ૮ બહુ વેશ માહા બલવંત નમો, રૂશીકેશ મહેશ મચંત નમો, કરો વારાહ દયાનીધ વેગ કરી, સુણતાં પ્રગટા તતખેવ હરી. ૯

પુરવછાઓ. શુણતાં પ્રગટ થયા હરી, શુરકારણ તતકાલ; વારાહ રૂપ ધરૂ પ્રભુજી, જે ત્રણભુવન પ્રતીપાલ ૧૦ રશાતાલ જાતી ધરિ, દાઢાગ્રે પર ધરણ. વીશ્વ તણી વારે ચડા, સ્વામી અશરણા શરણ. ૧૧ દાનવ સાથે જુધ રચું, લીધો વારાહ વેશ; પ્રભુજીએ પ્રથવી ધરી, જલમાં કરો પ્રવેશ. ૧૨ હવે તેની કહુ કથા, તે સાંભલા રાજંન, વ્યાસ સુત સુખદેવ કેરાં, શુણે સત્ય વચંન, ૧૩ હરી હિરણાક્ષ વઢે, તે થયું દારૂણ જુધ. દિગપાલ દશ ખલભલા, ને શેશ ભુલો શુધ. ૧૪ સાત સાગર ભેલા ભલા, પડા પરવત શ્રંગ; ખલભલે બ્રહ્માંડ બાધું, અસુર કેરે અંગ. ૧૫

ઉથલો અસુર કેરે અંગરે, બ્રહ્માંડ બાધું થરથરે; ક્રોડ રૂપેથી આહરી, તે સાથ સબલું જુધરે. ૧૬

કડવું ૧૪ રાગ સીંધુડો. માંડુ જુધ તે દુસ્તર દારૂણ હો, જેમ વડવા નલ કંપ વારૂણ હો. વિશ્વ ઠેલે વાહારા બલ સાથ રહો. નિરખી નર થીઆ બહુ કાઅરહો. ૧ કર ગદા પરસ્પર ધારિ હો, તન પ્રહાર પછાડે ભારી હો, આયુધશું આયુધ ઉલાલે હો, ધુમર દઇને ઘા શંભાલે હો ૨ આયુધશું આયુધ છેદો હો. નાખતાં અંગે નવ ભેદહો. વલગીને વીર વછુટે હો, ખેલતા તે કોઇ નવ ખુટે હો. ૩ નાખી બાથને જુગતે ઝાલે હો, કોપીને કંઠે કર ઘાલે હો, રણમાંહે પરસ્પર રોલે હો, જલ માંહે પડા જલ ડોલે હો, ૪ શત પંચ શંવછર પૂરા હો, જલ માંહે પડો બહુ શુરા હો, ઢીચણીઆં કોણી હો. નર દીએ છે અન્યો અન્ય બોણી હો. ૫ વડતા પૃથ્વી ઉપર આવા હો, ઇંદ્રાદીકને અકલાવે હો, પ્રઘલા પ્રચંડા વાજે હો; નવખંડ ગગનમાં ગાજે હો. ૬ ધ્રમકારે ધરણી ધ્રૂજે હો, માહા દૈત દેવશું ઝુઝે હો, જુગદીશ કરે જલક્રીડા હો, પ્રથવીમા પ્રગટી પીડાહો ૭ મનમાંહે માહારાજ વીચારેહો. જુધ કરતાં દાનવ હારે હો, વલતું હરી વદન વીકાશું હો. તન તીક્ષણ તેજ પ્રકાશુ હો. ૮ મુખ દાઢ કરાલ વધારી હો, રૂતા મન માંહે મોરારી હો, ૯ દઇ દોટ પ્રબલને પાડે હો, જઇ

દાનવ પ્રોઢ પછાડે હો. હીરણ્યાકંશનું શીશ હાથે હો, પ્રહી છેદુ તે કમલા નાથે હો, અંત્રીક્ષથી શુર નર નીરખે હો, મન માંહે રહ્યા છે હરખી હો. ૧૦ મુખ જયજય શબ્દ સુણાવે હો, બહુ પુશ્પની વૃષ્ટી કરાવે હો. ૧૧ પુરવછાઓ. પુશ્પવ્રષ્ટી સુરીનર કરે, દેખી દાનવ નાશ, ઇંદ્રાદીક મુખ ઓચરે, જય જય જગન્નીવાશ. ૧૨ ઉથલો જય જય જગનીવાસરે, ઇંદ્રાદીક એણી પેર સ્તવે, રાજા સાંભલ વાતરે, શુક પરીક્ષત પ્રીછવે ૧૩ શુત શુણાવે વીપ્રને, નીમીષારણ્યમાં તેહ, હીરણ્યાકંશ મારા પછ, નીમીત નિપનું જેહ. ૧૪ કડવાં ૧૫ વલણ. વલતા બોલા તે શ્રી રૂશીરાએજી, શાંભલ રાજા તે કહું મહીમાએજી; જેહનો જુગમાં તે સહુ જશ ગાએજી. ૧ ઉથલો. સાંભળ રાજા કહું મહીમા, હીરણ્યાકંશને મારીઓ, તે શુણી હીરણ્યકશ્યપ ભ્રાત; ક્રોધાતુર થયો. ૨ તેણે તપ અતી ઉગ્ર કીધું, દુખ દીધું દેવને, તે કારણ નરસીંહ પ્રગટા, શુણાવું તે અવેવરે. ૩ રાગ ટોડી હીરણ્યકશ્ય મારો માહારાજે, મલ માહા બલ વીર. દાનવ હીરણ્યકસ્યપનો નાનેરો બાંધવ, કશ્યપનો કુમાર દાનવ. તે તણા પુત્ર કલત્ર સહોદર, સરવ કરે કલપાંત. દાનવ. ગ્નાન પ્રબોધ કહી સમજાવે, કંઇક દીધાં દ્રષ્ટાંત. દાનવ. ૨ પછે હીરણ્ય-કશ્યપ હોકારો, કીધો મનમાં ક્રોધ, દાનવ. દેશ દેશથી દઇત તેડાવા. જુથ મલાં બહુ જોધ દાનવ. ૩ પુરી સભામાં પરિઓણ કરૂં, થયા એક.ા ભુપ સમસ્ત. દાનવ. દંત ઘસે કર પ્રસ્ટ ડરી, હેડા પછાડે હસ્ત. દાનવ કોણ એવો મહવંત માં આવી, જે વારાહ વેશ વીશાલ. દાનવ. જેણે હણો મુજ ભ્રાત લઘુને. હું નીશચે આ ણું તેનો કાલ. દાનવ. ૫ વલતો વીચાર કીધો મનમાંહે, ઇંદ્ર ત-ણો ઉપગાર. દાનવ. વૈકુંઠ નાથે હણો મુજ બાંધવ નીશચે તે ની-રધાર. દાનવ ૬ તે માટે હવે નીશચે માહારે દેવને દેવો દંડ. દા-નવ. જોર કરે તો જીવથી મારૂં, બોલું ખંડો ખંડ. દાનવ. ૭ શત્રુ માહારાને શોધી કાડું, જેણે વીડારો વીર. દાનવ. ભ્રાતનું વેર વાલું જુગમાંહે, તાહાર પછે પીઉ નીર. દાનવ. ૮ એમ વિચાર કીધો મન માંહે, ધરમનો કીજે દવેશ. દાનવ. તો શેજે શત્રુ ક્ષય પાંમશે, પુન પ્રભુનો અંશ. દાનવ. ૯ ધરમ ધરાપર જાણીએ જુગમાં, માંહે વીશ્ણુનું મુલ. દાનવ. ધરમ લોપે ધરણીપર નાશે, દઇતનું જાશે શુલ. દાનવ. ૧૦ એમ કહીને આગના આપી, દોડાવા દઇત અપાર. દાનવ. પુણ્યનો મારગ પાલટી નાંખી, દેવ કીધો સંઘાર. દાનવ. ૧૧ ભુપની ઇછા ઉપની જાણી, ચાલીઆ ચારે મેર. દાનવ. મેદની માંહે કુલાહલ માંડું, કીધું હલાહલ વેર. દાનવ. ૧૨ વેદની ધુન સુણ તીહાં સામટા, ધુમ કરીને ધાએ, દાનવ. વાડવને શીર વેદના પાડે, ખડગ ઉઘાડે જાએ. દાનવ. ૧૩ જગનશાલા મઠશા-લા સઘલી, પાડી કીધા પડથાર. દાનવ કુંડ સરોવર દેવના દેવલ,

ટાલી નાંખા તેણીવાર. દાનવ. ૧૪ સાધુ સમાગમ સાર પુરાવે, ગાંધર્વને દીએ ગાલ. દાનવ. ગીત કથા હરી વારતા કોએ, તીહાં આવી માંડે આડ. દાનવ. ૧૫ લેવા ન દીએ મુખ મેહની માંહે, નારાયણનું નામ. દાનવ. ૧૬ સંધ્યા સ્નાન કરી ન શકે દ્વીજ, કરવા ન દીએ કરમ. દાનવ. બ્રાહ્મણને શીરૂ ભય ઉપજાવે. ધશી નાંખે ધરમ. દાનવ. ૧૭ ભગતિનો મારગ ભુતલમાંથી, ટાલી નાંખો તતખેવ. દાનવ. હીરણકશ્યપ પછે સ્વરગે જઇને, જીતા સરવે દેવ. દાનવ. ૧૮ ઇંદ્ર પોતાનું આસન છાંડી, નાઠા દેખી દુરબુધ. દાનવ. પરવતમાં જઈ દેવતા પેઠા, આવતો જોઇ અશુધ. દાનવ. ૧૯ પછે તાંહાંથી દૈત ઉતાવલો, જઇ પોતો વઇકુંઠ દાનવ. શ્રીહરી સાથે જોમ ધરીને, જુધ્ધ કરવા ઉતકંઠ. દાનવ. ૨૦ વલતા વિશ્ણુએ વાત વિચારી, દઇત આવો છે અકાલ. દાનવ. જુધનથી કરવું એ સાથે, મારવો જઇ જવાલ. દાનવ. ૨૧ એમ વમાશી શ્રી અવીનાશી, દેખે નહી જેમ રૂપ. દાનવ. વાયુ વેશ ધરો માહારાજે, ભેદમાં ભુલવો ભુપ. દાનવ. ૨૨ શ્રીવરે સુક્ષમ રૂપ ધરિને, પ્રવેશ કરો જઈ પેટ. દાનવ. ખોલી વલો પછે ભુપતી બાધું ક્ષીર સમુદ્રનું ક્ષેત્ર. દાનવ ૨૩ પુરવછાયો ખોલી વલો વૈકુંઠ બાંધુ, જડા નહી જુગદીશ. ફરી પાછો ઘેર આવો, રહી મનમાં રીશ. ૨૪ ઉથલો. ઉથલો. રહી મનમાં રીશરે, મતિ મુઢ એમ ત્રેવડે, વેરિ મુજને નવ મલે, તે કો દીવશ આવી નડે. ૨૫ તે માટે જઇ તપ કરૂ. જે બ્રમા ભે પાંમે ઘણું. ઇંદ્ર ઉપર અચલ થાપે, આપે અજરામરપણું. ૨૬ કડવાં ૧૬ વલણ. રૂપીજી બોલા તે વચન પ્રમાણજી, માહા તપ માંડું તે દાનવ રાણજી, સાંભલ રાજા તે ચતુરસુજાણજી. ૧ ઉથલો. સાંભલ રાજા ચતુર ચંતે, અસુરનું તપ તેજ, વાધીઉં બ્રમાંડ સુધી, મુખ વખાણું એજ. ૨ મંદરાચલમાં માંડીઉં, તપ અસુર આસન એક, બ્રહ્માને મનમાં ભજે, તજે નહી મન ટેક ૩

રાગ પુરબી. તન ટેક ન મુકે રાજારે, મનમાંથી ન ચુકે માહારાજારે, એક અંગુષ્ટને આધારરે, ઉભો રહો છે વનમોઝારરે. ૧૧ રહો તરોવરની પેરે સ્થંભીરે, એમ ઘણા દીવશ દેહ દંભીરે, મુખ સુન્ય પ્રહી મદવતરે; જાણે શુતો તે શરપ એકાંતરે. ૨ અંન ઉદક દીધાં છે મેલીરે, જોઇએ જીવને વસ્તુ જે પેહલીરે; નેત્ર ઢાલીને ધરૂં ધ્યાનરે, દીસે શીઘ પુરૂષને સમાનરે. ૩ પંચ કેશ જટા શીર વાધીરે, ઘણું શોભે તે જોગ સમાધીરે; રૂંધો સ્વાસ ચડાવી છે તાલીરે, લીધી દક્ષણ કર જપ માલીરે. ૪ એક શત શંવછર શુધારે, તારે અંગ વલોધી ઉધીરે, નવ દીશે ત્વચાને નાટીરે નાટીરે, થઓ રાફ ફરી વલી માટીરે. ૫ ઉગા દરભ તે કરણને દ્વારેરે, કીધાં શુગરીએ ઘર હારો હારેરે; જારે થઇ છે અવસ્તા એમરે, ઇંદરે જાણું રીપુ નથી ક્ષેમરે. ૬

મતમાંહે વીચારે વાતરે, દેવડાઓ ઘણું વીખ્યાતરે; એવા દુષ્ટને વર કેમ આપેરે, જો કોઈ શુરી નરને સંતાપેરે. ૭ પછે ઇંદ્રે શબલ બલે કીધું રે, જઇ દાનવનું પુર લીધું રે; ત્યાં અસુર તે કઇક વીડારારે, નહી હીરણ્ કસ્યપ તેણુ ઠારરે, ૮ પછે હીરણ્યકસ્યપની નારીરે; માતા પ્રહલાદની સુખકારીરે, તને મેઘ મારૂતને નાથેરે; વલી સાહી લીધી છે શાથેરે. ૯ કીધી અઇરાવતની આગેરે, ચાલે જુવતીશ કોમલ પાગેરે; જાણી ભગત જનેતા માટેરે, આવાં નારદ અંત્રીક્ષ વાટેરે. ૧૦ જારે સુરપતિયે મુનીવર દીઠારે, તારે આવા વાહન થકી હેઠારે; કરજોડી દંડવત કીધારે, રૂશીએ આશીરવાદ દીધારે. ૧૧ મુની બોલા તે મુખ થકી વાણીરે, એક આ શુંદરી કહાંથી આણીરે; કોઈ ભુપતી મનમાં કોપેરે, પણ અબલાની લાજ ન લોપેરે. ૧૨ તુતો સ્વરગ અમરનો ઇશરે, તને આવડી ન ઘટે રીશરે; પછે ઇંદ્ર બોલા શીર નામીરે, તમે વાત વિચારો સ્વામીરે ૧૩ એને ગરભ ઓદરમાં ભાશેરે, કોઇ દાનવ પ્રૌઢ પ્રકાશેરે; ટાંણુ ગરભ છેદન કરૂં એનોરે, પછે નહીં પરભવ કેનોરે. ૧૪ એવિ સાંભલી વાત જે વારેરે, હશી બોલા મુની તે વારેરે; એના ઓદરમાં પ્રગટો બાલરે, તેતો પુરણ ભગત ગોપાલરે. ૧૫ ભય હીરણ કસ્યપનો ધરશોરે, એનિ ભગતીએ તમે ઉગરશોરે, પછે ઇંદ્રિ તે આશ્ચરીઅ પાંમેરે, રૂષીજીને ચરણ શીર નામેરે. ૧૬ સુંદરિને નમાવું શીશરે, તમે મનમાં નવ ધરશો રોશરે; અજાણે થયો અપરાધરે, ક્ષમા કરજો જનેતા શાધરે. ૧૭ કરજોડીને સુરપતી માગેરે, ઉભો સ્તુતી કરે રૂશી આગેરે; એકા સુંદરી સ્વામીને ધામેરે, રાખો શરણ રખે દુઃખ પાંમેરે. ૧૮ પછે માનુની મુનીવરે વાલીરે તેને પુત્રી કરીને પાલીરે; આપો મુનીવરે વર અતી ભાવેરે, તું તો ગરભ પ્રશવતી આવેરે. ૧૯ ઘણી ગનાનની વાત સુણાવીરે, તેણે દુઃખાંન દાઝ સમાવીરે. ગરભવાશમાંથી પ્રલ્હાદેરે; રસ પીધો સ્તુતી કરી સ્વાદેરે ૨૦ તેના મરમ મુનીજંન જાણેરે, રશપાન કરે તે વખાણેરે. ૨૧ પુરવ છાઓ. તે વખાણે જશ પ્રભુના, જે કરે રશ પાન; પણ દુષ્ટ દાનવ નવ લહે, જેને અટલ છે અગનાંન. ૨૨ ઉથલો અટલ છે અગનાનરે. તે નવ લહે રશ હરી તણો, હીરણ કસ્યપ તપ તે થકીરે; જેમ વિખે શ્રંથ વાધે ઘણો. ૨૩

કડવાં ૧૭ વલણ પછે વાધો અસુર તપ તાપેરે, બાધા વીશ્વ વિખે, થયો મુનીવરને સંતાપરે, બાધા વિશ્વ વિખે. ૧ કંપે સ્વરગ મ્રતુને પાતાલરે બાધા. વલી ડોલા દશ દીગપાલરે. બાધા. ૨ દેવ મેલી પોતાનું ધાંમરે બાધા રેહેવા બોલત હીંડે ઠાંમરે. બાધા ૩ ચૌદ લોક ચડા ચકડોલરે. બાધા. બ્રહ્મલોકમાં હલકલોલરે. બાધા. ૪ વાધું તપ તણું બહુ તેજરે. બાધા. મન બ્રહ્મા વીચારે એજરે. બાધા. ૫ થયો દાનવ મોહો બલવાનરે.

બાધા. વર આપવા જોઇએ ન દાનરે. બાધા. ૬ કહીએ મુકો નહી તપ તાલરે. બાધા. વર આપવામાં જંજાલરે. બાધા. ૭ એતો તામશી છે દુરબુધરે. બાધા. જુગમાંહે જગાડશે જુધરે, બાધા. ૮ એતો દેવને દેશે દંડરે. બાધા. એતો આચરે પાપ પ્રચંડરે. બાધા. ૯ એમ બ્રહ્મા વિચારે વાતરે. બાધા. વર આપવા આવ્યા ખ્યાત-રે. બાધા. ૧૦ આવી ઉતરા પરવત માંહે. બાધા. તપ દાનવ શાંધે છે જાંહાંરે. બાધા. ૧૧ કરિ મુકી કરો સાવધાંનરે. બાધા. મુખે બોલા બ્રહ્મા ભગવાનરે. બાધા. ૧૨ ઉઠ પુત્ર તપશાથી જાગરે. બાધા તેરે જેરે જોએ તે માગરે. બાધા. ૧૩ એવું સાંભલી જાગો ભુપરે બાધા. દીઠું દેવ વીધાતાનું રૂપરે. બાધા. ૧૪ કર જોડીને લાગો પાએરે. બાધા. સ્વામી થાજો તમે હુને શાહાએરે. બાધા. ૧૫ જેટલા વર માગું આજરે. બાધા, તેટલાજ આપો માહારાજ-રે. બાધા. ૧૬ જોતાં શ્રષ્ટી તમારી નાજતરે. બાધા. માહારો આણી ન શકે અંતરે. બાધા. ૧૭ જલ ભુતલ વાયુ પ્રકાશરે. બાધા, મા-હારો તે કરી ન શકે નાશરે બાધા. ૧૮ શલ્ય શુકલ કાસ્ટ કોદં-ડરે. બાધા. તેણે પડે નહી મુજ પંડરે. બાધા. ૧૯ મત્ર જંત્રને આયુધ અસ્ત્રરે. બાધા. મુને છેદે નહી કોઇ શસ્ત્રરે બાધા. ૨૦ શીત ઘાતના ઘાટ અને કરે બાધા. માહારે અગન ભેદે એકરે. બાધા ૨૧ વન અઉશધો ભાર અઢારરે. બાધા. માહારો તેથી ન થાએ સઘારરે બાધા. ૨૨ ગીરિ શીખર પાણ કો જાણરે. બાધા. માહારો પડે નહિ નિશ્ચે પ્રાણરે. બાધા. ૨૩ ઘર ગોખલને ઘર-બારરે. બાધા. મારો પંડ પડે નહી કીઆંએરે. બાધા. ૨૪ અવની ઉપર ઉંબર હેઠરે. બાધા. મુજ મ્રત્યુ નાવે તેટરે બાધા. ૨૫ દીન રેણ સમસ્ત મોઝારરે. બાધા. ૨૬ જીવ જોની ચારે ખાણરે. બાધા. તેથી નવ મરૂ નિરવાણરે. બાધા. ૨૭ એટલું માગું કરજોડરે. બાધા. જેટલે મારા મનનો હોડરે બાધા ૨૮ પછે બોલીઆ બ્રહ્મા બોલરે. બાધા. તેતો વર માગા અણતોલરે. બાધા. ૨૯ નથી આ-પવા જેવા નીરધારરે. બાધા. વર દુરલેભ એજ અપારરે. બાધા. ૩૦ આજ લગે એવા નથી કોયરે. બાધા. જેને તારા જેવા વર હોયરે. બાધા. ૩૧ પણ જો તારા તપને ત્રાશરે. બાધા. વર આ-પીને પુરી આશરે. બાધા. ૩૨ મુખે માગું તે થાશે સત્યરે, બાધા. પણ દૈત્ય તારી દુરમત્યરે બાધા. ૩૩ પુરવછાઓ દૈત્ય તણી દુરમત્યરે વિશ્ધ વીખે નીરધારરે, અહંકારી ઉનમદ ઘણું, કરે ભોમને ભારરે. ૩૪ ઉથલો. કરે ભોમને ભારરે, દાનવ દલ મેલી ઘણું, અચ્યુત લે અવતારરે, તો દુખ ભાંગે શુર તણું. ૩૫ કડવાં ૧૮ વલણ વલી વલી બોલા તે બ્રહ્મકુમાર-જી, લઇ વરવા ધીતે અસુર અહંકારજી. સાંભલ રાજા તે કહું વીશતારજી. ૧ ઉથલો. સાંભલ કહું વીશતાર તેહનો, પાંડુ સુત પ્રનવંત, પાંમી વર દાંનવ વલી, તે ખ્યાત શુણ મન

અંત ૨   રાગ મારૂ ગુર્જરી.   વર આપી વલા ચતુર.
જો, પછે ભુપ ફુલું તન મનજો; પાંમ્યા વાંછીત વસ્તુ પદારથજો,
જાણે મન થયો કૃતારથજો, ૧ આગે દઈતને વરદાન લીધું જો,
જેમ મેઘ્લને મદ પીધું જો. પેલો બલીઓને વલી વ-
ર લીધોજો. જેમ પંનગ પાખાલો કીધો જો. ૨ હુતો અસુર
અતુલ બલબલીઓજો, વર વાંછીત પાંમીને વલીઓજો;
આવો અસુર પોતાને મંદિરજો, તાંહાં પ્રાક્રમ કીદું પુરી ઇંદ્રજો.
૩ બાંધુ નગર કરૂં છે સુનું જો, કોઇ ધામ જડે નહી જુનું જો.
દેખી ક્રોધ ચડો મનમાંહે જો. પછે તેડાવા દાનવ રાએજો ૪ દેશો
દેશના દાનવ બલીઆજો, મોટા મહીપતિ આવીને મલીઆજો.
પ્રજા સઘલીને શીઘ્ર તેડાવાજો. આપ આપને સ્થાનક આવાજો.
૫ બહુ કરોડ અસુર થયા ભેલાજો, દઇત જાણે હવે વલી વેલાજો.
દલવાદલ શન્યા દિશેજો, જુધ કરવાને મન હીંશેજો. ૬ વાજે દશ
વીશ કરોડ દલામાંજો, તેતો સુરપતિના પુર સામું જો થાએ વા-
જીંત્રના નીરગોખજો, કાને પડં શુણે નહી ત્રૈલોકજો. ૭ ઉછાંછલો
દઇત અલેખેજો, બલ બીજાનું આંખે દેખેજો. આલવીતાને અવલા
ચાલેજો, જાણી જોઇને જગડો ઘાલેજો. ૮ અલવે આલ કરે માંહ-
જો, એલે ખડગ વીદાને ધાએજો અસ્ત્ર શસ્ત્રની વિદ્યા શાંધેજો, એક
બીજાને બંધન બાંધેજો. ૯ એહવું શેન મલું શપરાણું જો, બોલે
હીરણકશ્યપ બહુ જાણું જો. મુજ આગલ અમર કોણ માત્રજો, ગજા
વના કીધું છે ગાત્રજો. ૧૦ એમ કહિને મુછે કર ઘાલેજો. દલરાજ
કરી દાનવ ચાલોજો. આજ સ્વરગજઇ વેર વાલું જો. મારા રૂદી-
આ તણું દુખ ટાલુંજો ૧૧ મલે ઇંદ્ર તો માન ઉતારૂં જો, તારે
હીરણકશ્યપ નામ મહારૂંજો. પછે દલ લઇ દાનવ ધાઓજો, ધરા
ધરૂજીને અંબર શાહોજો. ૧૨ દીધો સ્વરગ નીકટ જઈ ડેરોજો, મ-
ણી ફ્રાટકનો ધડ ઘેરોજો, ઇંદ્રે જાણ્યું જે દઇત અભંગીજો, વર પા-
મી આવો છે ઉમંગીજો. ૧૩ એશું જુધ કીધું નવ જાએજો, પ્રથા
કરવો તે સ્થાને ઉપાયજો. શલ્યા લોહ ઉપર કર હણીએજો, દુખ
પોતે પોતાનું ગણીએ. ૧૪ ક્રોધે કાલી પાણને ડશીએજો, દંત ભા
ગે પછે કર ઘશીએજો, એમ અમરપતી મન ધારીજો. નાઠા લઇને
પોતાની નારી જો. ૧૫ બીજા દેવતા દોહોદશ પલીઆજો, તજી
ભુવનને શીઘ્ર ઉચલીઆજો; ગયા અમર સ્વરગથી નાશીજો, જોઉં
દઈત તે તલપ તપાશીજો. ૧૬ પછે અસુરપુરીમાં પેઠો જો, સુર
સ્વામીને સ્થાનકે બેઠો જો; આવો હીરણકશ્યપ નર તાંહેજો, ચડી
બેઠો ઇંદ્રાસન માંહેજો ૧૭ રાજા રંગ ઘણો મન જામોજો, શુર ઇંદ્ર
તણું સુખ પામોજો કરજોડી શીશ નમાવી જો, ઘણા દઇત ઉભા
નીજ આવીજો. ૧૮ શોભા દાનવ તેજ અપારજો, જાણે દીનકરનો
ઝલકારજો. માથે મુગટ કનક મણી ઓપે જો, તે તો ઇંદ્ર ગુણ છબી
લોપે જો. ૧૯ કાને કુંડળ ઉર મણી માલાજો નેત્ર જાણે અગ્નીની

ભ જો, ધરે નવનવાં વસ્ત્ર વિભાગીજો, કરે ખડગ ચમર સૌ-હાગીજો. ૨૦ ક્રોધે દ્રષ્ટે જે જંતુ નિહાળે જો, સતા શરીરની શુધ બુધ ટાલે જો, શોહે સ્વરગ ભુવનની ધરણી જો, હેમ રત્ન વૈદ્રવ વરણીજો ૨૧ માંડા મણીમય મંડપ મધે જો, જોરે હુંકારી રીધશી-ધજો. જોતાં પ્રથવીમાં પ્રતીબીંબ દીશે જો, જેમ ભાશે તે વદન અ રિશે જો; ૨૨ દ્વારે મોતીનાં તોરણ લેકેજો, ચર્ચ્યાં કુંકુમ કસ્તુરિ બેહેકે જો, ફરતી કલપ વ્રક્ષની વાડીજો, વચે અગરજ ફુલની ઝાડી જો. ૨૩ વીટી વેલ તીહાં બહુ ફુલીજો. રહ્યા. કુશમ ફલ મધુ ઝુલીજો, તીહાં ગંધરવ અપછરા નાચેજો. ઉભા અનેક બંધીજન જાચે જો. ૨૪ દાઉ જુથ દાનવના જામી જો, ભેલે મોટા ભુપતી ભોમી જો, દઇતુ હીરણકશ્યપની હાકેજો, ચૌદ લોક ચડા છે ચા કે જો. ૨૫ બીજા નવ દીગપાલ નમાવા જો, તેતો ભેટ ભલી ભલી લાવાજો, હય હસ્તી છીબીકા સારી જો, શશી લાવ્યો શીવનો ભંડારીજો. ૨૬ વલી રથ રેવત ગજ ઝાઝા જો, લાવે લાખો લેખે સરવે રાજાજો, પોત પોતાની ભોમીની ભેટજો. ભુપ આવી પોચાડે કેઠજો ૨૭ એને શેના તણી નહી સંખ્યા જો, એ-થી અવનીને આભય સંખ્યા જો. એહેના તનમાં ત્રીગુણ નિરો-ગીજો, બરમા ગુરૂ હરી શીવ જોગી જો. ૨૮ એવી સંપત પામો અસુરજો, તેણે શશીઅર જીતા શુરજો. પછે નારદ રૂશી તેડી રાણી જો, આવા તતબર તું બરપાંણીજો. ૨૯ કરી પુત્રીને શાશ-રવાશો જો. શાપી ભુપને ટાલો વરાંશોજો, પેર પ્રીછવી શ્રી રૂષી રાયજો, રાજા મનમાં તે હરખ ન માયજો. ૩૦

પુરવછાઓ. રાજા મનમાં હરખીઓ, પાંમો પરમ ઉલા-શ; અમરાપુરી પોતેરિઆ, દેવ રહા વનવાશ. ૩૧ ઉથલો. દેવ રહા વનવાશરે, શ્રીપતિનું શમરણ કરે, ગગન થકી વાયક થયુ, તે શુરીનર શ્રવણે શુણે ૩૨ અવતરશે ઘેર અશુરને, કુંવર ભગત ભગવાંન; તે દુખ ટાલે તમ તણું, લેતાં નામ નીદાંન. ૨૩

કડવાં. ૧૯ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર વાતજી, શાંભલ રાજા તે ભગતની ખ્યાતજી; બાળક પ્રગટો ને ગુણ વીખ્યાતજી. ઉથલો. સાંભલ રાજા શ્રવણ સરવ, ભગત ગુણ વીખ્યાત; અસુરને કુલ અવતરો પણ ભજા વૈકુંઠનાથ. ૧ રાગ થાલવ ગુર્જરી. થયો અશુર તણો ઘેર બાલ, રૂપ મનોહર છે, એને વાહાલા ઘણું ગોપાલ; રૂપ મનોહર છે, ૧ વાજે ઢોલ નીશાનને નાદ, રૂપ મ૦ એનું નામ ધરાવ્યું પ્રહલાદ. રૂપ મ૦ ૨ વેહેંચે શ્રીફલ ફોફલ પાન. રૂપ મ૦ ગાએ માનુની મધુરા ગાન. રૂપ મ૦ ૩ મન હરખ ઘણો ઘેર ભુપ રૂપ મ૦ એનું શોભે તે શપેલ સ્વ-રૂપ મ૦ ૪ એમ મન વીચારે માત રૂપ મ૦ એકા પુત્રની વાધશે ખ્યાત; રૂપ મ૦ ૫ જોતાં જન્માક્ષરની વાત. રૂપ મ૦ એને પ્રભુ મલે સાક્ષાત. રૂપ મ૦ ૬ માતા લાડ લડાવે દીન રેણ. રૂપ મ૦

જેમ પાંપણુ પાલે નેણુ રૂપ મ૦ માથે ટોપી મોતીની હાર. રૂપ મઠે માંહે ઘુઘરનો ઘમકાર. રૂપ મ૦ ૮ પેરી ઝુલડી ઝલકતી જોત. રૂપ મ૦ જાણુ અરકે તણો ઉદ્દોત રૂપ મ૦ ૯ કટી મેખલા ઘુગર માલ, રૂપ મ૦ થયો પંચ વરશનો બાલ રૂપ મ૦ ૧૦ પછે પીતાએ આણી પ્રીત. રૂપ મ૦ મેહેલુ શીખવા રાજની રીત. રૂપ મ૦ ૧૧ જોઇ ઉતમ દીવશ નીરધાર, રૂપ મ૦ જાવા નીશાલે શણીઓ કુમાર, રૂપ મ૦ ૧૨ શોભે જરકશી પાઘડી શીશ. રૂપ મ૦ જોઇ મોહી રહે અજ ઇશ. રૂપ મ૦ ૧૩ કંઠે ઝલકે મોતીડાનો હાર, રૂપ મ૦ ધર્યો વસ્ત્ર તે ઝાક ઝુમાલ. રૂપ મ૦ ૧૪ કીધો મે ધલપર અશવાર. રૂપ મ૦ સાથે વાજીંત્રનો નહી પાર; રૂપ મ૦ ૧૫ શુત એણીપેરે મેલો નિશાલ, રૂપ મ૦ સાથે સહુ શ્રપાએ અસવાર. રૂપ મ૦ ૧૬ શોંપે ભ્રગુ ગુરૂને હાથ, રૂપ મ૦ એમ બોલો અસુરનો નાથ. રૂપ મ૦ ૧૭ એને જાલવ જો ભલી ભાત. રૂપ મ૦ રૂડી વીધા ભણાવો દીન રેણુ. રૂપ મ૦ ૧૮ પછે નિશાલીઆમાં નરેશ. રૂપ મ૦ વેહેંચ્યા શાક ૨ દ્રાખ વીશેશ. રૂપ મ૦ ૧૯ આ પાખડીઆ કનકના અપાર. રૂપ મ૦ સહુને દીધી ભલામણ શાર રૂપ મ૦ ૨૦ પછે ગુરૂજીએ જાણ્યું મન. રૂપ મ૦ પાશે બેશાડો દાનવ તન રૂપ મ૦ ૨૧ પુરવ છાઓ. રૂપ મનોહર અતી ઘણું, નખ શીખ નીરમલ તન; કોમલ વદન વાયક મધુર, આઠે પોહોર પ્રસંન. ૨૨ ઉથલો. આઠે પોહોર પ્રસંનરે, શ્રી ગુરૂજી વાણી વદે, કહું કથા હરિભકતની તે, રાજા તું સાંભલ રૂદે ૨૩ કડવાં. ૨૦ વલણ. વલતા બોલા તે મુની નારદજી, શાંભલ રાજા તે કહું હારદજી; જેનો પાર ન પામે શારદજી. ૧ ઉથલો. પાર જેનો ન લેહે શારદા, કહું તેનો મરમ; પ્રહલાદની દ્રઢ ભકતી પુરણ; શુણે રાજા ધરમ. ૨ રાગ મંગલાચરણ. પછે ગુરૂજીએ તેડીઓ, રંગીલા કુંવરરે, લઇ મસ્તક મુકો હાથ; રંગ ભીના કુંવરરે, એવી વીદ્યા તુને શીખવું. રંગી૦ જેમ જીતે શભાનો સાથ. રંગ. ૧ હાથ પાટીલો હેમની. રંગી૦ માંહે લખા છે મોટા મંત્ર. રંગ૦ ગુરૂ તણુ મન રાખજે, રંગી. તુને શીખવું ઝઝા જંત્ર. રંગ૦ ૨ પેહેલી વેલા શીઘો શીખવું, રંગી૦ પછે ભભાનો ભેદ; રંગ. બાવન અક્ષર એ વાશે, રંચઉદ વીદ્યાને ચારે વેદ. રંગ. ૩ દીપતા આંક દશે લખે. રંગી૦ લેખું કરવાને કાજ; રંગ૦ શરવ વીદીઆ તુને શીખવું. રંગી૦ જેમ રૂડું ચલાવે રાજ; રંગ. ૪ તાત તણું માન રાખજે. રંગી૦ માતાને લાગજે પાએ; રંગ૦ દુરબલને દુખ દેઇશમાં રંગી૦ રાખે વેરીની રાએ; રંગ૦ ૫ શતરનો સંગ ન કીજીએ. રંગી૦ મીત્રમાં દેશો છેહ. રંગ૦ ચારે ચઉટે જાઇશમાં. રંગી૦ શઠ સાથે કરીશમાં શનેહ; રંગ. ૬ રાજ દુવારે દાહેરે; રંગી૦ કાંએ કરીશમાં હાશ; રંગ૦ પંચ તણા પરિઆણમાં; રંગી૦ વણુ તેડે મજાશો પાશ; રં-

ગ૦ ૭ દુત વીદ્દા નવ બેલીએ; રંગીo હું શ્રી ન કીજીએ હોડ રંગ૦ અણુ તાડો નિર ન પેશીએ; રંગીo નવ બેશીએ નિચનિ જોડ રંગ૦ ૮ ગીત કથા સંવાદમાં; રંગીo વચે ન કરીએ વાત. રંગ૦ અહરનીશ ઉદ્દમ કીજીએ. રંગીo કાંઇક દીજીએ દાંન. રંગ૦ ૯ રમતાં રીશ નવ કીજીએ રંગીo દીન રેણુ રએ રલીઆત; રંગ૦ જમતાં જોર નવ કીજીએ રંગીo ભાવતું લીજીએ ભાત. રંગ૦ ૧૦ સુતો શરપ નવ છેડીએ; રંગીo વાખ સાથે નવ કીજીએ વાદ. રંગ૦ વાપી કુપ ન ઠેકીએ. રગાo અતપાત કરી ઉનમાદ; રંગ૦ ૧૧ પાવક હાથ ન ઘાલીએ; રંગીo નવ ચાલીએ શાંકડી વાત. રંગ૦ અજાણી વસ્તુ નવ પ્રાશીએ. રંગીo નવ કુદીએ અવઘડ ઘાટ રંગ૦ ૧૨ એકલા ગાંમ નવ ચાલીએ. રંગીo કામ પડે જો કોટ. રંગ૦ લીધું દીધું લખાવીએ, રંગીo ખાતે ન પડે ખોટ. રંગ૦ ૧૩ મોટ વડાઇ નવ લોપીએ. રંગીo પાલીએ ધરમાં ધરમ; રંગ૦ દોશ તેને નવ દીજીએ. રંગીo કીજીએ આપણું કરમ રંગ૦ ૧૪ પંડને પાવન સરાખીએ, રંગીo નાહીએ નીરમલ નીર. રગ૦ મેલાં વસ્ત્ર નવ પેરીએ, રંગીo રાખીએ શુધ શરીર. રંગ૦ ૧૫ ચાંપીને પાગ ન બાંધીએ રંગીo નખે ન ખોદીએ ધરણુ રંગ૦ પ્રભાતે નવ પોહોડીએ; રંગીo હસ્તે નવ ત્રોડીએ ત્રણ. રગ૦ ૧૬ છોરવીના નવ છોરીએ રંગીo કુડી ન પુરીએ શાખ. રંગ૦ એવી વિદ્યા મે શીખવી; રંગીo તે વાત રૂદેમાં રાખે. રંગ૦ ૧૭ પુરવ છાઓ.

વાત રૂદેમાં રાખજે, રૂડા રાજકુમાર, જગતમાં જશ પેરવે, કીપા કરે કીરતાર ૧૮ ઉથલો. ક્રીપા કરે કીરતારરે. એવું મન નોશચે ગણે, જે વીદ્યા સંકષ્ટ હરે, તે વીદ્યા ભાવે ભણે. ૧૯

કડવાં ૨૧ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર વાંણીજી, સાંભળ રાજા તે ચતુર સુજાણુજી, કહું હરીજનની તે વાત વખાણુજી ૧ ઉથલો. વાત વખાણું ભગતની, તે સાંભળ ધરમ નરેંદ્ર, ગુરૂ વચન મસ્તક ધરે; પણ અનુભવા બોપેંદ્ર. ૨

રાગ ધનાશી. પછે ગુરૂજીને શીશ નમાવી કરી કર જોડીને બોલીઓ બાલ, કતારથ મુને કરો, સ્વામી સકલ વિદ્યા મુને શીખવી, હુંને કરૂણા કરી તતકાલ; ક્રતારથ મુને કરો. ૧ હું તો શોધો વરણુ શીધ શીખીઓ, તેમાં ક્ષણું નવ લાગી વાર, ક્રતા. તેનો અરથ વીચારતાં એમ થીઓ, માંહે ક્રીડા કરે કીરતાર, ક્રતા. ૨ મેતો અક્ષર સઘલા ઓલખા, હું ને લોધો ભણુ ના ભેદ. ક્રતા. એ શાસ્ત્ર સકલ જંત્ર મંત્ર કલા, ચઉદ્દ વીધાને ચારે વેદ. ક્રતા. ૩ એના બાવન અક્ષર બીજા સદા, માંહે પુરી રહો પરબરમ ક્રતા. એને સમજે તે સુખ પાંમે ઘણું, અણુ સમજુને પોંચે શરમ ક્રતા૦ ૪ મેતો કકો તે કેશવ જાણીઓ, ખખો ખગવાહન નીરધાર ક્રતા૦ મેતો ગગો ગોવીંદ જાણીઓ. ઘઘો ઘનશ્યામ મોરાર. ક્રતા૦ ૫ મેતો નનો નારાયણુ લેખીઓ, વલી ચચો લખો ચક્રપાંણુ.

... ... જજા છ૦ લા લખાઓ, લખો જજો તે જીવનઆંણ. ક્તા૦ ૬ મેતા ઝઝા તે ઝબકારી લખો, નનો નીરગુણ નિરાકાર. ક્તા૦ મેતા ટટો તે ટેકધારી લખે. લખો ઠઠો તે ઠારણહાર ક્તા૦ ૭ મેતા ડડો તે ડંબધારિ લખો, મેતા ઢઢો લખો જુગ ઢાલ ક્તા૦ મેતા ણણો નીરંજન જાણીઓ, તતો ત્રણભુવન મતીપલ ક્તા૦૮ મેતા થથો તે સ્થીર સ્થાવર લખો, મેતા દદો લખો છે દેવેશ ક્તા મેતા ધધો તે ધરણીધર લખો, મેતા નનો લખો છે નરેશ ક્તા૦૯ મેતા પપો પુરશોતમ લખો, લખો ફફો તે ફાલ દાતાર. ક્તા૦ મેતા બબો તે બહુ નામી લખો, મેતા ભભો લખો ભવતાર ક્તા૦ ૧૦ મેતા મમો તે મધુસુદન લખો, મેતા જજો લખો જુમનેશ. ક્તા૦ મેતા રરો રાંમ કરિ લખો, લખો લલો લીલાધર વેશ ક્તા ૧૧ મેતા વવો વિષ્ણુ કરિ જાણીઓ, લખો શશો શંકરશણ ભુપ. ક્તા૦ મેતા ખખો ખટ દરશણ લખો, લખો સસો તે સત્ય સ્વરૂપ ક્તા૦ ૧૨ મેતા હહો હરી કરિ જાણીઓ, મેતા શ્રીપતિ નામ. ક્તા૦ મેતા ક્ષ લખો રૂપ ક્ષમા કરો, મેતા લ લખો લક્ષમીપતિ ધામ. ક્તા૦ ૧૩ મેતા અક્ષરે અક્ષર ઓલખ્યા એવો આદ પુરશ અવીનાશ ક્તા૦ હું તે બીજું ગમે નહી કાંઇ કહું, ગુરૂ સાચું કતમ પાસ. ક્તા૦ ૧૪ હું તો હરી હરા મુખમાંથી જપું, દીન રેણ રહુ રલીઆત. કતા. મારા મનમાં ગોવીંદ મુકુંદ વશે, નહી આચરું અલાપંપાલ. ક્તા. ૧૫ મારે નામ નારાયણ રામ કહે, કમલા વર વૈકુંઠ રાએ. ક્તા૦ શચીદાનંદ માધવ પ્રાણ પ્રભુ, તેહેના કહી આ કરું મહીમાએ ક્તા૦ ૧૬ હું તો સુંદર નારાયણ વદું, દામોદર દીન દયાલ ક્પા૦ અવી નાશા અનંત અમોઘ અતિ, વલી પુરણબ્રહમ ગોપાલ. ક્તા. ૧૭ એનું નામ ન મેલું એક ઘડી, પંડ માંહે છે જહાં લગી પ્રાણ. ક્તા૦ મારે તન મન ધન છે એહ સદા, જગજીવન શ્યામ સુજાણ. ક્તા. ૧૮ એના ભજનનો રશ કોણે અનુભવો, તેને બીજી રૂચે નહી વાત. ક્તા૦ તે તો ગીત કથા ગદ પદ થકે, દીન રેણ રહે રલીઆત. ક્તા૦ જગદિશ પરમેશ્વર જગતપતી, વલી ઇશ્વર સત્યસ્વરૂપ. ક્તા૦ કાહાવે ભગત વછલ ભવસાંધુ વિશે, ભગવાન સુરા સુર ભુપ. ક્તા૦ ૨૦ હવે એક ક્ષણ નહીરે તજું, ભજું ભાવ ધરી મન માંહે. ક્તા૦ મારે પ્રીતડી છે પેલા ભત્ર તણી, તેણે શ્રીવર થાશે શાહે. ક્તા૦ ૨૧ પુરવછાઓ શ્રીવર થાશે શાહેરે મન મોટા વીશવાશ, કરૂણાસાગર શ્રીહરી, તે પુરે મનનિ આશ. ૨૨ જેણે ભજા નહિ શ્રીહરી, ભગત વછલ ભગવાન, અમ્રતને અલગું કરી, ચંદન કરૂ વિખ પાન. ૨૩ કડવાં ૨૨ વલણ. વલતા બોલા તે મુનીવર શારજી, સાંભલ રાજા તે ધરમકુમારજી; ગુરૂજીએ વારો તે રાજકુમારજી. ૧ ઉથલો ગુરૂજીએ વારો અસુરં સુતનેં, સુણી વીષ્ણુ વખાણ, તુજ તાત વેરીને શું ભજે, સુણ કુંવર ચતુરસુજાણ ૨ રાગ ચોપાઇ

નેણ, કુંવર નહી શારૂરે. એશું તાત તાહારાને વેર છે, તુને વારૂરે શુણિ રીશે રાતાં થાએ નેણ, કુંવર નહી શારૂરે. ૧ એ તુને કોણે શીખવ્યું, તુને. રાજા શુણશે તો થાશે વીનાશ. કુંવ. દયતને દેવશું વેર છે, તુને. નામ લેતામાં લાગે હુતાશ. કુંવ. ૨ જાણું અજાણું કહિશમાં તુને ક્રોધ કરશે તુજ તાત. કુંવર. આગલથી એટલું કહી તુને ફરી મુખથી ન કહાડીશ વાત. કુંવર. ૩ અસુર તણે કુલ ઉપનો. તુને કાંહાંથી શીખો પર પક્ષ. કુંવર. તારા તાતનો શતરૂ શ્રી રામ છે. તુને. તેના નામનો લોપો લખ. કુંવર. ૪ વેરીનું નામ ન લીજીએ. તુને શતરૂ નમાવવું શીશ કુંવ તારો પીતા જો જાણશે તુને, તો રૈરવ કરશે રીશ. કુંવ. ૫ અજાણું કામ ન કીજીએ. તુને. કારમો થાશે કલેશ. કુંવ. બાપથી મનમાં બીજીએ, તુને જેથી સાંભલે સરવે દેશ કુંવ. ૬ આગલથી આદર કરી, તુને. હવે એનું મ લેશો નામ કુંવ. તારા તાતને કોણ કેહેવાય નહીં તુને. જો સાંભળે તો મારે ઠામ. કુંવ તુતો બાળકે કાંઇ જાણે નહીં; તુને, કહો દયત તણો કુલ ધરમ. કુંવ. બુધિ વીના શુધી શી પડે, તુને. વણ જાણે ન કીજીએ કરમ. કુંવ. ૮ બેઠો તાત શતરૂને શુ ભજે, તુને તુતો ઉપનો કુલ અંગાર. કુંવ. કોઇ કપટીએ તુને શીખવ્યું. તુને. રહો એજ કરછ ઉપાઅ. કુંવ. ૯ એતો કોક પાખંડીએ પ્રીછવો, તુને કોણ મલીઓ તે લોભીઓ લાંઠ કુંવ. તે દરથી ડુંગર દાખવા. તુને. તેનિ ઝરડાને બાંધી ગાંઠ. કુંવ. ૧૦ તારા તાતથી કોઇ આકરું નથી, તુને બીજુ ભજન કરે શાને માટ. કુંવ. એનિ [illegible] આંધી છે ચઉલોકની તુને. એથી અદકેરી બોલછ આટ કુંવ. ૧૧ એને મુકીને વીષ્ણુને વલગમાં તુને. જેણે મારો બાંધવ તુજ તાત. કુંવતે સાથે સ્નેહ તારે કેમ ઘટે. તુને હસશે દાનવનાત. કુંવ ૧૨ એવું જાણી એને ઓલગે. તુને. બાધો વંશ લજાવણ વીર કુંવ તારો તાત તુજપર કોપશે; તુને. તારી માતા નયણે ભરે નીર. કુંવ. ૧૩ વેરિ શું વાહાલ નવ કીજીએ, તુને. ગુરૂને શીર પડે દાશ. કુંવ હુતો બાલક જાણીને વાહાલ કરૂં. તુને. ફરી રાંમ કહેતા કરૂ રોશ. કુંવ ૧૪ પેરે પેરે કરી પ્રીછવ્યુ, તુને. એનો ફરી ના કરીશ કોડ. કુંવર. અમે કુલ ગુરૂ તારા તાતના, તુને, હવે ફરી વદીશ માં હોડ. કુંવ. ૧૫

પુરવછાઓ. વીધ્રે વારો કુંવરને, ભજતાં શ્રી ભગવાન; વલી વચન બાલક કેહે, શુધા શુધારશ પાંન. ૧૬ કડવાં. ૨૩

લણ પછે બોલા તે મુનિવર વાતજી, સાંભલ રાજા તે પ્રભુજીની ખ્યાતજી; બાલક બોલો તે ગુરૂજી શંઘાતજી. ૧ ઉથલો.

ગુરૂજી સાથે બાલક બોલો, વચન વારૂં નવ કરે, અસુરને કુલ ઉપનો, પણ પ્રીત પ્રભુજી સાથે ધરે. ૨ રાગ ચોપાઇ.

એણીપેરે ગુરૂજી વીવ્ર વિધ ભાતે, વચન કહિને વારોરે; તો

...મ મ   પ્રગટે કુંવર અસુરના કુલમાં. ૧ ભણે ભાળા-
વે કકા કી ક આ, બારાખડી બોલાવેરે જેટલા અક્ષર રામ વિ-
નાતે, દેખી શીશ ડોલાવેરે. પ્રભુ૦ ૨ જેજે વીદ્યા વીપ્ર ભણાવે.
તેતો જાણે જુઠારે; રામનામ વીના વેણ શુણાવે, તે ઉપરરે રૂઠી.
પ્રભુ૦ ૩ એમ ઘડી મેહેલે નહિ મુખથી, રંગ રામશું લાગોરે; અ-
સુર રાયની બીક ન રાખે, મરણ તણો લે ભાગો પ્રભુ૦ ૪ રાત
દીવશ શ્રી વરને શમરે, બીજી વાત ન જાણેરે, અધ્યારૂની અવલી
વિદ્યા દસતી મેલી ટાંણે. પ્રભુ૦ ૫ વલતો ગુરૂજી મનમાં કોપો આ
બાલક મત થોડીરે, લંપટ લીધી વાત ન મુકે, શું કરીએ શીર
ફોડી. પ્રભુ૦ ૬ છડી છીમટીથી નવ છલીઓ, રાંમ તણો રંગ ભી-
નોરે, ભમર ચડાવી ભે દેખાડે, તો બાલક નવ બીનો; પ્રભુ૦ ૭
ક્ષણું બીજે રીજે નિજ લઇને, શો વાતે સમજાવેરે અસુરતણા ગુ-
રૂની અરભકને, મનમાં વાત ન ભાવે. પ્રભુ૦ ૮ કે કઇ વાતે ભય
ઉપજાવે, બાલક ટેક ન ચુકેરે, દેહ ઉપર સુખ દુઃખ દેખે પણ; મુ-
ખથી રામ ન મુકે. પ્રભુ૦ ૯ એમ કરતાં કેટલા દીન વીતા, દઇત
પ્રતે તવ જાણ્યુંરે, કુંવર નીશાલે વિદ્યા શીખો, સાંભળવા ચીત
આણ્યું. પ્રભુ૦ ૧૦ વલતો અનુચર એક અચાનક, આ એવા ગુરૂને
દરબારરે ભરી સભામાં ભુપતિ બેઠો, તેડી પુત્ર પધારો. પ્રભુ૦ ૧૧
તવ પરહ્લાદ પ્રતે ગુરૂજી બોલા, સુણ શીખામણ માહારિરે, ચાલ
પીતા તેડે છે તુજને, બોલો વાત વીચારી. પ્રભુ૦ ૧૨ ટાંણે કહું છું
તાંહાંછે બાળક, સ્થાનક ચતુર થયાનુંરે, જે વીદ્યા સુજને સંભ-
ળાવી, તે નહી કામ કહાનું પ્રભુ૦ ૧૩ પછે બાળક ગુરૂ સાથે બોલો,
સ્વામી કહું છું સાચુંરે, માહારે પ્રીત પ્રભુશું બાંધી, જણ જણને
નહી જાચું પ્રભુ૦ ૧૪ તાર પછે મારગ પરવરીઆ, ગુરૂજી શીશ
બે સાથેરે, રાજકુમાર વીચારિ મનમાં, હરિજન ધરિઓ હાથે. પ્રભુ૦
૧૫ પંથ વીખે પરહ્લાદ પલતાં, કીરતન કંઠ પ્રકાશેરે, કેવલ નામ
જપે કેશવનું, જે સુણતાં અંધક નાશે. પ્રભુ૦ ૧૬ ગરૂડા રૂઢ ગદા-
ધર શ્રીધર, શંખ ચક્ર ગદાધારીરે, દામોદર સુંદર ગુણ મંદર; સ્વ-
જન સંકટહારી. પ્રભુ૦ ૧૭ માધવ મધુસુદન મોહન, નારાયણ
અવીનાશીરે, જય જગદીશ જનારદન અચ્યુઅત; વિઠલ વઇકુંઠ-
વાશી. પ્રભુ૦ ૧૮ વાસુદેવ વીશ્વંભર વીશ્ણુ, સંકરષણ શુભકારીરે;
કમલાનાથ કમલદલ લોચન, પુરણાનંદ મોરારી, પ્રભુ. ૧૯ એમ
સ્તવન તુળશીવર કેરું, પંથ વીખે પ્રકાશેરે તારે પ્રથમ ગુરૂ તેડી
ગયા, બાળક માતા પાશે. પ્રભુ૦ ૨૦ જઇ ગુરૂજી બોલા મુખે વાણી,
રાણી પુત્ર તમારોરે, જાણું અજાણું મુખથી બોલે, કાંઇક વાતે વારો.
પ્રભુ૦ ૨૧ જો રાજાએ વેણ શુણે તો, હણે અચાનક એનેરે; અમને
અલવે અપજશ બેશે, કહો દુઃખ કહિએ કેને પ્રભુ૦ ૨૨ વિધ વિધ
વાતે વારિ જોયો. કુંવર કહું નવ માનેરે; સુતને કાંઇક દીઓ શી-

રામતણી ૨૯ લાગીરે; પરમારથને પંથે ચાલ્યા, ત્રણ નકારન
ગી. પ્રભુ૦ ૨૪ પુરવ છાયો. પરમારથમાં પંથમાં, પરવરે
પ્રહ્લાદ; ૨૯ લાગી શ્રી રામશું, તે કરે સાર સંવાદ. ૨૫ ઉ
થલો. કરે સાર સંવાદરે, શ્રી શુકજી વાણી વદે, તે તુજને
આડી કહ્યું, તે રાજા મન ધરજે રૂદે. ૨૬ કડવાં. ૨૪ વલણ.
પછે વળી બોલ્યા તે શ્રી રૂશીરાયજી, સાંભળ રાજા તે કહું મ
હીમાયજી, જેને સુણતાં તે સંકટ જાયજી. ૧ [illegible] જેને
સુણતાં જાય સંકષ્ટ, થાય દુઃખનો નાશ, માતા વારે કુંવરને, તે ક
હું વચન પ્રકાશ. ૨ કુંવર રૂપે કોડામણા, લાડકડા લઘુ વેશ; તેને
માતા પ્રીછવે ર૬ મેલવા ઉપદેશ. ૩ રાગ પુરબી. પછે પુ
ત્રને માતા પ્રીછવે; તુતો શતરૂનું શમરણ શું લવે, એવું વલીને
બોલીશમાં હવે. ર૬ મેલોની કુંવર કોડામણા ૧ તુને કોણે કેવું શી
ખવું, નામ વેરીનું તુજને વાલું હતું; નથી અસુરના કુલમાં કહ્યા
જેવું. ર૯૦ ૨ તારે હાથે ઘાલુ હેમ શાંકલાં, તુને જામા પેરાવું જ
લમલા; તાહારાં વીઘન રેજો વીરા વેગલાં. ર૯૦ ૩ તારે ભુષણ
નિત નવી ભાતના, જાણે રતન ઝળુકે રાતના, તારે અંબર જુ-
જવી જાતનાં ર૯૦ ૪ તુને જમાડું ખાજા જલેબડી આપું ખાવું
તે શાકર શેલડી; તારે તબોલ નાગર વેલડો ર૯૦ ૫ તારે ગુજે તે
ઘાલુ લાડવા લીલો પોંક મગાવું પાડવા, તુને પાલખી મેલું પો-
હોંચાડવા ર૯૦ ૬ તારે ચઢવાને તેજી તરવાર, રાતા ઘોલાને કાલા
કાબરા; મેઘ વરણા પવન વેગી ખરા ર૯૦ ૭ તારે બેશવા મેઘલ
મલપતા, મેઘાડંબર શીરપર ઢલકતા; તારે તોરણ રત્ન મોતી લતા
ર૯૦ ૮ તારે સઇન્યા તણી સંખ્યા નથી, હુતો અબલા તે નવ જા
ણું કથી; શતકોટીક રથના શારથી, ર૯૦ ૯ તારે શક્ર થકી રિધ
સીધ ઘણી, તારે નુન નથી નવનીધતણી, તાત તારોછે શરવમાંશી
રોમણી. ર૯૦ ૧૦ તારે રેહેવાને મંદીર માલીઆં. રૂડાં રત્ન કરે
અજવાલીઆં, ચોક બારીને છજા ગોખ જાલીઆં ર૯૦ ૧૧ તારે
બારે પરજન્ય પાણી ભરે, વાયુ વાયને વાશીદાં કરે અજન શી-
જવી અગની આગળ ધરે. ર૯૦ ૧૨ તારે વાડી અનોપમ આગ-
ણે, જેને કલ્પ તરોવર શો ભણે. એવી સુખ સંપત ઘેર આપણે.
ર૯૦ ૧૩ તારે ત્રણ ભુવનનું રાજ છે, તારે ઘેર ઘણેરાં કાજ છે, ચ
ઉદ લોકમાં તારી લાજછે ર૯૦ ૧૪ તારા તાતનો શબલો ત્રાશ છે,
દીગપાલ તો જાણીએ દાશ છે, તારે ત્રીભુવન ગામને ગ્રાસછે; ર૯
૧૫ તારા તાતથી દેવ નાશી છીપા, ગીરી ગવ્હર પરવતમાં લપા;
કઇક ભુપતી ખડતાલે ખપા. ર૯૦ ૧૬ રેહે વઘકુંઠપતી પણ વેગ-
લો, ગયો બોલવા તારે નવ મલો, ક્ષીર સાગરમાં નાશી પલો.
ર૯૦ ૧૭ એને બ્રમા ન વારી શકે સુખે, તપ કરવા ગયા દુખે શં
ભુ કૈલાશે શુઘ રહ્યા સુખે. ર૯૦ ૧૮ આજ શુધી તું પોહડતો પા

જ માતા જાખ ઉપર ફર દેવપુ, રંજ રક્ષા કરે ભરી દેવરે; માથે હો મોતીડાંની [illegible] ૨૮૦ ૨૦ તારા તાતનિ હજી લગે હાક છે, નવ [illegible] લગે ધોકછે, તારે અદકેરો શું અભાલાખ છે. ૨૮ ૨૧ તારે જેરે જોઇએ તે આગનો; પણ નામ નારાયણ ત્યાગની તું તો, ગુરૂજીને ચરણેલાગજી ૨૮૦ ૨૨ તારો તાત જો વાયક સાંભલે તો પાવકની પેરે પરજલે, તારે કુંવર તમારૂં કારણ ભે ૨૮૦ ૨૩ જેને વઇકુંઠ નાથશું વેર છે; તેની આંખે હલાહલ ઝેરછે, તારે રીધી સીધ સઘલી ઘેર છે. ૨૮૦ ૨૪ તુને વારે વારે શુત વીનવું, ફરીં મુખથી બોલીશ માં હેવું; રામ કેહેતામાં નાપજશે નવું. ૨૮૦ ૨૫ પુરવ છાઓ. ૨૮ મેલો કાલા કુંવર, માતા કેહે તું માન, હ્યતરાય શ્રવણે સુણુનો, કોપે શાનર સમાન. ૨૬ કડવાં. ૨૫ વલણ

વલી વલી બોલા તે મુનીવર દેવજી, અંભળ રાજા તે પરમ અવેવજી, ભગત ન મુકે દેવ ભજનની દેવજી. ૧ ઉથલો. ભગત ન મુકે દેવ ભજનની, એટલો લાગોલક્ષ, માતા સાથે પુત્ર બોલો વરણવે પ્રભુજીની પક્ષ. ૨ રાગ રામગ્રી. પછે પુત્ર કેહે કરજોડારે મા, આગે માનુનીને મત થોડારે મા; એવાં કડવાં વચન કેમ બોલોરે મા, બીજું કોણ છે શ્રી રામજીને તોલેરે મા. ૧ મુને વિશ્ણુ જેવું કોય નથી વાલુરે મા, બીજું બોલવું ગમે નહી કાલુંરે મા. મુને તાતનો ત્રાશ દેખાડોરે મા તેનું સરજુ તે સાથે શરાઠેરે મા. ૨ હુતો જુગમાં જાંહાં લગે જીવુરે મા. મારે મરણ થકે નથી બીવુરે માં, હુને રામ તણો રંગ લાગોરે મા, મારે મરણ તણો ભે ભાગોરે મા ૩ હુતો લીધાં કરૂં રામ નામ નીરમલાંરે મા. મારે એજ હીરાને હેમ શાંકલાંરેમા. મારે શ્રીહરી રૂદીઆનાંરે મા, મારે એજ જલેહલત જામાંરે મા. ૪ હુતો રામ નામ શમરૂ ઘડી ઘડારેમાં મારે એજ પછેડીને પામીરેમા હું તો લક્ષમીપતીશું હીંડુ લોભતોરેમા, મારે એજ મુગટ શીર શોભતોરે મા. ૫ હું તો ગુણ ગાવું ગોવીંદ ગોપાલરે મા મારે એજ મોતીડાની માલરે મા, મારે દીન બંધુશું બાંધી બેલડીરે મા. મારે એજ શાકરને શેલડીરેમા. ૬ થારે નામ નારાયણ ગાવુરે મા મારે એજ અનોપમ ખાવુંરે મા; હું તો રામ નામ જપુ ઝાઝાંરે મ, મારો એજ ઘેવરને ખાજાંરે મા. ૭ હું તો ભજનમાં ભુલ ન પાડુરે મા મારે એજ જલેબીને લાડુરે મા. મેતો પ્રભુજીના નામ લીધાં લખીરે મા. મારે એજ કનક રથ પાલખીરે મા. ૯ મારે જાહાં લગ શ્રીવર સાથીરે મા. મારે એજ હેમરને હાથીરે મા મેતો રામ નામ રૂદેથી નવ ટાલીઉંરે મા, મારે એજ મેડી ગોખ જાલીઉંરે મા. ૧૦ હું તો રામજીના નામ જપું દાડીરે મા, મારે એજ અનોપમ વાડીરે મા, વારે જાતાં વેહેવારીઆને હારેરે મા, વજર માફક [illegible] ખુલે હાથ મારેરે મા. ૧૧ રશ અગ્નતનો હાથમાંથી

વીશારિરે મા, બીજી વાત ગમે નહિં મુને ક્યારરે મા. ૧૨
રામ સંધાને રઢ લાગીરે મા, મારો ત્રાશ ગયો છે સરવ ભાગીરે
મા, મુને રામ સ્વરૂપી રતન લાધુરે મા, તેમાં નીશચલ થઈ મન
બાધુરે મા. ૧૩ હું તો રામજીનું નામ ન મેલુંરે મા, મારે એજ
વચન છે છેલુંરે મા. ૧૪ પુરવછાઓ એજ વચન છે છેલું-
રે, માતા કહું સાચું માન; મેલું નહી ભગવત ભજન, અવર
શુણું નહી કાન. ૧૫ તે રશના વીખ વીલરી, જેણે ન ભજ્યા રામ;
કરણ ધરણ પર શરપ ધરી, વીના શ્રવણ હરી નામ ૧૬ કડ-
વાં ૨૬ વલણ. વલતા બોલાતે તું બરપાણજી, શાંભળી
રાજા તે ચતુરસુજાણજી. કહું હરજનનાં વચન વખાણેજી. ઉથલો.
સાંભળરાજા વચન સુંદર, જેચવે હરીજન, તેજ માંડી કહું તુજને,
થાએ પ્રફુલીત મન. ૨ એવું કેહેતાં ભુપતઆવો, મંદીરમાં તત-
કાલ. દવાર શનમુખ નીકટ બેઠો, દરશટે દિઠો બાલ. ૩ પાશે
તેડીને રૂદે ભીડો શીશ મેલો હાથ. વાહાલી વોદાશી ભણો, કહે
પુત્ર પુછે તાત. ૪ રાગ ચોપાઇ. પછે બોલાઓ બાલ ભુ-
પાલ ભણી, કહું વાત તે વાલેરી વિદ્યા તણી. મેતો થાપીઓ શીશ
શ્રીરામ ધણી, બીજો નહીં ભજું વૈકુંઠ નાથ વીના. ૧ મુને અ-
ધારૂ વીદા અનેક કહે મારૂં તે ભણતાં ચીત ક્ષણું ન રહે. મારૂં ચીત
ગોવીંદને ચરણે રહે. બીજો ૨ મારે શરણ રેવું રર્શીકેશ તણે, તર
વો ભવસાગર ભકતીપણે. પરપંચ વિદા મારે કાણ ભણે બીજો
૩ હુતો ત્રણે માંહે પંચમા ભુત ગણું, વાલું માંડું તે આગલ
માયા તણું. મુને તે ભણતાં સેએ લાગે ઘણું. બીજો ૪ કહું એ-
ગણ પડા આનુ કરમ કથી, જેના મોટા મુનીવર થાકા મથી. તે-
નો અસુર કુલને અધીકાર નથી. બીજો ૫ જે કોઇ કને વિટાલે
વીટાઇ રહા, મમા મોહના મોદીક તેણે શહા. તેના વેદ પુરાણમાં
ભેદ કહા. બીજો ૬ હું તો સેંરાંણી સ્નેહ ન રાખું કદા, પાછી વા-
લી કુંડાલીને લોપે તદા. ઢાંણે ઢોકલે ધ્રાહી રહો છો સદા. બીજો.
૭ મેતો એન એન ભામા અનેક કહા, બીજા ભાવના ગુણ ન
જાએ ગણા. થાએ શતરૂને મીત્ર બે માએ જણા બીજો ૮ મેતો
અઇ મૈ કે કે વાર લખા, મેતો આણે વગડને ઓલખા. એમ
હરી રહા મારી કરશે રક્ષા. બીજો ૯ લલીતર વીખ કાટેલનું જે-
લ લહુ, લલા સુતાં શાપલાથી દુર રહુ શાને અંગશરા શીર ભાર
વહું બીજો. ૧૦ આદી ક્ષત વરણમાંહી એજ વશે, વલગો નથી
ને અલગો નવ ખશે, એની વાત ન જાણે ને હાથ ધશે બીજો.
૧૧ સંસારમાં સાર છે નામ હરી, એકા દેહ વિના ન જપાએ ફ-
રી, તેણે વાત રૂદેમાં નીશચે કરી. બીજો. ૧૨ આટે જીવનમાણ
ગોપાલ સહી; જુગમાંહી જીવું જગદીશ કહી. કમલાવરથું લે
લાગી રહી. ૧૩ હરી નામ જપું દીન રાત મુખે, આંહી લોક ક-

..ન તણા ....ના કરે, અન્ય વાતમાં જીવ તેને નવ ઠરે. તેણે
મન માહારૂ હરી ચરણે ફરે. બીજો ૧૫ મુને બોલુ ગોવીંદ વીના
ન ગમે, મારૂં ચીત મુકુંદને ચરણે નમે, મન સુંદરશ્યામને ચરણે
ભમે. બીજો ૧૬ પરાબ્રમ શું પુરણ પ્રીત કરિ, શમરૂ પુરૂષોતમ
પ્રેમ ધરી, પડશું ન પડે ભવ માંહે ફરી. બીજો ૧૭ સચીદાનંદ
દેવ સંમસ્ત પતા, જેની શક વીરંચી ન જાણે રતિ. તેના ચરણને
ચરણ છે માહારી મતી. બીજો ૧૮ ગુરૂ તાત તમારે હું લાગું
પગે તજું નહીં પ્રભુને અવશાન લગે, મારે વારતા એજ પડિ છે
જગે. બીજો ૧૯ પુરવ છાઓ. ન ભજું વૈકુંઠ નાથ વણા,
અવર પુરૂષનું નામ, એટલી વીદા શકલતે, કોઅ ન આવે કામ.
૨૦ કડવાં ૨૭ વલણ વલી વલી બોલા તે મુનીવર
વાતજી, સાંભલ રાજા તે કહું વિખ્યાતજી; કોપે સુત પર અસુર
અધાતજી ૧ ઉથલો. કોપો સુતપરઅશુર અદભુત, શુણી
વીષ્ણુનાં વખાણ, રકત લોચન થઓ ભુપત, વચન લાગાં બાણ.
૩ અત્રારૂ પર કાપ કીધો હેઠે પછાડા હસ્ત; કોણે મારા કુંવરને,
આ કાહાવી વસ્ત સમસ્ત. ૩ મલો કો એક દુશ્ટ દુશ્મન, જેને
મુજપર દ્વેશ શીખવી પરપચ વીદ્રા ધરી બ્રામણ વેશ. મુલ
એજ સ્વભાવ બાલક જે શુણે તેની ગત ગાએ, પેર કશી પ્રીછ
નહી શ્યો તે તણો અન્યાએ ૫ વાંક વાડવ તન તણો, જે કરૂં
નહીં જુગતે જતન જુઓ વીમાશી મન વીખે, રેહુ તે કેમ રેહે
રતન. ૬ હવે નિશાલે જાઓ તેડી, ભણાવો બહુ ભાત. શુત સોંપુ
હાથ રાખો. રખોપું દીન રાત ૭ શીખવો વીદ્રા એવી, જે પ્રાણ
થાય પ્રસન વોશારે હમણાં કહું, જે વજ્ર વેણ વચન. ૮ ઉ-
થલો વજર સરખાં ત્રણરે. આ બાલક બોલો મુખ થકી, ૯
વલતા ગુરૂજી હાથ ઝાલી, શાથ રાખો બાલ આવિઆ તેડી તર-
ત, નિજ ભુવન મધ્ય નોશાલ. ૧૦ કોધ આણી વદે વાંણી, બેશ
માહારી પાશ, ભજીશમાં ભુલો થકો. હવે આજથી અવીનાશ.
૧૧ ઉથલો આજથી અવાનાશરે, ભજીશમાં ભુલો ફરી; પછે
ગુરૂજી શું બોલ બોલો, જુગલ કર કરજોડી કરી ૧૨ રાગ ચો-
પાઇ પેરે પેરે વીપ્ર વારો, પ્રીછવીઓ પ્રહ્લાદ. બેહુ કરજોડી
બાલક બોલો, ગુરૂજી શું ઘાલો વાદ; રૂડા રામને મુકી બીજાને
કેમ ભજીએ ૧૩ આ જુગમાં અવતરવું મરવું, કરવું પુનને
નવા નવા દેહ નીશચે ધરવા, કહાં મુલ મા બાપ રૂડા ૧૪ ગુરૂ
જી વચન કરો થેગલુ, હું પરજલું તે દુખ થકી, જોતાં જીવ તણી
નવ લાધે, આદ અંતને મધરે, લખ ચોરાશી ફેરા ફરતા, જુગમાં
જુના જંત રૂડા. ૧૫ નાહના મોટા રૂપ રંગડા, પશુ પક્ષી નર
નાર: જરા મરણને કોઅ નવ જીતા, દેવ તણો દરબાર. રૂડા. ૧૬
આશાદીકને જાણને પાપે, પુંન કરી નર જેહ, પુન ઘટે પ્રથવીપર

જ્રૂ. તેહ. રૂડા. ૧૭ દેવ લોક ધરણુ શ્રાએ ધમાઠ, કુડાં કરમ કરે જે નર જે, ફંડે ચંડાને પાદ, રૂડા ૧૮ ત્યાંથી શકલ જગતમાં ભટકે, સરજે કીટ પતંગ; દેવ તણુ દરશન પણ દુરલભ, કહાં ભેટે ભગવંત રૂડાં ૧૯ ઉચાં કરમ કરે જે પ્રાણી, પાંમે બ્રમ વેમાન, મોક્ષ પદારથ તેને દુરલભ, વીનો ભગતા ભગવા. રૂડા ૨૦ કાલ પંડે શીર ન પડે કલક્ષણ લક્ષણ ખુટે જે તોણુ, અંતકાલ અવશાન શમેમાં, શાહે કરે તે કોણુ રૂડા ૨૧ ત્રિવિધી તાપ સ્વરગ ભોગવે, આપ આપના ભોગ, કોઇ કોઇનો લઇ શકે નહી, રતિ માત્ર પણ રોગ. રૂડા ૨૨ માત પીતા બન્ધવને બેનરે પતનીને પરિવાર. ઓશડ વેશડ કરોડ કરે પણ, કરં થાય કીરતાર રૂડા. ૨૩ રૂપ અનેક પડે ને પ્રગટે, સંસારીડો શોણુ, માટી માંથી મણી દેખાડે, બાજીગરનું જાણુ રૂડા ૨૪ પવન ગગન પાવક ને પાણી, પ્રથવી પીઠ પ્રચંડ, અચુતની ઈછાએ ઉભા, ચૌદ ભુવન બ્રમાંડ રૂડા ૨૫ પુરૂષોતમની પસરી માઆ, કીધા રૂપ અનંત. જોતાં પ્રથમ પ્રક્રતી સરવની, એ લીલા ભગવંત રૂડા ૨૬ એક પરજનથી સઘલી માઆ, અઢારભારવન રાએ. તેમાં સ્વાદ સરવના ન્યારા, રામ તણો મહીમાઅ. રૂડા. ૨૭ શુક્ર તણુ જે બુંદથી પ્રગટે, પશુ પક્ષી નરનાર; અંગ અંગના રંગ જુજવા, શ્રીવર શરજણ હાર, રૂડા. ૨૮ જઠરાગ્નીની જવાલા માહે, દેહ રહે દશ માશ. ગરભવાંશણી ગરભ ધરે પણ ચેતન હરાને હાથ રૂડા ૨૯ જેને નાભી કમલથી પ્રગટા, પ્રજાનાથ ની-ધાર, તેણે ઇશ્વરની ઇછાથી, સરવ રચો સંસાર. રૂડા. ૩૦ બ્રહ્માએ નીજ શકતી પ્રમાણે સરવ રચું બ્રહ્માંડ. ચૈ ચૈ ચૈતન તેમાંજ પ્રગટુ. પુરણાનંદ પ્રમાણ રૂડા. ૩૧ ચતુરાનંદ આ શ્રષ્ટી રચી છે પંચભુતને સાથ, નખશીખ સુધી રૂપ રચીને કોણ સમરપે સ્વાશ રૂડા. ૩૨ સંસાર સ્વરૂપી સરપે ખાધો. જગત ઝેરને જોરે, તેમાંથી નર કોઈક ઉગરીઆ, રામ નામેને મોરે. રૂડા ૩૩ જલ સ્થલ સ્થાવર ને જંગમ, જાહાં જોએ તાંહાં રામ; ચૌદ ભુવનમાં સઘલે ભાંસે, જોતાં ધામો ધામ. રૂડા. ૩૪ જનમ જનમના થાઅ જુજવાં, માત પીતા પરિવાર, સઘલે નારાએણ તેનો તેછે, અવતારો અવતાર. રૂડા ૩૫ પુરવ છાઓ અવતારો અવતારે. માત પીતા નીશ્ચે નવાં, નવો ન થાએ નાથરે, જોતે જોબન દે. ૩૬ કડવાં ૨૮ વલણુ. વલી વલી બોલા તે મુની તતકાલજી, સાંભલ રાજા તે વચન રશાલજી; ગુરૂજી બોલા તે જાણી બાલજી ૧ ઉથલો ગુરૂજી બોલા બાલક જાણી, શીખામણ મુખ શું વદે, વારે વારે વારૂ તુજને, કુંવર કાં ન ધરે રૂદે. ૨

રાગ મારૂ. હઠીલા કુંવર કહું મારૂં માનોની, વારે વારે વાર છઉં તુજને, વેરી શત્રુને સમરસ સ્થાને, તાત તાહારો રલીઆત રેહે, તેવી જાણું તે વીદા બાળુને. હઠીલા કુંવર કહું

તો તારો કુલ [illegible] થી કે [illegible] નું [illegible],
જનક તારો જે ગમે તે ભણની, [illegible] બીજું વીશારતુરે. હઠીલા કું. [illegible] રાજા રીઝે તેમ કીજે, માન શીખામણ મારી, ભુપત [illegible] રાત કેહતો, [illegible] એને વારીયે. હઠીલા. ૪ [illegible] તાત તારાની આણ અખંડીત [illegible], વિષ્ણુ ભજન કોઇ કરી નથી શકતું, દુવાઇ દાનવની ફરતેરે. હઠીલા. ૪ વાત [illegible] તે સાંભલજે, તાહારા તાતનો વીષ્ણુ છે વેરી, તું તેનું શમરણ એઠો કરે છે. કેમ ખમે એ ન મેરીરે. હઠીલા. ૫ તે માટે જપ રામ જવા દે, ઉભા છે દાનવ ઝેરિ, તુજને મારતાં મેર ધરે [illegible], શું કરે શરપ ઉઝેરીરે. હઠીલા. ૬ વારૂં કેહેતાં તુને વશમું લાગે, રાખીશ માં મન રોશ આજ પછી જો ભુપતી ખીજે, તો મુને મા દેશો દોશ હઠીલા. ૭ સારી સારી તુને વીદ્યા શીખવું, જેણેથી રીઝે રાએ, તુજને રાય શીંધાસણે આપે મુજને કોટ પશાઓ. હઠીલા. ૮ અસ્ત્ર નેસ્ત્ર એવાં એવાં શીખવું, જેને બલે તતકાલ, ત્રણ ભુવનમાં ત્રાશ પમાડીશ, દીન થાશે દીગપાલ. હઠીલા. ૯ રામનુ નામ દેવું પડતું, જપની દાનવનો જાપ. રૂડું જાણે તેમ કરની બાલક, જેમ રીઝે માબાપ. હઠીલા. ૧૦ શોહા વાતે તુને સમજાવું, કાંઇક રૂદેમાં રાખ. નહીતર ભુપત ખીજશે ભાઇ સરવ સખાની સાથ. હઠીલા ૧૧ કહી કહીને તુને જીભડી ઘાઠી, વારી વારી આવો આજ માત પીતા શુરૂના વાક્ય, લોપતાં લંપટ લાજ. હઠીલા. ૧૨ શીખામણ તુને કાંઇ ન લાગી, શંગે ન આવી શાન. જેરે વચન ગ્રહું તે ગ્રહું, બીજું કહું ન ધરે કાન હઠીલા ૧૩ શરવ સખામાં તું શીરોમણી, શંછલ ચતુર સુજાણ શા માટે જાણી જોઇને બોલે, તાત વેરીનાં વખાણ. હઠીલા. ૧૪ અસુર તણે કુલે ઉપનો બાલક, જોની વીચારી ચંત, પોતાનું કુલ દેવત મેલી શ્યાને ભજે ભગવંત હઠીલા. ૧૫ એમ પ્રહેલાદને પ્રીછવો, તાંહાં આવો અનુચર એક ચાલો ગુરૂ સુત તેડી સભામાં, સાંભલે ભુપ વીવેક. હઠીલા. ૧૬ તારે ગુરૂ શીશને કે સાંભલ, ચાલ પીતાની પાશ; રાજ નીતી સંભલાવી કેજે, રામ નામ ન પ્રકાશ. હઠીલા. ૧૭ પછે ગુરૂજી હાથ ઝાલી કરી, સાથે તેડી ગયા બાલ. રાજસભામાં ભુપત પાશે, આવ્યા ગુરૂ તતકાલ. હઠીલા. ૧૮ ગુરૂ પ્રહલાદને આવતા દેખા, ઉભો થયો સરવે શાથ, અધ્યારૂ એ આસીશજ દીધી, પ્રેહેલાદે કીધો શીર હાથ. હઠીલા. ૧૯ તાતે તેડા તાંહાં પુત્રને પ્રેમશું, બોલે બેશાડો બાલ, વાલી વીદ્યાની વાતે પુછી, શંભલાવની શ્રવણ રશાલ. હઠીલા. ૨૦ પુરવછાઓ. ભુપત પુછે પ્રેમશું, કેહે કાંઇક મુજ પુત્ર, વાલી વીદ્યા જે ભણો, તે સંભળાવો શુત્ર. ૨૧

કડવાં ૨૯ વલણ. વલી, વલી બોલા તે મુનીવર એમજી, સાંભલ રાજા તે ભગતનો પ્રેમજી, જેને રામ ભજન વન

બાળા નનજી. ૧ ઉથલો રામ ભજન, અવર ચરચા ન કરે, જગદીશ નારાયણ હરી, ગોવીંદ માધવ ઓચરે. ૨ તાત સનમુખ વાત કરતાં, રામ રજનાએ રટે, હવે તેનો કહું મહીમા, સાંભલે સંકટ ઘટે. ૩ પ્રેહલાદ બોલો પીતા સાથે, સત્ય છે શ્રીરામ, પ્રથમ વાલી એજ વીદ્યા, તે ન મેલું મુખ નામ. ૪ રાગ કલ્યાણ મુને વાહાલું વાહાલું વાલું દાદા રામજીનું નામ. માહારે અવર વીદ્યા તણુ નથી કાંઇ કામ, મુને વાહાલું વાહાલું વાહાલું દાદા રામજીનું નામ; ૧ જોરે પીતાજી આણો મુજપર પ્રીત, મારી પાટીમાં લખાવો રૂડાં ગોવીંદના ગીત. મુને૦ ૨ મારે માધવ ક્રષ્ણ મુકુંદ મોરાર, ભજું મધુસુદન કેશવ કીરતાર. મુને૦ ૩ મારે દામોદર અવીનાશીરે અનંત, મારે ભજવો છે ભક્તવછલ ભગવંત મુને૦ ૪ મારે શ્રીધર સુંદર વરજો સુદાત, મારે નારાયણ પ્રભુ નીરગુણ સનાથ મુને૦ ૫ માહારે પુરૂષોતમ પર બ્રહ્મ વાસુદેવ, મુખ ભુદર ભજવાની પડી બહુ ટેવ. મુને૦ ૬ હુંતો રૂદે માંહે લખી રાખું રામ ગોવીંદ, વલી તન મન ધન મારે શચીદાનંદ. મુને૦ ૭ મારા વદનમાં વાશો વીઠલ વીશાલ, તેણે વોસરતો નથી હું સદન ગોપાલ. મુને૦ ૮ મારે શ્રવણે શ્રી રામજીનું રામજીનું ગ્નાન, મારે રાંમજીનું શમરણ રામજીનું ધ્યાન. મુને૦ ૯ મારે વિષ્ણુનું વંદન શેવન શ્રીરામ, મારે ધરમને કરમ તે શાચો શુંદર શાંમ. મુને૦ ૧૦ હુંતો શદાને શરવદા શ્રીહરી કેરે શરણ, કીધુ આપ શમર પણ પ્રભુજીને ચરણે. મુને૦ ૧૧ મારે ધરણીધર પર ક્રષ્ણ વીશવાશ, હુંતો જનમ જનમ થકી દેવે કેરો દાશ મુને૦ ૧૨ મારૂ જગતમાં જાંહાં લગી કલેવર ક્ષેમ, મારે તપ તીરથપર પુરણ પ્રેમ, મુને૦ ૧૩ મારે નીરધનનું ધન શારંગપાણે, મારા મંદીરમાં જો તે જડી, મોતીડાની ખાણ. મુને૦ ૧૪ હુંતો મુકું નહીં મુખ થકી વિષ્ણુના વખાણ, હુંતો પુરે પ્રેમ ભજા કરૂં પુરૂશ પુરાંણ. મુને૦ ૧૫ હુંતો વીદ્યાતણું તત્વ તપાશું રૂડી રીત, ચારે વેદ વલોવ્યામાં વીશ્ણુ નવનીત મુને૦ ૧૬ એક ઉંડા ભવસાગરમાં પ્રભુ નામ છે નાવ, નાવે માનવીની દેહ વીના બેઠા કેરો દાવ. મુને૦ ૧૭ એવા જુગજીવન ત્રીભોવન ત્રાંણ, કોણ સીંધુ માંહે બુડી પડે મેલી મોટાં વાહાણ. મુને૦ ૧૮ પુરવ છાયો.

મેહેલી મોટાં વાહાણરે. સાગરમાં શ્યાને પડે; ભવજલ તરવા પારરે, રામનામ નાવ ચડે. ૧૯ કડવાં. ૩૦

વલતા બોલા મુની પુનવંતેજી, સાંભળ રાજા તે એકે ચતજી; ભગત ન મુકે ભજન ભગવતજી. ૧ ઉથલો.

ભગત ન મુકે ભજન પ્રભુનુ, અસુરે કીધો ક્રોધ: શ્યામ સુંદર નામ લેતાં વધારો છે વીરોધ ૨ બેઠો વખાણે વીશ્ણુ કીરતન, બીજી ન બોલે વાત; શ્યામ સુંદર નામ લેતાં, કોપો અસુર ઉતપાત. ૩ રાગ ચોપાઇ.

કોપીઓ અસુર જે વારો એને કોએરે. સંભારે બેઠો શ્યામનેરે; એવો મારે કુંવર બાળક ન હાથરે, રટે છે બેઠો રાંમનેરે. ૧ એકા કુંવરે લોપી છે મારિ લાજરે. સભારે૦ એના મનમાં ન આવ્યું મારૂં રાજરે. રટે છે૦ ૨ જારે પુછું તારે મુખ થકી બાલરે સભારે૦ તેની હુને લાગે રૂદીઆમાં ઝાલરે. રટેછે. ૩ એને શુત જાંણી ચડાવો મે શીશરે, સભારે૦ નાખીઓ ખોલેથી ખેશવો કરિ રીશરે, રટે છે૦ ૪ બોલો દઇત રાજા દાનવનિ શાથરે. સંભારે૦ એણે મ્રત્યુ માગ્યું આપણને હાથરે રટે છે૦ ૫ એતો ઉપનો છે કુલ અંગારરે સંભારે૦ એણે મુખે કરિ માગી લીધો મારરે, રટે છે૦ ૬ એતો વખાણું છે માહારે જેશું વેરરે. સભારે૦ એને મારતાં ન ધરવી હવે મેરરે. રટે છે૦ ૭ ઉભા અસુર જુવોછો શાને કાજરે. શંભારે૦ એને મારીને નીવારો મારી દાઝરે રટે છે૦ ૮ એવું સાંભલીને ઉઠા દઇત ક્રોડરે, શભારે૦ ધશા ઢુકડા કરતા કડાઝુંડરે. રટે છે. ૯ કીધો કુડાલે ઉડાડે રહ્યા બાણુરે. શંભારે૦ જેમ વાદલાએ વીટી લીધો ભાણરે. રટે છે૦ ૧૦ બીક દેખાડે પછાડે હેઠા પ્રાહારરે. શંભારે૦ કાડા ઉઘાડાં ઉગામે હથીઆરરે. રટે છે૦ ૧૧ દઇત બોલા હેલારયાને મારરે. શંભારે૦ તેતો મ્રત્યુ માગી લીધું શત્રુ શાટરે. રટે છે૦ ૧૨ મુકી મુકી દેજે મુખ લાંબી વાતરે. શંભારે૦ નહી તો હમણાં કરશું તારી ઘાતરે. રટે છે૦ ૧૩ તવ બાળક બોલીઓ સુણો હુતરે શંભારે તમે કરોની તમારૂં કરતુતરે. રટે છે૦ ૧૪ જેને બાંધો છે પ્રભુ સાથે પ્રેમરે. શંભારે૦ તતો મુકું નહી જાંહાં સુધી તન ક્ષમરે રટે છે. ૧૫ એવું સાંભલીને કોપીઆ અસુરરે. સભારે૦ જાણે કીજીએ બાળકને ચુરરે. રટે છે૦ ૧૬ માર વજર ગદા તો માર ત્રીશુળરે. શંભારે થાએ ભગતને શરીરે જેમ ફુલરે રટે છે૦ ૧૭ નાખે ખડગ ખેડના ઘણા ઘાએરે. શંભારે૦ અંગે ભગતના તરસાવત થાએરે, રટે છે૦ ૧૮ શાંગ ખંજર કટારિ નાખે કોટરે શંભારે૦ હરીભગતને ન લાગે તેનિ ચોટરે. રટે છે. ૧૯ દઇત માની મારિ હારા નીરધારરે. શંભારે૦ અંગે ભગતને જણાણું નહી લગારરે. રટે છે૦ ૨૦ પછે કીંકર રાજાને લાગે પાએરે. શંભારે૦ એકા પુત્ર અમે મારો નવ જાએરે. રટેછે. ૨૧ એને હણિ હણી થાકા છે હાથરે; સંભારે૦ હવે જાણો તે કરોને દઇત નાથરે રટે છે૦ ૨૨ પુરવ છાયો.

એને જાણો તે કરો. અવર કોક ઉપાએ, અરભક મારો નવ ગયો, આઉથ કરે ઘાએ. ૨૩ કડવા. ૩૧ વલણ.

વલી વલા બોલા તે મુનીવર રાએજી, સાંભલ રાજા તે કહું મહિમાએજી; માંડો અસુર તે અન્ય ઉપાએજી ૧ ઉથલો. માંડો અસુરેં અન્ય આદર, ભકત હણવા કાજ, બાળક ઉપર બળ કરે; જેમ રત્ન પર ઘણવાએ. ૨ તેડાવા બળવંત બળીઆ, પ્રલે તણાં પ્રધાન; તેને સુત સોંપી કહ્યું, હણો તો થાઉ ત્રૂશ્ટમાન. ૩ મારા

તે વેરીને ભજે, દીન રેણ સમરે રામ, રંગીલો [illegible] નહિ, [illegible] મુકે મુખથી રામ.

રાગ ચોપાઇ. રંગીલો કુંવર મુખથી રામ નામ ન મુકે; લાગ લગ્ન મન થોઓ [illegible], [illegible] નવ ચુકે. બહુ વીધ વારી વારી જોયા, [illegible] ન રવર શુકેરે રંગીલો. ૫ દઇત પ્રતે જમ કીંકર તેડી, સાધુ સુતને સોંપો, આ બાલકનો કાલ કરીને, લંપટ મુજને લોપોરે. રંગીલો. ૬ વલતા જમકીંકર ઉદમ માડી, વીધ વિધ વ્યાધ ઉપજાવી, ઉંડા જલમાં અમ પડે તેમ, દયતે કાર્જ સમાવીરે. રંગીલો. ૭ સરવ જવર ચોરાશી વાઉ, અગન અઢાર ઉવેખી, ભગત તણું મન તેમ થઇ લાગો, જેમ જલ મસ્તક મધ-ખીરે. રંગીલો ૮ કાલદંડ જમદંડ અખંડીત, હરીજન અંગ હું-કાર. જેથી સકલ જગત લે પામે તે પણ હણતે હારારે. રંગીલો. ૯ દીનકર સુત દાનવને ત્રાસે ક્રોડ પ્રકારે કામ; જમકીંકરનું જોર ન ચાલ્યું, હાડ કરી દુખ પાંમારે. રંગીલો ૧૦ વલતો જમ કેહે સુણ રાજા, એ સુત કોણ કાહાને, ધરમ થઇ અધરમશું હણીએ, તોપણ અંત ન આવરે. રંગીલો. ૧૧ અમે અમારી શકતી પ્રમાણે, મણા ન મુકી થોડી, અંતે હયા વાજ આવાને, આઉધ નાંખ્યા ચોડીરે. રંગીલો. ૧૨ એવું શુણીને રાજા રૂઠો, રાંડા રૂદેમાં ખીજી, બાલક ઉપર બલ કરવાને વાત વીચારી બીજીરે રંગીલો. ૧૩ પ્રાહન રૂપ વીકાલ કરીને મનમાં વાત વિચારિ, તેડાવા નાગપતિના મેગલા, માહા બલીઆ વીખ ધારીરે રંગીલો. ૧૪ આવા મલ માતંગ મલપતા, અચુત ભોજન ઉંચાં. ડોલ ધરણ ચરણ પ્રહારેથી, પરવતને મન કુચારે. રંગીલો ૧૫ બોલો ભુપત કેહે કુંજરને, કામ કરો એક મારૂં, આ અરભકના પ્રાણહરોતા, સાચું જોર તમારૂં રંગીલો. ૧૬ મેલો બાલ વીશાલ વગડામાં, માટે ઘેનર ઘેરો, મન રૂઠો મે તન છુટો, જઇ જનને ઝઝેરોરે રંગીલો. ૧૭ તારે કુંજર પરહરી કોપા, દીઠા મદમત મંતી, નાઠા ગજ દતોશલ કાડા, માહા દુઃખ પાંમા દંતિ રંગીલો. ૧૮ પછે કરીંદ્ર કેહે ભુપતને, શાંભલ રાજા સાચું, આ બાલકનો કાલ ન આવે, ક્રોધ કરે તે કાચું રંગીલો. ૧૯ એવું શુણીને અશુર તેડા, પવન પ્રબલ બલવંતા, આ અરભકનો નાશ કરીને, ટાલો ચતની ચીંતા. રંગીલો. ૨૦ દઇત રાજાનું કાજ વી-ચારિ, વકા ૧ મનમાં વાઉ; પંજર માંહે પ્રવેશ કરો, તે હરીજન હણવા આઉરે. રંગીલો ૨૧ શોશે શ્વાસ શમાશને આણી, જાણે પાડ પીડા, પણ હરીજનને લેશ ન લાગે, જાંહાં કેસવની ક્રીડારે રંગીલો ૨૨ પવન પેટમાં પછવા લાગો, ઓદરમાં અગ્ની જ્વાલે, ભાગો ભે લાગો મન માંહે, બાલો મારો બાલેરે. રંગીલો ૨૩ મારૂત જઇ ભુપતને મલીઓ, આ બાલક બલ ભારી, જોર કરૂં પણ જરા ન ચાલ્યું, હું આવો છઉં હારીરે રંગીલો. ૩૪ એમ [illegible] ઓડી. ડોળ કકારે પરવત ફુટે.

... પ્રગટે, ... કરી દુખ
... વ્યાલ વેગેથી, ... આગના
... વારૂં છો વીખધારીરે. રંગી-
..., રૂઠીઆ વદન વિકાસી, ...
... નાહાસા શામા, આંડવ છુટા નાશીરે. રંગીલો ૨૮ મર્યાધર
જઇ ભુપતની પાસે, બેઉ કરજોડી ઉભો, આ બાલકનો કાલ ન
આવે, દાનવ શાને ડુબોરે. રંગીલો. ૨૯ વલી વેણ વીખધરનું સુણી.
અશુર શાબલ અકલાંણો, જે અવડો બાલ શકોમલ કાયા. કોઇ
થકી ન મરાણોરે. રંગીલો. ૩૦ જલમાં ઝેર હલાહલ નાંખો. પુર-
ણ પાનકરાવું, અમરતપે અદકો ગુણ કીધો, કરતવ કા મન આ-
વું રે. રંગીલો ૩૧ પ્રાડ પરવત સંગ ચડાવી, દાશ દોડવી દીધો,
જન જાણી જન દીશે લેને, જાતે ઝાલી લીધોરે રંગીલો ૩૨ સાથે
દાનવ કીંકર હુતા, તે પરચંડ પડીઆં, ભાગાં અંન વાંકટ વન
વાગાં, શાન વગડ રડવડી મારે. રંગીલો. ૩૩ પરવત જેવડી કુંજર
કરીને, સાગરમાં સંતાડો. કુસુમ સભ જેવું સુખ પામો, જનને
માડ જગાડોરે. રંગીલા ૩૪ નાગપાશ બંધનમાં બાંધી સાગરમાં
સંતાડો, તાંહાં પણ જનને કીપા કરીને કમલા નાથે કાહાડોરે.
રંગી. ૩૫ વલી દુત બાલકને લઇ ગયા, ભેથી ભુપત પાસે, આ
બાલકનો અંત ન આવે, એણી પરે વચન પ્રકાશેરે રંગીલો. ૩૬
જલ બોલો પાવકમાં રોલો, ઠોલો પરવત સંગે, એવાં એવાં
સંકસ્ટ કીધાં, પણ આલ ન આવો અંગેરે. રંગીલો ૩૭
એવું શુણી દાનવ ભે પામો, ચંતમાં વ્યાપી ચંતા, આ
બાલકનો નાશ કરતાં. હારા નર બલવંતારે રંગીલો ૩૮ આ
બાલકથી કોક દીવશ પણ મસ્તક:મોહોત વીવરજો, મનમાં
સુને એટલું શુજે, જે સરજણહારે શરજ્યુરે. ૩૯ દાનવહો
ડ કરીને થાકો જોર જરા નવ ચાલું, મહીખોતરવા મહીપતિ બેઠો,
નિચું મસ્તક ઘાલુરે રંગીલો. ૪૦ રાત દીવસ ચંતામાં પડીઓ,
જાણે જનને ચુરૂં, દાડે દાડે દુરબલ થાએ, અન ન ખાએ પુરૂં.
રંગીલો ૪૧ તેવે સમે તાંહાં ભગુજી આવા. દઇતે આદર કીધો,
સેવકની પેરે શીશ નમાવી, કેહે કીરતારથ કીધોરે રંગીલો ૪૨
વલતા ગુરૂ પુછે કાં ભુપત, દુરબલ સરખો દેખું, તુજને ભે ઉપજાવે
જુગમાં, એવો પુરૂશ ન દેખુંરે. રંગીલો. ૪૩ વલતો ભુપત કહે
ગુરૂ શુણીએ, પતરપંર બલ થઓ મારો, શત્રુનું સમરણ નીત
શાખે, ... એથી હારોરે રંગીલો ૪૪ કોક દીવશ એથી ભે
... મોહોત ... આવે. તાપ લાગો તેનો તન માંહે, ત્રેવડ
કરવી કાંઇરે રંગીલો. ૪૫ તારે ગુરૂ કેહે શુણ રાજા, એશી વાત
વીચારે, કાને કઇ શુણ્યું નહીં જુગમાં, અજા શીંગને મારેરે. રં-

ભણાવું એવિ પીધા, જે કન્
વરૂણપાશ બંધનમાં બાંધી. બા
મેલાવું, વીધ વીધ ભાતે વારૂંરે.
શીશને સાથે તેડી, વરૂણ પાશ બં
રંગીલો. ૪૯ સખા સરવને રાખા સંગે, ભણો ભણાવે અન; જેમ પ્રલાદ વચન વીશારે, તેમ સમજાવો તેનેરે રંગીલો. ૫૦ પુરુવ છાએઓ. વચન પુરવનું વીશારે, તેમ સમજાવો સંત; જેમ રાજા કેહે તેમ ભણે, તજે. ભજન ભગવંત. કડવાં ૩૨
વલણ. વલી વલી બોલા તે મુખ રૂશી જનજી, સાંભલ રાજા તે પાંડુ તનજી. બોલે બાલક તે પ્રેમશું વચનજી. ઉથલો
પછે શીશને પ્રીછવે, પ્રેમે કરી પ્રલાદ; હું ભણાવું તે ભણો, જે માંહે શાર સંવાદ ૨ સહુ કોઇ શુદરને ભજો, ભાવે કરિને ભાત સાર નહી સંસારમાં, એ વીના બીજી વાત, ૩ રાગ શોરઠી સહુ કોઇ ભાવે ભજો ભગવાનનેરે, માહારૂં કહું કરોની ભાત; એ વણ સાર નહી સંસારમાંરે, મન જોની વીચારો વાત, સહુ કોઇ ભાવે ભજો ભગવાનનેરે. ૧ એતો આદ નિરંજન એકછેરે, ભગવાન સુરાંસુર ભુપ; ભગતને માટે ફરે બ્રમાંડમાંરે, ધરે રંગ રૂએ તેવા રૂપ. સહુકો. ૨ પ્રભુ શેશ શજાએ પોઢીઆરે, શીર શેશ વદે છે વેદ ઇછા છે ઉતપનને પ્રલે કરેરે તેનો કોઅ ન જાણે ભેદ સહુકો. જેના નાભ થકી અજ ઉપનારે, ચતુરાનન પુન પવીત્ર. સુંદર પાએ થઇ ચારે વેદશુંરે. નીત વરણવું વિષ્ણુ ચરીત્ર. સહુકો. ૪ હેનુ ચૈતનછે ત્રઇલોકમાંરે. વીરઆધક કીટ પતંગ; વ્યાપક સુરજકલા જેમ વિશ્વામાંરે. તેમ સઘલે છે શ્રીરંગ, સહુકો. ૫ એનું નામ જપે નરનાર જેરે, નહી નરકવાસ નીદાન. પાપના તાપ ટલે તન માંહેથીરે, જાએ આપ થકો અભીમાન સહુકો. ૬ જેને નામ વાલું જગદીશનુંરે, તેતો પામે પદારથ ચાર. તેમાં સંધે નહી સંસારમાંરે, તેતો નીશચે ને નીરધાર. સહુકો. ૭ સંસાર સ્વરૂપીઓ સરપછેરે, વલી નેકના ત્રણ પ્રકાર છે મણી મોહોરો ને ઝેર જુજવોરે, તેનો ભારે વીકટ વેહેવાર. સહુકો. ૮ વીખ પંચ વશે તેને મુખેરે, તેણે પરભની શ્રણે સમસ્ત, તેમાં પેલો મોહોરો મુકુદના નામનોરે, ઉગરો જેને આવીઓ રસ્ત. સહુકો૦ ૯ ભય ઝેર તણો જેણે વામીઓરે, કર આવો જેને મણી મોક્ષ; અંતર આતરામને ઓળખેરે, થાએ પુરણ જોત પરોક્ષ. સહુકો૦ ૧૦ તે નીરગુણ બ્રમને ઓળખેરે, ગુણ સગુણના નીત ગાય, રામ ગોવીંદ મુકુંદર માપતો; ગરૂડા રૂઢ વઇકુઠરાએ. સહુકો૦ ૧૧ મધુસુદન માધવ માવજીરે. સુખદાયક દીનદઆલ; સુંદર શ્યામ દામોદર શ્રી હરીરે, કમલાવર વસ્તુ ગોપાલ. સહુકો૦ ૧૨ જગદીશ

રંજનનાથ; ભુધર માહાવર શ્રી
પાથ સહુકો૦ ૧૩ વાસુદેવ
, મન મોહન ...વ મોરાર; કેશવ કૃષ્ણ ઉપે...
...રને કીરતાર; સહુકો૦ ૧૪ શંખ ચક્ર ગદાંબુજ
... સુંદર શ્યામ; ધરમ ધોરંધર ...૫ અમોઘછેરે,
શ્રી નાએક પુરણ કલાણ; સહુકો૦ ૧૫ ઇશ્વર અચ્યુત સત્ય સ્વ-
રૂપ છેરે, ભક્તવછલ મછકો રંભ, આદ અનાદ અલોકીક પરમછે
રે; પુરષોતમ પુરણ બ્રહ્મ. સહુકો૦ ૧૬ એવા નામથકી નિત નેહ-
શુંરે, મુખ ગાય ગોવીંદના ગીત; મનમાં સત્ય જાણે શ્રી રામનેરે,
તમે આણો પ્રભુપર પ્રિત સહુકો૦ ૧૭ પ્રાણીને પાપનો તાપ લાગે
નહીરે, નીત જપે તે શ્રી જુગદીજ, કેશવ કોટ અપરાધ ક્ષમા
કરેરે, ક્ષણ ચરણે નમાવું શીશ. સહુકો૦ ૧૮ જીવને જનમતણું
દુ:ખ ટાલવારે, ઘણું તતવ નારાઅણ નામ; સુખ આપે અનોપમ
સરવથારે, વલી પુરે તે મનની હાંમ. સહુકો૦ ૧૯ તન પાપના
તાપને ટાલવારે, પ્રભુ નામ સ્વરૂપીઉ નીર. પ્રેમે શું પાંન કરતાં
તે તણુંરે, ઘણું શીતલ થાએ શરીર. સહુકો૦ ૨૦ મનરૂપાસ્વરૂપીઉ
સત્યછેરે, માંહે ભલી ઉતથી તીલપાપ; રાંમને નામે શીંચીને કરી
શોધીશરે દઇ જ્ઞાન અગનિનો તાપ. સહુકો૦ ૨૧ ચીત તારે નરે
ડી જેવું હશેરે, તેને કહું તે ન કેહે કોય; હરનિશ અગ્નીમાં
ઝીલી નીશરેરે, તોએ શ્યામ શરીર ન હોય. સહુકો૦ ૨૨ એમ
અગ્ન એકા સંસારનિરે, ત્રણ લોકને લોપવા જાય, તેમાં શ્રી
જગદીશના નામથીરે; મન શંત સમાગમ થાય. સહુકો૦ ૨૩ તેહ
બીજ જાણી તમને કહુંરે, પરબ્રહ્મ ભજો દીનરાત; કોઇ કામ નાવે
અંતકાળમાંરે, વળી માત પીતા કુલ જ્ઞાત. સહુકો૦ ૨૪ રીધ
સીધને સંપત સરવ છેરે. અવનિને અખડિત આથ; તે પણ આવે
નહિ અવસાનમાંરે, પ્રભુ નામ વીના કોઇ સાથ. સહુકો૦ ૨૫
ધરમ કરી ધરાપર ખરચીઉરે, તેનુ સેહેસ ગણું ધન થાય; તે વલી
પામવાને પરલોકમાંરે, અવતાર લેવાને જાય. સહુકો૦ ૨૬ કોઇ
ધરમ કરે મન જ્ઞાનથારે, ગણે દાતાને ભુગતા શ્રી રાંમ; મનમાં
ભગતિ રાખે ભગવાનનીરે, તેતો પાંમે પુરણ ધામ. સહુકો૦ ૨૭
એટલું તમને કહું આજથીરે, સુખ પામવા રાખો આશ; સુખેથી
નામ નારાઅણ ઓચરો, થાઓ દીન દયાલના દાશ. સહુકો૦ ૨૮
પુરણ લગન લગાડી પ્રેમશુંરે, મુખ ઓચરો શ્રી અવિનાશ; તો
દુખ દેખશો નહી અવતારમાંરે, અંતકાળે વેકુંઠ વાશ. સહુકો૦
૨૯ સુને નારદ મુનીએ આપીઉરે, એવું જ્ઞાન અનોપમ પરમ
તે વળી પામીઓ માતને પેટથીરે,. તેણે ચક્ષુ ટલી ગયું ચરમ.
સહુકો૦ ૩૦ એવું સાંભળી સરવ વીચારથીરે, પ્રભુ નામનો લીધો
લક્ષ; દઇતના વંશનો મારગ વીશરારે, સહુ વરણવે વિશ્ણુ પક્ષ.

સહુકો૦ ૩૧ પુરવ છાયો.
કીરતન દીનરાત; અરભકે ? રાખુ જતન,
વાત. ૩૨ એજ સ્વભાવ અ[illegible]ંક તણો, જે
વાત ન મુકે વદનથી, તે પથ વીએ ઘર મં
વલણ વલતા બોલા તે રૂશી એણ... ,
તે ગુરૂજીને ઘેરજી, સમરે જેને અસુરશું વેરજી. ૧ ઉથલો.
અસુર સાથે વેર જેને, બાલક ભજે તેનું નામ; સુણી ગુરૂજીને
ક્રોધ વાધો, આવિઆ તે ઠાંમ. ૨ પ્રેહલાદ ઉપર ક્રોધ આણી, ગ્રહો
ગુરૂજીએ હાથ; શોપું પાછો ભુપને, તું ચાલ માહારી સાથ. ૩
એવું કહીને અંધારૂએ, શાહા શીશને બાંહે; તતક્ષણ તેડી આવીઆ. રાજમંડપ માંહે ૪ બોલા ગુરૂ ભુપાલ સાથે, સંભાલ તારો
બાલ; સંખા કાધા આપ સરખા, વણશાડી નીશા. ૫ પોતે ભણે
જે મુખ થકી, સહુને ભણાવે તેહ, જલવાય નહી આ પુત્ર અમથી, એમ ઠરાવું એહ. ૬ એવુ સુણીને અસુર કોપો બોલીઓ
બાલક ભણી, વણ ખુટે કા માગે મ્રત્યુ, કોણ છે તારો ધણી. ૭
તવ બોલીઓ, બાલક મુખે, કાં ભુપ ભુલો આમ, મુજને ભે લાગે
નહીં રક્ષા કરે શ્રી રામ. ૮ રાગ કાફી. વલતો બાલક
મુખશું બોલો, સાંભલ તું ભુપાલ, દાનવ કોટ ઉપાઅ કરો. મારો
કહીએ નવ આવે કાલ, માહારે તો શ્રીરામની રક્ષા રૂદેમાં શ્રી
રામ લખા. ૯ પાવક કુંડમાં નાખી પ્રજાલો, લીન પાંમે જાહાં
લોહ; મારા શરિરને નીર જેહવુ થયુ, દાઝ જેને મન હોએ; માહારે તો શ્રી૦ ૧૦ વાસુકી નાગનો લાગ ન લાગો, વાઉ આવો છે
વાજ. નીર ગંભીરમાં હુ નવ બુડો; કરોધ કરો શાને કાજ, માહારે તો શ્રી૦ ૧૧ જનકીકરનું જોર ન ચાલું, હારી ઝાટકા હાથ,
મેઘલ માથું પછાડાં છુટા, તુજ દેખતાં તે દાનવ નાથ; માહારે તો૦
૧૨ પ્રોઢે પરવત સંધ ચડાવી, દાડવિ નાખો દુર; અંગ મારાને
આલ ન આવો, આભથા ભેટ ભુર. માહારે૦ ૧૩ શાંગ કટારીને
ખંજર ખપવા, મુકો બ્રમાંડનો ભાર; પીંજર માંહી પ્રવેશ કરો
નહી, ધાર તીની તરવાર, માહારે તો૦ ૧૪ મન માને તે પ્રકાર
કરો પણ, તો અન આવે કાલ, ભગત ઉપર જો જગત કોપે પણ
વાંકો ન થાએ વાલ. માહારે૦ ૧૫ તાત તમે મુને મારવા માંડે,
મણા ન મુકી નેટ; તોએ પંડ પતીત ન આવી, હાથ પછાડા જો
હેઠ. માહારે૦ ૧૬ શ્રી હરીને સંભારતા પ્રાણી, દુઃખ ન પાંમે દેહ,
આ જુગમાં ઉગારીઓ મુને, પાધરૂં પારખુ એહ. માહારે૦ ૧૭
દેખી પેખીને દધતે કાં ભુલો, જોની વીચારી વાત, કોડ પ્રકાર
કરો મુજ ઉપર, ગાત્ર ન લાગે ઘાત, માહારે૦ ૧૮ મલ મોટા મુને
મારી શકા નહી, તોએ ન મુકો મરોડ; આંધલાની પેઠે આંખે ન
દેખે, કરતાં દીપક કરોડ માહારે૦ ૧૯ નારાયણનું નામજ લેતાં,

......ર કરતા; ફેર ટરે તે
લાડાને વાંદરા, વાઘ વારાહને
જતાં, દાનવને દીગપાલ. મા-
હું ... ...રાજાજી, તો હજી ભજો ભગુ-
ક્ષમા કરે શ્રીવર. સદા થાએ ઘરૂસ્ટમાંન.
માહારે૦ ૨૨ રામ સાથેની શી રીશ રાજાજી, એછે સુરાસુર ધીશ,
જે જેવું કરે તે તેવું પામે, જુજવો નહીં જુગદીશ. માહારે૦ ૨૩
શત્રૂ ગણે તેહને શત્રૂ છે શ્રીવર, માત્ર ગણે તેને મીત્ર; બંધુ ગણે
તેને બંધુ ગદાધર, પીતરૂ ગણે તેને પીત્ર. માહારે૦ ૨૪ જગતમાં
ભક્તી વાહાલી ભગવાનને, એથી આડો આંક; શાહે કરે
શરણાગત કેરી, શું રાજાશું રાંક. માહારે૦ ૨૫ ક્ષમા ના
૨૬ ઇંદ્ર ઉપાસન, અન્ય કરી નીત ધાએ; વેદ પુરાણથી પાર
ન આવે, મોટો ઘણો મહીમાએ. માહારે૦ ૨૬ જોરે પીતા તમે
વેર વશાવ્યું, તો પામશો પશ્ચાતાપ; નાથ મારો તુને હાથ દેખા-
ડવા, આવશે આપો આપ. માહારે૦ ૨૭ જોર કશું જુગદી-
શની સાથે, જોતિ વીચારી મુલ, શાર કરે કેમ કામમોશે, શીઆ-
લીઆથી શારદુલ માહારે૦ ૨૮ એવું સુણીને દાનવ કોપો, દા-
નવ કરડે દંત; સીંધાસનથી આકલો ઉઠો અરભક આણવા અંત.
માહારે૦ ૨૯

પુરવછાઓ સીંધાસનથી ઉઠીઓ, કોપો અસુર અનંત,
ઘોર વદન ગરજના કરે, બાલકપર બલવંત. માહારે૦ ૩૦ કડવાં
૩૪ વલણ વલતા બોલા તે મુની પુનવંતજી, સાંભલ રાજા
તે મહિમા સંતજી; જેમાં પ્રગટા તે શ્રી ભગવાનજી ૧ ઉથલો
જેમાં પ્રગટયા શ્રીહરિ, કરૂણા કરી તતકાલ; હીરણાકશ્યપ ક્રોધે
ભરાણો, નીકટ લીધો બાલ. ૨ શીંધાસનથી શીઘ્ર ધાઓ, ખડગ
લીધું હાથ. અરભક ઉપર ઉગામીઉં, દેખાડ વૈકુંઠ નાથ. ૩

રાગ કલ્યાણ. બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતિ, એમ હો-
કારે બકોર બોલે મુંઢ પતી. હું તો મનમાં ન રાખુ કેની બીહીક
રતી, બાલા દેખાડ દેખાડ તારા વૈકુંઠપતી. ૪ હમણાં પ્રાહાર ક-
રીને તારાં પ્રાણ હરૂં, તારે હીરણકશ્યપ મારૂં નામ ખરૂં; હું તો બ્ર-
હ્માંડમાં બેકો નો નવ ધરૂં. બાલા. ૫ હું તો વેરિ તણે છલે બલે
મારો નવ મરૂં, વર બ્રહ્માંએ આપા તે અભીમાન ધરૂં, તેણે સક-
લ ભુવનમાંહે ફુલો ફરૂં. બાલ ૬ મુને શું કરે તારો રામ રીસ.
કરિ, મારી સનમુખ ન શકે ધાર ધરી, ગઓ વૈકુંઠથી નાહાશી
મારે ત્રાસે કરી. બાલા ૭ વર બ્રહ્મા તણા મીથ્યા કરે કોણ વળી,
એવી પ્રગટીછે મારી ત્રીવીધ સઘલી, મુને શાહે થઓ છે તપ માંહે
બલી. બાલા. ૮ હવો દીવસ કહો જે દેખું દેવ હરી; જુધ કરૂં
તેની સાથે કર ખડગ ધરી, પેલો જો મલે તો મેલું બીજી વાત

પરી બાલા. ૯ અનુ ...
શાને કરો બેશી રહોની સુખે,
દાદા દેખાડું શું રામ મારો
શુરાશુર એણે થાપી દાદા. મો...
એહ ન જાણતાં આપણથી દુર રાખે નથી ક
નાથ પખે દાદા. ૧૧ એતો આતમ સ્વરૂપી ...
દરપણ માંહે પ્રતિબીંબ ધશે, તેમ શઘલે ગોવીંદ અલગો ન ખશે
દાદા. ૧૨ તારે બોલાઓ અસુર મન ક્રોધ થકે, હુલા જાણું અ-
જાણું કેટલું બકે. એકા સ્થળથી ઠાકોર તારો પ્રગટી શકે. બાલા.
૧૩ એવું શુણીને બાલક કરજોડી કેહે, મારા સ્વામીજી મહીમા
તો સત્ય લેહ. હું માં તું સ્થંભ ખડગ સહુમાં રેહે દાદા. ૧૪
પછે પ્રહલાદ સભારે વઇકુંઠ ધણી. નીર પ્રેમેશું રૂદે જોઉ સ્થંભ
ભણી. માંહે દીઠા નરસીંહ ત્રઇલોક ધણી. દાદા. ૧૫દેખી સ્થંભને
પ્રહલાદે પરણામ કરો. મન આનંદ આણીને પરદખણા ફરો, હેવું
દેખાને દાનવપતિ ક્રોધે ભરો. બાલા. ૧૬ બાંધો સ્થભ શું વધુ-
ટો રૂઠે. ખડગ ધરી, કાહાડી મુછ પછાડી દોડી દોટ દઈ ફાટો કડ-
ડડ સ્થંભ ધરા ધ્રૂજી રહી. બાલા. ૧૭ દીઠો કારમો કેશરી નર
પ્રગટ થાઓ; રૂપ નીહાલી નીહાલી દાનવ પતિ ડુગઓ. ધરી
ઢાલ ખડગ આવી ઉભો રહયો. બાલા. ૧૮ પુરવછાઓ.
ઢાલ ખડગ કરમાં ગ્રહો. અસુર ઉનમત્ત ઉભો થઓ, નરખી શ્રી
નરસીંહને, જુધ કરવા સનમુખ ગઓ. ૧૯ ઉગ્ર રૂપ નરસીંહનું,
તે દેખીને દુરજુધ, મનમાં ભે પામે નહી, ઉનમદ માડું જુધ. ૨૦
કડવાં ૩૫ વલણ વલી વલી બોલા તે મુની બુધવાનજી,
સાંભલ રાજા તે હરીજન કાનજી; જુધ કરે જે અસુર ભગવાનજી ૧
ઉથલો અસુર શું નરસીંહ રૂપે, જુધ કરે જુગદીશ; તે કથાનો
શુણો મહીમા, રાઅ માનવ ધીશ. ૨ રાગ કલાંણ.
જોતાં કડડડ સ્થંભ ફાટો કારમોરે, પ્રભુ પ્રગટા તે નરહરીને રૂપ,
રા-ભડડડ ભાગા ભડ ભુપતીરે, છે ભકતવછલ નીહાલી સ્વરૂપ, રા-
જા દઇવશુ જગાડું જુધ દાનવેરે. ૧ પ્રભુ ભ્રગુટી કુટીલ બીહામ
ણીરે, દીસે નયણમાં પાવકની ઝાલ, રાજા. નાશીકા ઘોર ઘણું આ-
કલોરે. તેણે ડોલવા લાગાછે દીગપાલ. રાજા દેવ. ૨ ખાએ બગા-
શાં વીકાશે મુખ વેગ શુંરે, થાએ તેમાં ત્રણ લોક શમાશ રાજા,
હોકારો કરે શ્રી હરી આકલોરે, ચૌદ ભુવનમાં થાએ તેનો વાસ.
રાજાદેવ. ૩ બહુ સેહેજ્ઞ બીરાજે બલ ભરારે, જેવા ઝલકે તે લાલ
ગુલાલ. રાજા. તલપે વીડારે સહુ દઇતનેરે, હુતા હજુરી હજારો
ખવાશ રાજા દઇવ. ૪ અંગ ઉફરી કરાલ રોમાવલીરે, જધે કે-
શરિના જેવા કેશ. રાજા. વદન તેજ રવી કોટડુ રે, ધરો પ્રભુજી-
એ વીકરાલ ઘણો વેશ. રાજા દઇવ. ૫ ધરજે ધરણી ચરણ ધમ-

સ્વરૂપ નરસીંહનુ ૧,
ખડગ કરમાં ગ્રહીરે,
ત્યારે ક્રોધ કરી નર કેશરીરે, તજ્યા તલપે કરીને તતકાલ. રાજા.
જોરાવર ઝાલ્યો છલતોરે, વલી વગેથી વછુટે વીકરાલ. રાજા દઈવ.
૮ નાખી આયુધ ગગન લગે ઉલલેરે, આવે બીહાવતો દાનવ કરી
કરૂર. રાજા, વલગે વછુટે રૂડે રામશુંરે ઉઠે તનમાંહે શમાએ નહી
પુર. રાજા દઈવ. ૯ પડે ભડથડે વડે જઇ વાદશુંરે. મારો મરે નહી
અશુર એકાલ. રાજા ઇંદ્ર બ્રહ્મા આડા દઇ વાદલારે, જોવા આવ્યા
અમર ત્યારે ચાલ. રાજા દઈવ. ૧૦ દલ વાદલમાં વેલે જેમ વી-
જલીરે, તેમ વીશણુ સાથે દોડી મલે દઈત રાજા. ભારી ભુજ સે-
હેસ્રના પ્રકારથીરે, નવ ભાગો ઉભો આયુધ સહીત. રાજા દઈવ.
૧૧ ઝાલે ઝડફ નાખીને નર કેશરીરે, વલી વેધેથી વછુટી જાએ વીર.
રાજા. દેખીને ધરૂજવા લાગા દેવતારે, મન મુની ન ધરી શકે ધીર.
રાજા દઇવ. ૧૨ જુધ દારૂણ દેખીને વીશમે થઆરે, ઇંદર બ્રહ્મા
વીચારે છે એમ. રાજા. નરહરી આગલ જુધમાંરે,, જાણું રખે રે-
હેતો દાનવ ક્ષેમ. રાજા દઇવશું. ૧૩ થાએ ઉંચો નીચોને બેહબા-
કલોરે, નવ ઝાલ્યો રેહે નરહરીને હાથ. રાજા. ક્રીડા કરે અશુરશું
શ્રી હરીરે, ભરે સહસ્ર ભુજા તણી બાથ. રાજા દઈવ ૧૪ નવ
જાણે સુર એમાં કોણ ઝીતશેરે, એહેવો અશુર અતુલ બલવંત.
રાજા રાજા જુધ જોઇને દઈતને દઈવ તણુંરે, વલી આંગલી લઇ
રહ્યા દંત રાજા દઈવા ૧૫ ભોમ ભારજ જાલે પ્રહારનોરે, ભય પા-
મો ઘણું મન ભોઅંગ. રાજા સઘલા ભેલા શપત સીંધુ શામટારે,
પડે ખડતાલે પરવત સંધ. રાજા દઇવ. ૧૬ મલ જુધ પ્રબલને બલે
કરીરે, ઘણું શીથલ વીથલ થઆ શેશ. રાજા. ગરજનાએ ગરભ
ઘણા ગલારે, જાણે ભુતલે વાદલ ભલે એક. રાજા દઇવ. ૧૭ એ-
મ અસુરને વીશણુ વડે વાદશુંરે, તેણે સુઇ ન શકે કોઇ શે-
જ; રાજા તેજ પ્રકાશું નરસીંઘનું રે. તેમાં નભ મણીથી
આ નીશતેજ. રાજા દઇવ. ૧૮ એવો દીતી સુત શ્રીહરીશું
વડેરે, જેમ ઉડી પડે પાવક પનંગ. રાજા. હારે નહિ હરી તણી
હાકથીરે, તારે કોપા વલી પ્રભુ નરશીંઘ રાજા દઈવ. ૧૯ મુખ
ડાઢ વધારી વિકરાલશુંરે, કીધું નરહરી હાંશ અટાટ. રાજા. કા-
એર થઓ દઇવના ત્રાશથીરે, ત્રાડે દડી પડો દાનવ વેરાટ. રાજા
દેવ૦ ૨૦ લાગે વદનનો શબદ જઇ વોમશુંરે, જેમ ગગનમાં ગડ-
ગડે મેઘ. રાજા૦ શાહી લીધો અસુરને અંક મારે, જેમ લગધર
વીખધર વેગ. રાજા દેવ૦ ૨૧ ગ્રહી ઝંડપને દવારે મુહને, આવી
ઉમરે બેઠા અવીનાશ. રાજા૦ ઓદર ઉખેલે નખ નેહશુંરે; કોએ

... વીશવાશ રાજા
.. ચક્ર ફરશીને કહ્યું
... ૧૦ નખથા જઠર કાઢ્યું ... પુરે. તેનો આવો અવસાન
સમે ધીશ. રાજા દઇવ૦ ૨૪ પરણ્યું એણીપેરે આંજે કરે દઈતનેરે,
આરા પાપીના પરાણ્ કાહાડો પરાણ; રાજા૦ આંતરની માલા કંઠ-
આં ધરીરે, બેઠા સીંહાસન ચડીને ચક્રપ્રાણ; રાજા દઇવ૦ ૨૫ કોણ
પોચે પ્રભુજીની ચતુરાઇનેરે, જેણ સરજ રચો સંસાર. રાજા૦ બ્ર-
હ્માતણા વચન ન લોપીઆંરે, તેમ અસુર વીદારો કીરતાર. રાજા
દઇવ૦ ૨૬ વરં બ્રહ્માતણા સત્ય કરી પાલીઆંરે, દુસ્ટ મારો શર્મ
વાચારી પ્રદાશ. રાજા. ફુલ વૃષ્ટા કરે શરવે દેવતારે, વાજે દુંદુભી
તણા નરગોખ. રાજા દઇવ૦ ૨૭ નીજા ભગતને દુભા માટે કોપી-
આરે, પ્રભુ સંધારો છે દાનવ જોધ; રાજા૦ રીપુ ક્ષય પામા પછી
નરશીંધનેરે, કેમ ઉતારા ઉતરે નહિ કોધ; રાજા દઇવ૦ ૨૮ આવા
શંકર બ્રંમાને શક્ર દેવતારે, રહ્યા દુરથી કરે છે દરશન; રાજા૦
સરવ સ્તુતી માંડી જગદીશનેરે, વલી પ્રભુજીને કરવા પ્રસંન. રાજા
દઇવ૦ ૨૯ પુરવ છાઓ.

પ્રભુજીને પ્રસંન કરવા, સ્તુતી કરે સહુ દેવ, કહું તુજને તે
તણા, સાંભળ રાય અવેવ. ૩૦ નરશીંધે નખ દઇ વેડારો હીર-
ણ્યાકશ્યપ ભુપાલ, અસુર ક્ષય પામા પછી, પ્રભુ ન મુકે કાલ. ૩૧
ભક્તનેજ પરભવો. કોપ ચડા માહારાજ; અંત આણો અધેરમીનો,
કરૂં અમરનું કાજ. ૩૨ ઉથલો. કરૂં અમરનું કાજ, સુર
શઘલા હરખે ભરા, મન પામા ઉલાશ; શ્રી નરશીંધે નીરખે કરા
૩૩ કડવાં. ૩૬ વલણ. વલી વલી બોલા તે બ્રહ્માકુ-
મારજી, સાંભળ રાજા તે જશ કીરતારજી; સ્તુતી કરે છે અમર
અપારજી. ૧ ઉથલો. અમર સ્તુતી અપાર ભાતે, કરે બેહુ
કરજોડ, રૂદ્ર બ્રમાદીક સુરપતિ સુર તેત્રીશ કોડ. ૨ રાગ ચો-
પાઇ. આવા ઇદ્રમુનાંદ્ર આનંદ ધરી, કરમણી મુકતાફૂલ પુસ્પ
ધરી; ઉભા સ્તુતો કરે પરણામ કરી. પ્રભુ નમો નમો નરશીંધ
હરી. ૩ પડે ભ્રગુટી કનક જેમ ધરણુ હલી, તેમ પ્રભુને પ્રણુવે છે
સુરમંડલી, કર જોડીને સ્તુતી કરે છે વલી. પ્રભુ૦ ૪ સ્વામી દેવ
સમરતનું દુખ ટલ્યું, ઘણા દીવસ પછી ગયું રાજવલ્યું, તારા ભગ-
તનું સમરણ અમને ફલ્યું. પ્રભુ૦ ૫ હવે સાધ સમસ્તની વ્યાધી
ગઇ, સુખે રેહેશું તે સ્વરની વાશ જઇ, ત્રણ લોકની કલમલ
વીનાશ થઈ. પ્રભુ૦ ૬ દીઠો ભગતનો મહિમા અપાર અમે, જેમ
આરિ શકો નહી દુસ્ટ કેમે; વલી કથભ હોદી પ્રગટા છો તમે.
પ્રભુ૦ ૭ એમ અમર સ્તુતી કરે દુર થકે, કોઇ ચેનથી નીકટ, જઈ ન

જગદીશની સ્તુતિ કરે, ગુણ ગાએ ગોવીંદના હરખ ઘણું: છુટા દુખ પ્રતાપ મુકંદ તણું. પ્રભુ૦ ૧૨ કેહે નરક નાયક હાથ જોડી, મેંજુંત શું કરેછે મારી મત્ય થોડી; ગરૂડા રૂઢ છે મારી મત્ય ગ્રોહો-ડી. પ્રભુ૦ ૧૩ ભણે વરૂણ વખાણ કરે મુખથી. હવે ગ્રટીમાં રાજ કરૂં સુખથી; મુને રાખીઓ દઇત તણા દુઃખથી. પ્રભુ૦ ૧૪ કેટલા દિન દુરટનું નીરધણું, નીત કાજ કરે તે એણે કહું; હવે આજ થકી ઘણુ સુખ થયુ પ્રભુ૦ ૧૫ વલી વાઉ શમરાત કરે વીનંતી, અમને ઘણિ દુરટનો પીડા હતા; એ નીવારણ પ્રભુ કીધી અતિ. પ્રભુ૦ ૧૬ કરજોડીને જક્ષ કુંવર કેહે, સ્વામી ઊમ મહિમા તારો કોણ લેહે; સુખ પામે જે સાધક શરણે રેહે પ્રભુ૦ ૧૭ અસુરે અમને ઘણું દુઃખ દીધું, ઉપદ્રવ કરિ ઘણું દ્રવ્ય લીધું: પ્રભુ તે તમ દુશ્ટ નોવાશ કીધું પ્રભુ૦ ૧૮ વેદ વેદની શાંત ગોપાલ ભણી, હવે શાહાએ કરો અકા બાલ તણી. પ્રભુ૦ ૧૯ તમને ન ઘટે એવી રીશ ઘણી. ઘણુ તીક્ષણ ક્રોધ તમારે થકે; ત્રણે લોકમાં કોઇ રહી ન શકે; રખે શેરા ચાલી પ્રથવી શલકે પ્રભુ૦ ૨૦ દીધો ક્રોધ તમારે તે વારે ઘટે, જારે માહા કલપાંત સમે પ્રગટે; તારે વિશ્વ-ની ઉતપાત થાતી મટે. પ્રભુ૦ ૨૧ બ્રહ્મા સ્તુતી કરે છે ભેદ થકી, વેદ રહ્યુ અજુર અથર શાંમ થકી; તારા ગુણનો પરિભ્રમ પાર નથી. પ્રભુ૦ ૨૨ તમો આજ અલૌકીક રૂપ ધરૂ, મુની દેવ સમ-સ્તનું દુઃખ હરૂ; ત્રણ લોકમો તેજ તારૂ પસરૂં. પ્રભુ૦ ૨૩ ઉભા ગાંધ્રવ સઘલા ગાન કરે, જંત્ર વાંશલી તુંબર હાથ ધરે; છંદ તાલ મ્રંદગે તાન કરે પ્રભુ૦ ૨૪ નાચે કીંનર કામની રૂપ કલા, ગુણ વરણવે વીશણુ તણા શબલા; મધુરે સ્વરે ગાન કરે અબલા પ્રભુ૦ ૨૫ બોલે વાણ બંદીજન લોક વલી એમે જાચતાં દઇતને સરવે મલી; ગયું આજ થકી દુઃખ તેનું ટલી પ્રભુ૦ ૨૬ કોઇ રામનું નામ ન લેતું કદા, અમે બોલતા દઇતની કીરતિ સદા; ભજશું તમને રીપુ મારી તદા. પ્રભુ૦ ૨૭ એમ દેવતા જય જય શબ્દ કહિ, કરે વદના વંદન મુનીંદ્ર સહિ; એમ ચરણ કમલ મર ઉભા રહી પ્રભુ૦ ૨૮ પ્રભુ દુશ્ટ વીનાશ કરો પુરથી, તો ક્રોધ હરી ન તજે ઉરથી; તેનો તાપ ન જાય શાહા શુરથી. પ્રભુ૦ ૨૯ વાધો તીક્ષણ તાપ પ્રતાપ ઘણો, જુગમાં ન સેવાએ નરસીંહ તણો; જાણે લીન પામે ત્રૈલોક ઘણો. પ્રભુ૦ ૩૦ તેવે મહાદેવે દેવનાં આણી

પ્રસંન થકી. પ્રભુ૦ ૩૪ શીવભગત પ્રેહેલાદ શું હેત આણી નરશીંઘ પ્રતે
કહી મુખવાણી; એનીશાહે કરોહવે સંત જાણી. પ્રભુ૦૩૫ એવું સાંભલીને
ત્રૈલોકનાથે ધરો ભગત પ્રેહેલાદને આપ હાથે; વરમાગ કહી મેલા હસ્ત સારે
પ્રભુ૦ ૩૬ પુરવ છાઓ માગ માગ વર મુખ થકી એમ
કેહે અવીનાશ, તવ કરજોડી ભગતજન: બોલે વચન પ્રકાશ. ૩૭
કડવાં ૩૭ વલણ વલી વલી બોલાતે રૂશી રાજનજી, શાં-
ભલ રાજા તે એકે મનજી બોલો બાલક મધુર વચનજી ૧
ઉથલો બાલક બોલે મધુરાં વાઅક સ્તુતિ કરે નરશીંઘનિ,
હાથ જોડી નાથ સનમુખ કરે વાત ઉછરંગની. ૨

રાગ જેજાવંતી સ્વામી નમો નમો શ્રી નરશીંઘ શતરૂ-
ના કીધો છે ભંગ, સુરનો રાખો છે રંગ; ઉગ્ર રૂપ ધારીરે સ્વામી
નમો શ્રી નરશીંઘ. ૧ પ્રગટા છો ફોડીને સ્થંભ દાનવનો ટાલો
દંભ, વીજલી જેવો વજરંભ; શેવક ઉગારીરે. સ્વામી૦ ૩ કહાવો
છો દેવના દેવ, અંતતે સ્વાઅવેવ; અધમ તારાની ટેવ, છો કરૂણા
સીંધુરે સ્વામી૦ ૩ હરનીશ વખાણે વેદ, બ્રમાનો નવ જાણે ભેદ
અટલ રૂપ છો દેવ; દેવ દિન બંધુરે. સ્વામી૦ ૪ રૂદે રેહેજો મા-
હારાજ, તમ કને માગુછું આજ; નવધા ભગતીનું કાજ, દેજો
અંતર જામીરે. સ્વામી૦ ૫ જો મુજને થીઆછો ગુસ્ટમાન, આપો
અભય વરદાન; એટલું માગું ભગવાન, ચરણ શીરનામીરે. શ્વા-
મી૦ ૬ ભુલો નહી પોતા તણું, ભગત વછલ પણું; મુખે શું વ-
ખાણું પણું, શાચુ બ્રદ તારૂરે. સ્વામી૦ ૭ વીનતિ સાંભલજો
કરણ, સરવદા રાખી શરણ; નીશદીન માહારાજને ચરણ, વશે
ચીત મારૂરે સ્વામી૦ ૮ પોતાનો કરીને થાપો; દાસના દુક્રીત
કાપો, અવિચલ ભગતી આપો; આજથી અવીનાશીરે. સ્વામી૦
૯ અધક્ષણ નામ તમારૂ, રૂદેથી ન થાએ નારૂ હરનીશ મનમા
સંભારૂ; પ્રભુ વન વાશીરે. સ્વામી૦ પુરૂષોતમ પુરણાનંદ માધવ
માહાવર મુકુંદ, ગૌબ્રાહ્મણ પતી ગોવીંદ નિજ જન દુખ હરતારે
સ્વામી૦ ૧૧ દામોદર સુંદર શામ વીલાસો છો વૈકુંઠ ધામ; સહુ
કોઈ સમરે નામ ત્રીભુવન ભરતારે. સ્વામી૦ ૧૨ કરતા મંગલ
કલાણ, જુગ જીવ માહારા પ્રાણ, જુગમાં વરતાવો આણ: શ્રી શા-
રંગ પાણીરે સ્વામી ૧૩ કૃપા કીધી અપાર સેવકની લીધી સાર
વીસ્વંભર ચડાવાર, મેર મનમાં આણીરે સ્વામી૦ ૧૪ લીધો છે

સ્વામી૦ ૧૮ એવું જાણી કમલાનાથ ફરી મસ્તક મેલો હાથ બોલા છે શેવકનિ સાથ; સાધુજન જાણીરે. સ્વામી૦ ૧૯ પુરવછાઓ શ્રી મુખ હરીવાણી વદે, શાંભલ ભગત સુજાણ; માહારે વૈશ્ણવ જગતમાં; જાણું જીવણ પ્રાણ. ૨૦ જે મુજને નીશદિન ભજે, તેને ભજુ સદાએ; જેણે મુજને તવ તજો, તેમે તજોં નવ જાએ ૨૧ પરહરો પર ઘાતકી, અજાણે લીએ મુજ નામ, એકવારજો ઓચરે, તો પામે મુજ ધામ. ૨૨ કડવાં ૩૮ વલણ વલી વલી બોલા તે મુનીવરનાથજી, હરિજન ઉભો તે જોડી હાથજી; પ્રભુજી બોલા તે સેવક સાથજી.? ઉથલો સેવક સાથે શ્રીહરિ, બોલા વચન ઉપદેશ; ભગત થાપો અભય કરિ, કાપો કઠણ કલેશ. ૨ રાગ ચોપાઇ બોલા નરહરી મુખ વાત શાધુ, મેતો નાશ કરો તુજ તાત સાધુ; તોએ તુમે ન આવો અભાવ શાધુ; એવો સુંદર તારો સ્વભાવ શાધુ. ૧ તારી ધીરજને ધન ધન સાધુ, તારા પુરવ જનમનું છે પુન. શાધુ. તુને આપું અભે વરદાન સાધુ. હુ તો તું ઉપર થઓ તુશ્ટમાન. સાધુ. ૨ તેતો તાતની વાત નમાની સાધુ, મારિ ભગતિ ન રાખી છાનિ. સાધુ. રાજ રિધ દેખી નવ રીઝો સાધુ; બીતો નહી દેખી દાનવ ખીજે સાધુ. ૩ દ્રઢ ભગતી કીધી ભલી ભાત. સાધુ. ભય ન ધરો અસુરને હાથ. સાધુ. હવે રાજ અટલ તુને આપું, સાધુ ભગત પોતા તણો કરી થાપું. સાધુ ૪ માહારા ભગત ઘણા હુને વહાલા સાધુ. બીજા ઠાઠ કરે તે ઠાલા સાધુ. મુખે જપસે હરી નામ. સાધુ. તે તો પામશે પુરણધામ સાધુ. ૫ હુ તો ભીડ ભગતોની ભાજું સાધુ. મન ગરવ કરે તેને ગાંજુ, સાધુ થાઉ પ્રગટ તે ભગતને કાજ. સાધુ, એવિ શીઘ્ર જાતી રાખું લાજ સાધુ. ૬ માહારા ભગતને દેશે દુખ, સાધુ મુને તેનું ન ગમે સુખ. સાધુ હું પર ભગત આણે પ્રેમ શાધુ, તેને હું રાખું છો ક્ષેમ સાધુ, ૭ તેને આપું પદારથ ચાર સાધુ, તેના વેદ વદે છે વીશતાર. સાધુ. જેને ભાવ જેવો મનમાંહે સાધુ, તેને તેવી પ્રાપતી થાએ સાધુ ૮ જેવું વાવે ખેતરમાં બીજ. સાધુ. તેવું નીપજ નિરખતાં શીધ સાધુ. જેણે મુજને આપ અરપું શાધું. તેહને મેં પણ સરવ સમરપું. સાધુ. ૯ મુજ આગલ જેવું કામે. સાધુ. સંસારમાં તેવું પામે સાધુ. મારા ભજન તણો રશ પીધો, શાધુ, મુજે જગતમાં વશ કરી લીધો સાધુ ૧૦ જે કોઇ

આપુ સાધુ. ૧૩ હું તો પુરણ છો શંરવ ભાત સાધુ. [illegible] ગુન
નહી કોઇ વાત. સાધુ. તન દીલમાં અરથ નીરાલું સાધુ. કર્યું અ-
રક આગલ અજવાલું. શાધુ. ૧૪ જેમ પ્રથવીમાં બીજ વીરાજે,
સાધુ. તે પણ નાંખે પોતાને કાજે. સાધુ. ધરા આપ [illegible] ન ધ-
રાવે સાધુ. સહુ સ્વારથે બીજ વાવે સાધુ ૧૫ તેમાં ભગતને અ-
નોપમ ચારે સાધુ પણ પોતાને અરથ શમારે. સાધુ હું તો પ્રગ-
ટાવે પ્રગટું પાસે. સાધુ. જેમ બહુ વિધ વહનો પરકાશે સાધુ.
૧૬ અગની નિકટ રહે શીત ટાલે. સાધુ. જાએ બલ કરેવા તેને
બાલે શાધુ. એહેવો મારો સ્વભાવ તું જાણે સાધુ. વલી સત્ય ક-
રીને પ્રમાણે સાધુ. ૧૭ મારૂં મન સરખું સહુ સાથ, સાધુ મીત્ર
શતરૂ થાએ છે હાથ. સાધુ, જેવું જોતાં તે જત્ર અરીશે શાધુ રંગ
સરખું પ્રતીબીંબ દીશે શાધુ. ૧૮ તેમ મુજ સાથે મન જેવું સા-
ધુ. તે પરમાંણે ફ્લ પામે તેવું સાધુ રજ શુરજ પર કોઇ નાંખે
સાધુ પાછી આવી પડે નિજ ઇંખે સાધુ ૧૯ તેમ હું પણ છો
ફ્લ દાતા સાધુ, તેતો માનજે વચન વીધાતા સાધુ ૨ પુરવછાઓ
વચન વીધાતા તણા, જે કહ્યા શ્રી જુગદીશ, શાહે થીઆ છે
સંતને, માધવ મેલા રાશ. ૨૧ કેશાપે કમલા તેડીઆં, વીશ્વ જને-
તા એહ રાજ્યાભીષેક કરે. શીર મોતી વરશે મેહ ૨૨ શાંધાશન
બેશારાઓ, છાદ રાજકુમાર. સુર સઘલા સતોખીઆ, વરતો જેજે
કાર ૨૩
કડવાં. ૩૯ વલણ. વલી વલી બોલા તે મુની માજંનજી,
શાંભલ રાજા ભાવ અનંતજી; થીઆ શેવકને પ્રભુ પ્રસંનજી. ૧
ઉથલો સેવકને પ્રભુ પ્રસન થીઆ, આપું અનોપમ રાજ;
નારાયણ નરહરી હુવા, તે અસુર હણવા કાજ ૨ રાગ ધનાશી
નારાયણ નરશીંગ સ્વરૂપે, પ્રગટા વચન વીપ્રને માટેજી; હિ-
રણ્યાકશ્યપ દાનવને મારિ, પ્રહેલાદ બેશારો પાટેજી. ૩ આપું રાજ
અખંડ અવનિનું, કોએ ન શકે કોપીજી; હરીજન શાહુને શાંતો-
કીને, લાજ લગાર ન લોપીજી ૪ વૈશ્નવ ધરમ વાંધો ઘણું જુગ-
ગમાં, આણ અનંતની વરતીજી; થીઓ નીદ્રાવશ હરીજન, કી-
રતન કરે [illegible]જી ૫ ઘેર ઘેર હરી મંદીર ગુણ સુંદ, માંહે દા-
મોદર દેવજી; [illegible] હરદાશ, કરે પ્રભુજીની શેવજી.
૬ જગન જાપ જપ તપ રૂડી શાંપે, ખંતે કરે નીત કરમજી; અ-

તણા દુઃખ વામાજી. ૧૧ ભાગો ભય શુર લોક
પરતાપેજી; ભગત ઉગારા અશુર શઘારા, અ-
વીચળ નરખ્યા આપેજી. ૧૨ હીરણકશપને હીરણાક્ષ, એણીપેરે
વીશ્નુએ શંઘારાજી. પુનરપી રાવણ કુંભકરણ થઇ, પ્રથવી માંહે
પધારાજી. ૧૩ તેણે નવખંડ માશ તપશાધી, ઇશવરને ઉપાશીજી;
ચોકડી ચૌદનું રાજ લઇને, લંકા કનકપુરી વાશીજી. ૧૪ ગરવ ક-
રો તેણે ત્રણ ભુવનમાં, શુરપતીને દંત કીધોજી; તેનો મદ હરવા
શ્રી રામે, રઘુકુલ અવતાર લીધોજી. ૧૫ જેને દશ મસ્તક વીશ ભુ-
જા, બલવંત એવી બીનાજી; જેણે રામશું રાડ લગાડી, હરી ગ-
યો છે સીતાજી. ૧૬ તારે પ્રભુજીએ જલમાં શલા તારી, હનુમતે
લંકા બાલીજી; રાવણના દશ મસ્તક છેદી, જનક તનીયાં વાલી-
જી. ૧૭ તાર પછી દુવાપુર જુગમાં, અંત આરંભ કુલી કાલજી.
એ બેહુ દાનવ ફરી અવતરીઆ, દંતવક્ર શશુપાલજી. ૧૮ પરી-
ક્ષા જેવી જે કેરા, શનક રૂશીને આપેજી; અવતાર ત્રણે થયા જુ-
ગમાંહે, સંત પીડા શતાપેજી૧૯આદ પ્રભુની ઇછા હુતી,જુધ્ધ કરવાને
કાજેજી; તે માટે પારસ્તદ ન પાટી, પ્રગટ થીઆ માહારાજેજી. ૨૦
આપ દીધો મુનો વરે તેને, અવતરવું પડું શાથજી; પેલા ભગત
પ્રહલાદ થયા તે,શનક રૂશી સાક્ષાતજી.૨૧રાવણ બાધવ ભગત વીભી-
ષણતે પણ રૂશી અવતારજી;દુવાપરમાં શીશુપાલની શનમુખ, ભીમક
શનત કુમારજી.૨૨કમલાજીએ કીધો ક્રોધ લગારક, વશો શેવકનો વાંક-
જી; તેણે અધમ અવતાર ધરો તે,જાનકી લઇ ગીઓ લંકજી. ૨૩ ફરી થયો
શીશુપાલ પ્રબલ નર, કીધું તે કમલાનું કોડજી; શ્રીકૃષ્ણજીએ
તેનો ગરવ ઉતારો. રૂકમણિ રાખા રણછોડજી. ૨૪ તે માટે તારિ
શનમુખ રાજા, શ્રીવરે મારો શીશુપાલજી; ત્રણ જન્મ થીઆ
પ્રોલીઆને, મોક્ષ આપો ગોપાલજી. ૨૫ અધમ ઓધારા દેવ
ઉગારા, શારા તે શરવના અરથજી; ભગતવછલ પ્રભુ નવ ભુલે,
શરવથા શમરથજી. ૨૬ પુરણ ભગત પ્રહલાદ પ્રભુનો, ભગતી કીધી
રૂડી રીતજી; પીતાએ પ્રભવો ભલી ભાતે, તોએ ન મુકી પ્રીતજી.
૨૭ ક્ષણ રાચે નાચે નિજ લઇને, ક્ષણું જાગે જગદીશજી; ક્ષણું
એક રહે ક્ષણું એક બેશી, મન પ્રેમથી રાખે પ્રીતજી. ૨૮ શીખે
ગાએને સાંભલે કોઇ, નરશીંહના ચરિત્રજી; પુરણ ભગતિ કરે
પ્રભુની, થાય તે પુન્ય પવીત્રજી. ૨૯ પરમેશ્વર પોતાના જાણી, એ
મુજને શીશવાશજી; બેહુ કરજોડી એણીપરે બોલા, કવીતા તે
કાળીદાશજી. ૩૦ મોટો મહિમા હરીજન કેરો, જગત શુરાશુર

૩૪ ગયા શ્રાધ પ્રભાશ પ્રાચી, પાત્રને પાડદાન;
પ્રેતને, હરી જપે વીસ્વ માંહે. ૩૫ જેણે શમરા શ્રી
મંન તેના પુરવજ મોક્ષ પામે; પોચે ખગભુવંન ૩૬
ગ્રહણ સમે, આપે કાશી માંહે; દશ સહશ્ર મુખ મેરૂ કનક, નામ
તુલ નવ થાએ. ૩૭ પાપ નાશે પુર કૃતના, બ્રહ્મ હત્યાદીક જેહ;
આ ભવમા નવ લાગે પરાભવ, ભકત દુલભ દેહ ૩૮ જેણે હરી
નવ ભજા તેહના બુવન મુજાર; ચીંતામણી જેકર વીખે તે નાખી
નીર અપાર. ૩૯ મંદમતી ગોવીંદને મેવી, કાંહા મેલી કામને કાજ
છલ વછલ નીશ દીન કરે, વઢતો ન આવે વાજ. ૪૦ જગદીશનિ
ઇછા ન જાણે, આણે મન અભીમાન; વીખ્યાને જેમ ભોગ વાહા
લા; ભગતને ભગવાન. ૪૧ ॥ ઉથલો ॥
ભગતને ભગવાનરે, મનમાં વાહાલા છે સદા; મોહ માયા લોભ
મેલી, રામ શમરે શરવદા. ૪૨ શંત દેખી કનક કામની. હરખ હા
રે ઉરનો; ૪૩ જેણે ચાખ્યો રામરશ, તેને અવરરશ અલખામણો,
શરશમણી ધરનીશ કરે, ધંધો ધુમ્ર વાદી તણો. ૪૪ સંસારમા આ
સંતના મનમાં વશે વીખપાન; જવર ચડે જારે ઝેર લાગે; મનુશને
મીસ્ટાંન. ૪૫ તેહેવી ભગતી પ્રહલાદજીની, સસાર કેરૂં સુખ: રા
જનું કારજ કરે, પણ રામ સમરે સુખ ૪૬ તે માટે હાર ભજન
કરતાં. તજો આલસ મંન; મનુષ્ય દેહ તુજને મલી કરો સરવ સા
ધન. ૪૭ પ્રહલાદ નારદ પરાશર પુંડરીક વેદ વ્યાસ અંબરીષ
સનક મુની, ભીમક પ્રભુના દાશ ૪૮ રાય રૂખમાં ગદ વીભીશણ,
વલી ધન જય ભકત, પ્રગટ થીઆ પ્રથવિ વિખે, જાણે સુરાસુર
જગત, ૪૯ હનુમાન કુપની જુધીસ્ટર, સુદામાદીક સંત, તે નવ મે
લે મુખ થકી, મહિમા ઘણો ભગવંત ૫૦ કલીજુગ વિખે ભગતિ પ્ર-
ભુની થઆ માનવ દેહ, દેવેને દુરલભ થયા; વૈકુંઠ પોહોતા તેહ ૫૧
ભજન કરતાં જન્મનું, જગદીશ ઝાલ બાંહે; ઇંદ્રશો અધીકાર આ-
પે, કોમલ માંહે. ૫૨ તે માટે પ્રહલાદના, આખ્યાનનો અભ્યાસ;
પ્રાકૃત વાણી મન જાણી, કહે કાલીદાસ ૫૩ શંવત શંખો પુરાહે,
શણગાર એક; ચૈત્ર શુદ્ધ એકાદશી, થયો ગ્રંથ વિસ્ણુ વિવેક. ૫૪
શંપુરણ ગાએ જે શાંભલે, પ્રેહેલાદનું આખ્યાન ચયો, જેજેકારરે
તેની શાર લે ભગવાન. ૫૫ બેહુ કરજોડી કેહે કવી કવીતા તે કા-
લીદાશ; પ્રહલાદની શુણતાં કથા, પોહોચે તે મનની આશ. ૫૬
॥ ઉથલો ॥ પોહોચે મનનિ આશરે, પ્રહલાદને ના-
મે કરી; શરવ શરોતા જનશુણો, એકવાર બોલો જે જે હરી. ૫૭
॥ ઇતી શ્રી નરશીંહ ચરીત્ર પ્રહલાદ આખ્યાન સંપુરણ. ॥

[illegible] (૨૬) (રેવાશંકર	૨	૦—૨
એકાદશી કથા નાની.	—૫	
પ્રલ્હાદ આખ્યાન (પ્રેમાનંદ કૃત.)... ...	૦—૫	
નળાખ્યાન (પ્રેમાનંદ કૃત.)...	૦—૩	
ધ્રુવાખ્યાન.	૦—૩	
ઓખાહરણ નાનું (પ્રેમાનંદ કૃત)... ...	૦—૪	
ચકાવો મોટો (વલ્લભ કૃત.)...	૦—૮	
ચકાવો નાનો ( )	૦—૩	
ગીરધર કૃત રામાયણ મોટું.	૩—૮	
ગીરધર કૃત રામાયણ વચલા કદનું. ...	૧—૦	
ગીરધર કૃત નાની	૦—૬	
રામાશ્વમેધ (ગણપતરામ કૃત.)	૧—૦	
ગીરધરકૃત કૃષ્ણચરીત્ર (ગોકુળલીલા મથુરાલીલા દ્વારકાલીલા, દશમસ્કંધ)	૨—૦	૦—૫
સુરેખા હરણ (વલ્લભ કૃત.) ...	—૮	૦—૧
શિવસાર સંગ્રહ.	૦—૭	૦—૧
મનછવેશ (વલ્લભ કૃત.)	૦—૮	૦—૧
પાંડવોની ઘુંભાંજગડ.	૦—૧	૦—॥
જાલંધર આખ્યાન (રેવાશંકર કૃત.) ...	૧—૦	૦—૨
અંગદવીષ્ટી.	૦—૩	૦—॥
તુળસીવીવાહ.	૦—૨	૦—॥
લવકુશ આખ્યાન.	૦—૧	૦—॥

સરનામું.

મહાદેવ રામચંદ્ર જાગુટે બુકસેલર.

ત્રણ દરવાજે—અમદાવાદ.